

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 6 (103) WWW.KOZONLINE.ORG

HDP'nin Aldığı Seçim Sonuçlarından Tasfiyeciler Nasıl Ders Çıkarır; Proleter Devrimciler Hangi Dersi Çıkarmalı?

1 Kasım seçimlerinde HDP'nin 7 Haziran'dakinden daha zayıf bir sonuç elde etmesi karşısında eski AKP güzellemeçileri, "yetmez ama evet"çiler ve bilumum reformist liberal çevre ve unsurlar HDP'nin PKK'nin yeniden bir çatışma çizgisine girmek suretiyle HDP'ye çelme taktığını öne sürdüler; ve bu kampanyayı sürdürmekteler.

s.15

Karamsarlığa Yer Yok 1 Kasım'dan Güç Alarak

Erdoğan Sultasına Karşı Mücadeleyi Başlatalım!

1 Kasım seçimi parlamentarist hayaller kuranlar için bir bozgun oldu. AKP-CHP koalisyonuna bel bağlayanlar hayal kırıklığına uğradılar. Meclisi AKP'ye karşı kitlesel eylemleri örnek için bir kaldıraç olarak kullanmak isteyenler açısından ise 1 Kasım imkânları büyütmüş, fırsatları çoğaltmıştır.

AKP'nin HDP'yi baraj altına itmeden kazandığı başarı kırılığandır. 1 Kasım seçimiyle HDP'nin yirmi eksik vekille mecliste yer alması, meclis içinde etkin bir mücadele yürütmeye engel olmadığı gibi AKP'ye karşı sokaklardan destek alan ve sokağı destekleyen bir mücadeleye de engel değildir.

Seçimler sona erdi. 7 Haziran'ın sunduğu fırsatlar sokaklar kullanılmadığı, mitingler ve protestolar düzenlenmediği için değerlendirilemedi. Seçim sürecinde kullanılmayan sokaklar ve alanlar AKP sultasına karşı mücadele için emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel seferberliğini bekliyor.

Ekim Devrimi Tarihsel Bir Olgu Değil Politik Bir Pusuladır

2009'da bu yana düzenlediğimiz Ekim Devrimi Tartışmaları panellerinin 2009-2011 derlemesi yakında basılıyor.

s.16

Şubat'tan Ekim'e Rus Devrimi Krinolojisi

98. yılında Ekim Devrimi politik bir pusula olarak yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

s.12

Köz'ün Sözü

1 Kasım'ın yarattığı imkânlar ve parlamentarist gözbağı

7 Haziran seçimleri sonrasında oluşan ayakları yere basmayan iyimser hava bugün de yerini temelsiz bir karamsarlığa bırakmış görünüyor. AKP'nin oyunu yüzde 49'a çıkarması ve mecliste hükümet kurmayı mümkün kılacak koltuk sayısına ulaşması, HDP'nin yüzde 10,7'ye gerileyerek 59 milletvekili çıkarabilmiş olması AKP açısından bir zafer, HDP ve onu destekleyen güçler açısından bir yenilgi olarak kabul edildi.

s.12

Çatışmaların gölgesinde 1 Kasım seçimlerine gidilirken devrim ve demokrasi güçlerinin önündeki görevler

18 Ekim günü Esenyurt'ta gerçekleşen panelde HDP, Halkevleri ve KöZ konuşmacı olarak bulundu.

s.6

Panel: Suruç katliamı ve savaş

"Suruç'tan Zergele'ye 2 Eylül Ruhuyla Hesap Soracağız" şiarıyla gerçekleşen 1 Mayıs Mahallesi Festivali kapsamında düzenlenen panelde HDP, KöZ, SODAP ve Kaldıraç konuştu.

s.10

Ankara'da katliam, Taksim'de isyan

s.3

Ankara katliamının öfkesi varoşlarda bilendi

s.3

Okmeydanı'nda Ankara katliamı protesto edildi

s.4

HDP Atşehir Gençlik Koordinasyonu ile ortak forum ve seçim çalışmaları

Rejim krizi derinleşirken "Tekrar Seçimlere" nasıl hazırlanmalı?

Seçim çalışmalarına hazırlık toplantısı

s.7

Faşist saldırının hedefinde HDP Karabağlar ilçe vardı

Aydınlı'da faşist saldırıları püskürttük

Kobanê'de ölenler kavgamızda yaşıyor

s.9

Okur/Yazar Mektupları

Ödemiş'te kitlesel yürüyüş

Ankara'da yaşanan katliamda hayatını kaybedenlerin anısına ve protesto amacıyla, 13 Ekim Pazartesi Ödemiş'te bir yürüyüş gerçekleştirildi. Ödemiş Salı Pazarı'ndan yürüyüşe başlayan yaklaşık 400 kişilik kitle, yaşanan katliama tepki göstererek Hükümet Meydanı önüne kadar yürüdü. Yürüyüşe KESK'e bağlı Eğitim-Sen, HDP, DİSK'e bağlı Emekli-Sen, Eğitim-İş, ADD, ÇYDD, CHP, Ödemiş Baro Temsilciliği üyeleri ve temsilcileri katıldı. Çevre ilçelerden de yürüyüşe katılım gösterenler oldu. Yürüyüşte kitle içerisinde zılgıtlar yükseldi.

Yürüyüş esnasında "Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi; Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun; Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı. Yürüyüşe ve sloganlara, çevredeki insanlar da alkışlarla destek verdi.

Hükümet Meydanı'nda, Eğitim-Sen Ödemiş İlçe Temsilcisi Selim Şahan'ın kitle adına okuduğu basın açıklamasında öne çıkanlar şunlardır:

"...10 Ekim Cumartesi günü Ankara'da bulunan binlerce insan, 'Emek, Barış ve Demokrasi' için, yıllardır ülkemizi kan gölüne çeviren katliamları protesto etmek için tüm dünyaya güçlü bir ses verecekti. İşini gücünü, çocuğunu bırakıp Türkiye'nin dört bir yanından Ankara'ya akın eden binlerce barış ve demokrasi yanlısı vatandaşımız 'Emek Barış ve Demokrasi' taleplerini haykırarak, işçilerin, kamu çalışanlarının, işsizlerin, yoksulların, mağdurların sesini duyurmak; savaş yanlısı ve demokrasi düşmanı güçlerin karşısına dikilmek için Ankara'ya gitmişlerdi. Ülkemizi

kan gölüne boğan savaş politikalarını protesto etmek için 'Savaşa İnat Barış Hemen Şimdi' demek için Ankara'da toplanacaklardı. Sarayın hukuksuz saltanatına dur demek için başkente akın etmişlerdi. Savaşa karşı barış; baskı, şiddet ve zora karşı özgürlükleri ve demokrasiyi; yolsuzluğa, hırsızlığa ve sömürüye karşı emeğin mücadelesini hep birlikte yükseltmek için yürüyüşe başlayacaklardı.

Türküler, halaylar, pankartlarla ve sloganlar eşliğinde yapılacak miting başlarken patlattılar bombaları. Daha sesimiz çıkmadan boğdular barış çığlıklarımızı.

Hiç kimse bize bu katliamların bu cana kıyanların faili meçhul olduğunu söylemesin. Barış ve Demokrasi beklentisinin ortasına atılan bu bombaları tanıyoruz. 18 Mayıs'ta Adana ve Mersin'de, 5 Haziran'da Diyarbakır'da, 20 Temmuz'da Suruç'taki patlayan bombaların 'aynı seriden' olduğunu biliyoruz.

Katiller, yıllardır saltanatlarını sürdürmek için karanlık emeller peşinde koşan diktatörlük hevesleri, istedikleri 400 ve 550 vekil desteğini alamayan egemen güçlerle, onların karanlık destekçileridir.

"...Amaçları; ülkede ki barış ve demokrasi güçlerini korkutarak, demokrasi yandaşlarını yıldırarak, sindirerek zulüm ve hırsızlık üzerine kurulmuş düzenlerini sürdürmeye çalışmaktır. Bizi korkutmaya, bizi yıldırma, bizi sindirmeye çalışanlara sesleniyoruz. Korkmayacağız, yılmayacağız, unutmayacağız ve affetmeyeceğiz."

Basın açıklamasının ardından Atatürk büstünün önüne serilen "Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi" yazılı bir pankart üzerine, karanfil bırakıldı.

Yıllardır ya bir sessizliğin hakim olduğu, ya da bayrak mitingleri gibi şoven eylemlerin yapıldığı Ödemiş'te bu saldırıya karşı eylemli ve kitlesel bir refleks gösterilmesi Ödemiş açısından son derece olumlu bir gelişme oldu.

**Ödemiş'ten
Bir KÖZ Okuru**

Katil Devlet Yıkacağız Elbet!

Oradaydık...

10 Ekim'de DİSK, KESK, TTB, TMMOB öncülüğünde, HDP, birçok siyasi parti ve örgütlenmenin, aynı zamanda çok sayıda kitle örgütünün katılımıyla, "Savaşa İnat, Barış Hemen Şimdi!" demek, demokrasi, emek ve barış taleplerini daha yüksek sesle haykırarak için, Ankara Sıhhiye Meydanı'nda gerçekleştirilecek "Barış Mitingi" için Ankara'daydık.

Biz de 9 Ekim gecesi ülkenin dört bir yanından yola düşen yüzbinlerce insan gibi aynı duygu, düşüncelerle İzmir'den yola çıktık. Yolculuğumuz otobüstekilerin bitmek bilmeyen şen kahkahalarıyla düğüne gider gibi başladı. Dinlenme yerlerinde insanlar halaya durdu, şarkılar türküler söyledi, birbirlerine omuz verdi. Ortak talepleri sloganlarla dillendirdi. Polis engeli yoktu hiçbir yerde.

Ankara Gari'na vardığımızda sloganlar atmaya başladık, fotoğraflar çektik yanına kalsın diye. On dakika kadar yürümeden bir patlama sesi. "Ne oluyor?" demeye kalmadan belki beş-on saniye kadar arayla ikincisi... Gruptaki arkadaşlardan biri "bizi bombayla karşıyorlar, gözdağı veriyorlar" dedi. "Yok artık! Barış Mitingi'ndeyiz, sabahın bu saatinde müdahale olmaz artık" dedik.

O sırada ortalıkta hiç polis yahut polis aracı yoktu.

Yüzü kan revan içinde birini gördük, koşarak geliyordu ve bomba patladığını, ortalığı kan gölüne döndüğünü söylüyordu. Anladık ki devlet yine yapmıştı yapacağını. Barışa yine kan bulaşmıştı.

Olay yerine önce iki TOMA ve akrep sonra itfaiye araçları girmeye çalıştı. Belli ki güvenliğimizi sağlamayan devlet, suç mahallinde delilleri karartmak üzere olay yerini kontrol altına almak istiyordu. Herkes şoktaydı, yakınlarına ulaşmaya çalışıyordu. Bağırarak çağırın, oradan oraya koşuran yüzlerce insan. Patlamanın olduğu yere her ne kadar yakın olsak da neler olduğunu göremiyorduk. Hayatını kaybedenlerin sayısı her geçen dakika, gelen haberlerden takip ettiğimiz kadarı ile artıyordu.

Ben ve arkadaşım yakınlarımıza ulaşmak

için Kızılay'a çıktık, sonrasında hep birlikte BES Genel Merkezi'nde bir araya geldik. Hastanelerden kan ihtiyacı için çağrılar yapılıyordu. Biz de İbni Sina Hastanesi'ne gittik. Üstü başı kan içinde, perişan haldeki insanları gördük. Bomba yetmemiş gibi polis olay yerinde yaralıları yardım etmeye çalışanlara gazla müdahale etmişti.

Saatler sonra sendika binasına geri döndük, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. İzmir grubu gece dönme kararı aldı. Gece 22.00'de yola çıkılacaktı. Buluşma yerine giderken bir arkadaşla patlamanın olduğu noktadan geçtik. O zaman idrak edebildim olayın can yakıcılığını, bir kez daha. Türkünün sözleri gerçek olmuştu. Her taraf kan gölüydü. "Bu meydan kanlı meydan"ı gözlerimizin önünde. Ortalıkta görünmeyen polisler çevrelemişti patlama yerini. Ortalığa saçılan pankartlar, bayraklar, elbise parçaları... Bir de normalde Ankara'da hiç karşılaşmayacağımız sokak köpekleri dolaşıyordu olay yerinde.

Yere bakmadan yürüyordum, bir an önce oradan çıkmak ve bu günün bir kâbus olduğuna inanmak istiyordum. Ama değildi işte. Arkadaşın koluna yapışıp "kopan parmak, çorap içinde et parçası gördüm" demesiyle kendimi hiç kurtulamayacağım bir labirentin içine hapşolmuş gibi hissettim. Epey uzaklaştıktan sonra yerlere saçılmış demir bilyeler bulduk. Küçükken oynadığımız bilyelerden değildi. Cana can katardı, mutluluğumuza mutluluk. Oysa bunlar kim bilir kimin canına kastetmişti. Zar zor da olsa çıkabildik, otobüslere vardık. Geceydi ama gecenin karanlığı bile örtmemişti o kanlı meydana kalanların üstünü. Biz döndük İzmir'e, onlar kaldı orada. İçimde anlamadığım bir suçluluk duygusuyla arayıp soranlara iyiyim diyorum. İyi olmaktan utanıyorum.

10 Ekim'de Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en kanlı katliamına tanık oldu. Başkent'in göbeğinde patlatılan bombalarla 102 kişi hayatını kaybetti, yüzlerce insan yaralandı ve bizim yüreğimize ateş düştü.

Faili biliyoruz...13 yıllık iktidarı boyunca Roboski'den, Gezi'den, Suruç'tan, Lice'den, Silvan'dan ve daha nicesinden...

Ölenler Öldükleriyle Kalmayacaklar!

Katil Devlet! Yıkacağız Elbet!

İzmir'den Bir Komünist

Sarıgazi'de gazete satışı

Çalışma yürüttüğümüz Sarıgazi mahallesinde kalabalık bir şekilde KÖZ gazetesinin Eylül sayısının dağıtımını yaptık. 27 Eylül günü Demokrasi Caddesi'nde bulunan işyerlerine giderek emekçilerle hem seçimler üzerine sohbet ettik hem de gazetemizin tanıtımını yaptık. 1 Kasım'da neden Hdp'yi desteklemek gerektiğini, AKP'nin Hdp'yi baraj altında bıraktığı takdirde saldırılarını daha da artıracakları vurgulayarak emekçilerin birleşik eylemlerinin önemine işaret ettik.

Oldukça verimli geçen çalışmada emekçilerden olumlu tepki alırken, aynı zamanda seçimlerle ilgili de sohbet etme imkânı yaratmış olduk. Canlı bir şekilde yürüttüğümüz çalışmada toplam yüz adet gazete satıldı.

1 Kasım'da oylar HDP'ye!

Saldırıları karşı örgütlen, birleş, sokağa çık!

Sarıgazi'den Komünistler

HDP'nin şehit mezarları ziyaretine katıldık

Kurban bayramı arefesi akşamı Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde yapılan seçim çalışması hazırlık toplantısında HDP tarafından şehit mezarları ziyaretiyle ilgili çağrı yapıldı. Biz de bu çağrıya uyarak ertesi günü Kocasinan mezarlığında bulunan çeşitli tarihlerde düşen gerilla ve devrimcilerin mezarları ziyaretine katıldık. Mezar başlarında saygı duruşu yapıldı. Kürtçe "Çorxe Şoreşa" marşı okundu. Bir Kürt melesinin öncülüğünde dini vecibeler yerine getirildi. PKK militanları dışında '96 Süresiz Açlık Grevinin 69. Gününde düşen TİKB militanı Osman Akgün'ün ve 80'de katledilen Ahmet Kırancıç'ın mezarları ziyaret edildi.

Yenişirvan'dan Komünistler

Finike'de HES Yürüyüşü

İlçemiz Finike'nin bir köyü olan Gökbük köyünün içinden geçen çayın önce HES projesi altında satılıp sonra proje su depolama barajına dönüştürülerek depolanan suyun paketlenmesi ve diğer ilçelere içme suyu ve sulama suyu olarak pazarlanması gündeme geldi. Bizler bir yıla yakındır bu konu hakkında bir direnişin gerekliliğini köylüye ne kadar anlatmaya çalışsak da bu konuda pek başarılı olamadık. Çünkü köylüler bu konuda epeyi tehdit almışlar ki direnme cesareti göstermekten her zaman uzak

durdular. Biz HES konusunda deneyimli olan HDP İstanbul Milletvekili Beyza Üstün'ü davet ettik. Onunla birlikte köyleri dolaşarak bu projenin köylüye ne tür bir yaşam zorluğu getireceğini anlattık ve nihayetinde köylüyü örgütleyerek 6 Eylül Pazar günü 150 köylünün katılımı ile köyden HES şantiyesine kadar bir yürüyüş yaptık. Bu eylemlerin daha kitlesel, daha sık yapılması kararı alınarak eylemimizi bu günlük sonlandırdık.

Güney'den Bir KÖZ Okuru

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜREKLİ AYLIK SİYASİ GAZETE SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

ENGİN GÜRBÜZ

YÖNETİM YERİ:

OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞI SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5

KADIKÖY -İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN

SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

Ankara'da katliam, Taksim'de isyan

Katliamlarla dolu olan bu toprakların tarihine bir yenisi daha eklendi Ankara'da. Daha Diyarbakır'ın, Suruç'un kanları kurumadan Ankara'da uğradık yeni bir katliama daha.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla düzenlenen Emek-Demokrasi ve Özgürlük Mitinginde gösterdi kanlı yüzünü bu devlet bir kez daha. AKP'nin Kürdistan'da başlatmış olduğu savaşa karşı barış çağrılarını yükseltmek için gerçekleştirilen bir miting bu kez hedef alınmıştı. 7

Haziran seçimlerinde tek başına iktidar olamayan AKP ve başkan olamayan Erdoğan bu durumun asıl sebebinin 12 Eylül barajını aşarak meclise giren HDP olduğunu çok iyi biliyordu. 7 Haziran öncesinde HDP'ye yönelik başlatmış olduğu saldırıların en üst noktasını 5 Haziran'da Diyarbakır mitingindeki katliam girişiminde göstermişti. Seçimlerin ardından ise daha da saldırganlaşan Erdoğan ve ekibi tekrar seçimlere giderken Rojava devriminin kazanımlarını ve PKK'yi bahane ederek yeni bir savaş konsepti uygulamaya koyuldu. Bu savaş üzerinden asıl olarak HDP'ye saldırmak ve tekrar yapılacak olan seçimlerde HDP'yi parlamentonun dışında bırakmak gayesiyle hareket etti ve hala da devam ediyor. İşte böylesi bir sürecin gereği olarak da HDP özelinde emek demokrasi ve özgürlük adına hareket eden tüm güçlere saldırıyor. Bu saldırıların katliamlarla sonuçlanacak olanlarını da, Rojava Devrimi'ni boğmak için beslediği İŞİD üzerinden gerçekleştirmeye çalışıyor. Ankara'daki katliam da bizzat Erdoğan

ve ekibi tarafından koordine edilmiş, İŞİD çeteleleri tarafından gerçekleştirilmiş bir katliamdır. Bu katliamda art arda patlatılan iki bombanın hemen ardından, kitlenin üzerine gaz bombalarıyla saldıran polisler, aslında bu katliamı kimin tertip ettiğini oldukça net göstermiştir. Yüzden fazla devrimcinin, emekçinin katledildiği bu katliam rejim krizinde cebelleşen bir iktidarı ne kadar fütursuzca ezilenlere yönelik saldırabileceğinin bir göstergesi olmuştur.

Bu katliamın haberinin dört bir yana yayılmasıyla ezilenler Ankara'daki sınıf kardeşleri için katil devlete ve Erdoğan'a karşı sokaklara çıkıp meydanları doldurdu. İstanbul'da da gün boyunca her yerde eylemler olurken akşamında da Taksim Tünel'e çağrı yapıldı. Akşam saat 18.00'de tünelde toplanan on binler buradan Galatasaray Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Katil Erdoğan" ve "Katil Devlet" sloganları bir an olsun kesilmedi. Erdoğan'a karşı öfkenin en üst noktalarda olduğu yürüyüş Galatasaray

Meydanı'nda yapılan basın açıklamasının ardından sonlandırıldı. Basın açıklaması bitmesine rağmen kitlenin uzun süre alanı terk etmeyişi, bu katliamın sorumlularından hesap sorma isteğinin bir dışı vurumuydu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bizler de gün içerisinde bulunduğumuz alanlardaki eylemlerin ardından, Taksim'deki bu eyleme katıldık. Bu katliamın baş sorumlusunun Erdoğan olduğunu ve hesap sormak için Erdoğan'ı devirmek gerektiğini vurgulamaya çalıştık. Katillerden hesabı soracak olanların da mücadele için örgütlenmiş ve savaşan işçiler olacağını sloganlarımızla haykırdık. Eylem boyunca; "Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Katil Devlet Yıkacağız Elbet; HDP'ye Sahip Çık Erdoğan'ı Süpür; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Ankara'da Düşenler Kavgamızda Yaşiyor" sloganlarını attık.

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Ankara katliamının öfkesi varoşlarda bilendi

Ankara'daki, Emek Demokrasi ve Barış Mitingi'ne yapılan saldırının ardından yüzden fazla insan hayatını kaybederken, yüzlerce de yaralandı. Erdoğan ve ekibinin bilfiil sorumlu olduğu bu saldırı da önceki Diyarbakır seçim mitingi ve Suruç'taki gibi HDP nezdinde ezilenlere yönelik bir saldırı olmuştur. Patlama haberini alır almaz derhal Ankara'yla iletişime geçip oradaki durumu öğrenmeye çalıştık. Ardından hemen mahalledeki HDP seçim bürosuna gelerek diğer siyasetlerle buluştuk. Bir yandan Ankara ile görüşmeye çalışırken diğer yandan mahalleimizde hızlı bir eylem çalışması yapmayı planlamaya koyulduk. Zaten mahalle emekçileri de bu konuda bir beklenti içerisindeydiler. Biz de mahallede acilen bir eylem koyma önerisinde bulunduk. Ataşehir HDP'nin çağrısı ise ilçe binası önünde toplanıldı. Mahalledeki HDP temsilcileri oraya katılmayı önermişti. Öncelikli olarak HDP'nin önerisiyle mahalle esnafı dolaşarak siyah kurdele asıldı hepsine. Araçla yapılan sesli duyuru ile de Ataşehir'deki eyleme katılım çağrısı yapıldı. Lakin mahalledeki emekçilerin kaldırılarda toplanması ve mahallede bir eylem yapma isteği Ataşehir'e gitme planını iptal ettirdi. Hızlı bir şekilde hazır-

lanan "1 Mayıs Mahallesi Halkı" yazılı pankartla ana cadde üzerinde yürüyüşe geçtik.

Ana cadde üzerinden mahalleimiz son durağına doğru yürüyüşe geçtik, yürüyüş boyunca mahallelinin katılımı artarak devam etti. 1000'den fazla kişinin katıldığı yürüyüşte sık sık "Katil Erdoğan; Hırsız Katil Erdoğan; Katil Devlet Hesap Verecek; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz; Yaşasın Halkların Kardeşliği; Ankara'nın Hesabı Sorulacak; Suruç'un Katili Ankara'nın Fali" sloganları atıldı. Yürüyüşe katılanlar öfkelerini adeta katılmayanlardan çıkarır gibi kaldırılarda bekleyenlere sesleniyorlardı. Devlete ve Erdoğan'a duyulan öfkenin bilendiği eylem yas tutulmayacağını, hesabının sorulması gerektiğini adeta haykırıyordu. Yürüyüş katılmayanların da balkonlarda alkışlarla destek verdiği yürüyüş 1 Mayıs Mahallesi emekçilerinin gözünde, asıl düşmanın Erdoğan ve ekibi olduğunu gösterdi.

HDP bileşenlerinin dışında DHF, Partizan, Haziran Hareketi, EMEP ve KÖZ olarak bizim de birlikte örgütlediğimiz ve yaklaşık bir buçuk saat süren yürüyüş Ankara'da yitirdiklerimiz nezdinde tüm yitirdiğimiz devrimciler için yapılan saygı duruşu ve akşam olacak olan Taksim eylemi çağrısıyla sonlandırıldı.

HDP'ye Sahip Çık Erdoğan'ı Süpür!

Katil Devlet Yıkacağız Elbet!

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

Ankara'da yitirdiğimiz Kübra Mollaoğlu'nu uğurladık

Ankara'daki katliamda yaşamını yitiren HDP İstanbul 1. Bölge milletvekili adayı Kübra Mollaoğlu'nun cenazesi katliamın hemen ertesi günü Karacahmet mezarlığından kaldırıldı. HDP'nin çağrısıyla Kadıköy Aynalık çeşmesi durağında toplanan kitle buradan yürüyüş yaparak mezarlığa geldi. Mezarlıkta caminin önünde toplanan kitle bir müddet burada cenazenin camiden alınmasını bekledi. Cenazenin alınmasının ardından yürüyüş yapılarak cenazenin defnedileceği yere gelindi. Cenaze defnedildikten sonra buraya gelen kitle dağıldı.

Bu uğurlamaya birçok devrimci demokrat siyasetler gibi biz de flamalarımızla katılım sağladık. Uğurlama boyunca sık sık "Katil Devlet Hesap Verecek; Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz; Ankara'nın Hesabı Sorulacak; Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak; Hırsız Katil Erdoğan" sloganları atıldı. Biz de bu sloganlara ek olarak "Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Katil Devlet Yıkacağız Elbet" sloganlarını attırdık. Binlerce kişinin katıldığı uğurlama eylemi yoğun yağmura rağmen oldukça kitlesel geçti.

Son bir yılda iş cinayetlerinden devrimci demokrat insanlara yönelik saldırılara bir dizi katliama tanıklık ettik. 7 Haziran seçimleri öncesindeki Diyarbakır mitingi saldırısı, ardından Suruç katliamı, ardından Kürdistan'daki sokağa çıkma yasakları ve gerçekleştirilen katliamlar ve en sonunda Ankara'daki büyük katliam... Bütün bu saldırıların, rejim krizi içerisinde cebelleşen ve sürekli gerileyen AKP ve asil olarak da Erdoğan ve ekibi tarafından gerçekleştirilmesinin bilincinde olmak gerekir. Bu bilinçle hareket edildiğinde, krizle cebelleşen ve gerileyen Erdoğan ve ekibinden kurtulmak için sağduyu

Öldükleriyle kalmayacaklar

Devlet katliamcı yüzünü hiç unutturmadan AKP eliyle bu kez de Ankara'da gösterdi. 100'den fazla insanın katledildiği yüzlerce sinin de yaralandığı bu katliamda yitirdik Tekin Aslan'ı da.

İnşaat işçileri Sendikası kurucu üyelerinden olan Tekin Aslan, inşaat işçilerinin hak alma mücadelelerinin aktif bir katılımcısı ve aynı zamanda örgütleyicilerindendi. Ezilenlerin hak alma mücadelelerinde hiç geri durmadı. Grevlerde, direnişlerde, mitinglerde hep en önde yer alanların içerisinde var etti kendisini. Hayatını ezilenlerin mücadelesine adanmış Tekin Aslan'ın ölümüne bir mücadele alanında yakaladı.

Son yolculuğunda da mücadele arkadaşları, devrimciler ve emekçiler yalnız bırakmadı Tekin Aslan'ı. Binlerce insanın omuzlarında uzun bir yürüyüşle uğurlandı. Kartal Cem evinde bir araya gelen kitle, buradan Kartal Meydanı'na kadar sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca katliamın baş sorumlusu Erdoğan, AKP ve Devlete karşı öfke sloganları yankılandı Kartal sokaklarında. "Katil Devlet Hesap Verecek; Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz; Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz, Tekin Yoldaş Ölümsüzdür; Devrim Şehitleri Ölümsüzdür; Şehid Na Mırın" sloganları bir yasin değil öfkenin ve hesap sormanın hıncıyla yükseliyordu. Yürüyüşün ardından Kartal Meydanı'nda toplanan kitle burada Tekin Aslan ve Ankara'da yitirdiklerimiz için bir anma gerçekleştirdi. Anmada İnşaat İşçileri Sendikası'ndan bir temsilci ve Esenyurt'taki direnişte Tekin Aslan ile birlikte yer alan bir işçi konuşma gerçekleştirdi. Bu konuşmaların ardından Selahattin Demirtaş da kısa bir konuşma gerçekleştirdi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de bu uğurlamada yerimizi aldık. Flamalarımız ve sloganlarımızla Tekin Aslan'ın mücadelemizde yaşatacağımızın sözünü verdik. Yürüyüş boyunca; "Katil Devlet Yıkacağız Elbet; Erdoğan'dan Hesabı Emekçiler Soracak; Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Ankara'da Düşenler Kavgamızda Yaşiyor; Kürtlere Özgürlük Orta Doğuya Barış; Biji Serhıldan Azadiya Kürdistan" sloganlarını attık.

Kartal'daki anmanın ardından ayarlanan araçlarla kitlenin bir kısmı Tekin Aslan'ın defnedileceği Tuzla Aydınlı Köyü mezarlığına geçti. Burada yapılan kısa bir anmanın ardından Tekin Aslan sloganlarıyla defnedildi.

Tekin Aslan gibi, devrim ve demokrasi mücadelesinde yitirdiğimiz nice devrimci ve emekçinin omuzlarına basarak yükselteceğiz bu kavgayı. Ve yaratacağımız, tüm bu mücadelelere önderlik edip proleter bir devrimle taçlandırarak olan devrimci partiyi. And Olsun!

Ankara'da Düşenler Kavgamızda Yaşiyor!

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

çağrılar ve seçim sandıklarının adres göstermenin işe yaramayacağı, aksine bu rejimin dümenine su taşıdığı görülür. O nedenle ki son birkaç aydır fütursuzca saldıran bir iktidar vardır. Bunun farkında olan komünistler ise "Erdoğan Sokakta Süpürelim Sandığa Gömelim" çağrısıyla mücadeleyi büyütmeye gayretli içerindedirler. Ankara katliamının hesabı da ancak ve ancak Erdoğan'a ve bu devlete karşı ezilenlerin birleşik kitlesel eylemlerini büyütürük sorulabilecektir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler de yitirdiğimiz nice devrimcinin ve emekçilerin öldükleriyle kalmamaları için verilecek olan mücadeleyi örüp ona önderlik edebilecek devrimci partiyi yaratma uğraşı içerisindeyler.

Erdoğan'ı Sokakta Süpürelim Sandığa Gömelim!

Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşiyor!

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

Okmeydanı'nda Ankara katliamı protesto edildi

Ankara'daki patlamada Okmeydanı'ndan da yaşamını yitirenler oldu. Yıllarca her eylemde en önde yürüyen, evladını ve torununu PKK saflarında yitiren Cumartesi Anneleri'nden, yaşına rağmen genç bir militan gibi mücadele eden ve son olarak da Kürdistan'da devletin yapmış olduğu saldırılar karşısında canlı kalkan olan Meryem Ana (Meryem Bulut) ve EMEP Beyoğlu ilçe örgütünde faaliyet yürüten Gökmen Dalmaç yaşamlarını yitirdiler.

Patlamanın olduğu ilk gün hızlı bir şekilde ÖDP, KÖZ, SODAP, Halkevi, Halk Cephesi, Devrimci Hareket, DHF, HDP ve ESP'den oluşan kurumlar bir araya geldi.

Mahallede bu meseleyle ilgili hızlı bir şekilde neler yapılabileceği konuşuldu. Mahallede güçlü ve geniş katılımlı bir yürüyüş yapma konusunda herkes ortak görüş bildirdi ve aynı günün akşamına Taksim'de yapılması planlanan eyleme katılmak yerine mahallede güçlü bir eylem yapılmasının daha önemli olduğunu vurguladık. Bunun üzerine bir eylem komitesi belirlendi ve pankart güzergah gibi teknik meselelerin organize edilmesi

planlandı.

Akşam saat 19.00'da yapmayı kararlaştırdığımız eylem için çağrı yapılmaya başlandı.

Eylem saatine yakın insanlar toplanmaya başladığında Sibel Yalçın Parkı'nda toplanmaya başlayan Halk Cephesine hiçbir sebep olmadan polis tarafından biber gazlı saldırı gerçekleşti. Dört adet akreple mahalle içinde taciz edici bir şekilde dolaşmaya başlayan polisler daha sonra Anadolu Kahvesi'nde beklemeye başladılar. Bunun üzerine insanlarda bir tedirginlik oldu ve dağılmaya başladılar. Bundan sonrada yüzü kapalı molotoflu ve silahlı kişiler DHKP/C sloganları atarak akreplere ateş etmeye başladı. Bu saatten sonra eylem fiilen sonlanmış oldu. Çatışmalar devam edip bir müddet sonra herkes dağılınca sona erdi.

11 Ekim Pazar günü akşam saat 20.00'ye tekrar bir çağrı yaptık. Ancak bu sefer mahallenin hiçbir görünür yerinde polis yoktu. Muhtarlık önünde başlayan yürüyüş gittikçe kalabalıklaşarak ve sloganlar eşliğinde devam etti. Mahalle aralarından yol ağzına çıkarak buradan Fatih Sultan Caddesi üzerinden Şark Kahvesi'ne ve oradan Anadolu Kahvesi'ne doğru ilerledi. Burada saygı duruşu yapıldı. Ardından EMEP ve HDP adına kısa birer konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından Ankara Fırını üzerinden tekrar başladığı yer olan Muhtarlık önüne gelindi ve eylem burada kontrollü bir şekilde bitti. Yaklaşık 1500-2000 kişinin katıldığı yürüyüşte sık sık AKP karşıtı sloganlar atıldı. Eylemi ÖDP, KÖZ, SODAP, Halkevi, Halk Cephesi, Devrimci Hareket, DHF, HDP, ESP ve EMEP örgütledi.

Öldükleriyle Kalmayacaklar!

Katil Devlet Yıkacağız Elbet!

Okmeydanı'ndan Komünistler

Sarıgül Tüylü Nurtepe'de toprağa verildi

Ankara'daki katliamda yaşamını yitiren Sarıgül Tüylü için Nurtepe Cemevi'nde yapılan cenaze törenine katıldık.

Duyurusu yeterli olmamasına ve yağın sağanak yağışa rağmen binlerce kişi cenazeye katıldı. Nurtepe Cem evinin bahçesinde yapılan konuşmaların ardından cenaze omuzlarda Nurtepe Meydanı'na kadar getirildi. Burada araçlarla defnedilmek üzere Ayazağa Mezarlığı'na götürüldü.

Cenazede sık sık AKP ve Erdoğan karşıtı sloganlar atıldı.

Çok sayıda kurum temsilcisi cenaze için cem evine gelirken mahallede duvarlara siyah bezler asıldı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Cizre ile dayanışma yürüyüşü

7 Haziran seçimlerinden sonra tek başına iktidarı alamayan AKP bunun önündeki en büyük engeli HDP tayin edip hedef tahtasına koydu.

Hdp'nin seçimlerdeki başarısı ve parlamentoya gönderdiği 80 milletvekili ile AKP karşıtı ciddi bir muhalefet olma ihtimali AKP cephesinden sık sık çözüm sürecinin dondurulduğu/askıya alındığı gibi söylemlerle karşıt bir kampanyaya dönüşmeye başladı.

Kürtlerden tamamen umudunu kesen AKP geçmişteki devlet baskılarını aratmayacak şekilde Kürtlerin üzerine gitmeye başladı ilk önce Süruç'ta meydana gelen bombalı saldırı ve sonrasında iki polislin öldürülmesini bahane ederek hem kuzey hem de güney Kürdistan da top yekûn saldırıya geçti.

Ormanları yakıp dağları bombalamayla başlayan saldırılar en nihayetinde şehirleri ablukaya alıp buralarda çocuk, yaşlı, bebek, kadın demeden insanları öldürmeye ve OHAL dönemini aratmayacak özel güvenlik bölgeleri nedeniyle insanlar evlerinden çıkamayarak, açlığa ve susuzluğa mahkûm edildi. Kürdistan da tüm bunlar yaşanırken Türkiye de de saldırılmadık HDP binası kalmadı denilebilir.

Hem bu saldırıları protesto etmek hem de şu anda Cizre'de yaşanan abluka ile ilgili Okmeydanı'n da yürüyüş gerçekleştirdik. Hdp'nin çağrısıyla gerçekleşen yürüyüş esnasında Dayan Cizre Okmeydanı seninle, Yaşasın devrimci dayanışma, Yaşasın halkların kardeşliği, Katil devlet hesap verecek, Kurutuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz, Biji biratiya gelan gibi sloganlar atıldı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüş oldukça öfkeliydi.

Son günlerde yaşanan faşist gerici saldırılar karşısında başlangıç olarak böyle bir sesin çıkmasını önemli buluyoruz. Varoşlarda emekçilerin ve ezilenlerin ortak mücadelesini yükseltme hedefi olan komünistler olarak bu tür ortak eylemlerin örgütlenmesi ve gelebilecek saldırılar karşısında da halkı yekvücut duracak şekilde örgütlemeye karşı kendimizi sorumlu görüyoruz.

Kürtlere Özgürlük Savaşın İşçilerle gelecek

Saldırıları bekleme, Örgütlen, Birleş Mücadele et.

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Okmeydanı'ndan Komünistler

İstanbul Bilgi Üniversitesinde Ankara protestosu ve boykot

10 Ekim Cumartesi günü Ankara'da DİSK'in düzenlediği Barış Mitingi'nin toplanma yeri olan Ankara Tren Garı önünde düzenlenen bombalı saldırılar sonucunda 102 canımızı yitirdik. Bu saldırılar sonrasında birçok ilde protesto yürüyüşleri ve boykotlar gerçekleşti. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde de 12 Ekim Pazartesi günü geniş katılımlı bir yürüyüş yapıldı. Düzenlenen yürüyüşe üniversite öğrencileri ve akademisyenlerin içinde bulunduğu yaklaşık bin kişi katıldı. Eylemi örgütleyen öğrenciler sabah erken saatlerde üniversiteye gelip etrafı pankartlarla donatıp, karanfillerin konulduğu bir taziye masası açtıktan sonra üniversitenin 3 kampüsünde öğrencileri ana kampüs içinde gerçekleşecek yürüyüşe ve 2 gün boyunca sürecek boykota çağırın bir bildiri dağıtımını yap-

ular. Saat 12.00'de başlayan yürüyüşte "Saray Savaş, Bilgi Barış İstiyor" pankartı taşıyan öğrenciler "Saray savaş, Bilgi barış istiyor; Katil devlet hesap verecek; Hırsız, Katil Erdoğan; Gençliğin Öfkesi Erdoğan'ı Boğacak; Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz; Ankara'nın Hesabı Sorulacak; Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarını attılar. Eylemin sonunda Bilgi Üniversitesi öğrencileri ve akademisyenleri imzalı bir basın açıklaması metni okundu ve bunun ardından bir forum gerçekleşti.

Forumda patlama esnasında Ankara'da olan akademisyenler ve öğrenciler yaşadıklarını anlattıkları sırada okulda sivil polis olduğunu farkedilen bir grup öğrenci polislin kayıt aldığı kameraya el koymak istedi ve yaşanan arbede sonucunda forum dağıldı. Boykotun ikinci gününde de bir araya gelen öğrenciler her saat başı okul içinde ses çıkarma eylemi düzenleyerek öğrencileri ve akademisyenleri boykotu büyütmeye çağırdı ve öğleden sonra barış konulu bir açık ders düzenlendi. Yapılan açık derste üniversiteden bir akademisyen söz aldı. Bu iki günlük süreçte üniversite öğrencileri bu forumların devamı yönünde bir fikir ortaklığına vardı ve her pazartesi günü Bilgi Üniversitesi forumunun toplanması kararı alındı.

İstanbul'dan Bir Komünist

"Erdoğan gidecek başka yolu yok!"

Ankara'da yaşanan katliamı protesto etmek için, Türkiye'deki birçok üniversite ile paralel olarak Koç Üniversitesi'nde de 12 Ekim tarihinde bir eylem gerçekleşti. Biz de bu eylemin örgütlenme sürecine dâhil olduk.

Katliam haberinin duyulmasının ardından, geçtiğimiz senelerde birçok toplumsal olayda eylemler örgütlemiş ve ağırlıklı olarak üniversitede süregiden işçi mücadelesine destek veren bileşenlerden oluşan Koç Dayanışması bir eylem yapmaya karar verdi. Eylem planlaması başlangıçta durumun aciliyeti sebebiyle sosyal medya kanalları üzerinden yapıldı. Bir bildiri hazırlandı ve bütün yurtlara dağıtıldı. Eylem sabahı erkenden dayanışma bileşenleri bir araya geldi, bir eylem komitesi oluşturuldu. Burada özellikle dayanışmaya yeni katılan arkadaşlara eylem komitesinin önemini anlattık. Böylesine yakıcı bir dönemde son dönemde okuldaki güvenlik baskısı da artmışken komitenin hızlı karar almasının ve eylem katılımcılarını bu kararlar doğrultusunda yönlendirmesinin gerekliliğini anlattık. Ayrıca işçi arkadaşları da eyleme katmak için çaba harcamayı önerdik.

Eylemi saat 12.30'da öğrenci merkezinde yap-

maya karar verdik. Bu saate kadar pankartlar ve dövizler hazırlandı, öldürülenlerin resimleri duvarlara asıldı, kalabalık bir grup bütün okulu dolaşarak, sınıflara girerek öğrencileri dersleri boykot etmeye ve eyleme katılmaya çağırdı. Başka bir grup da işçileri mola saatlerinde ziyaret ederek eylemin duyurusunu yaptı. Bir yandan da eylemin yapılacağı yerde bildiri dağıtılıp, ajitasyon yapıldı.

Eylem planlandığı üzere saat 12.30'da katliamda ölenlerin isimlerinin okunması ve saygı duruşuyla başladı. Basın bildirisini okundu. Katılımcı sayısı beklediğimizden çok üstündeydi, 250 kadar kişi vardı. Eyleme katılımın üniversite ölçülerinde bu kadar yüksek olması sebebiyle eylem komitesi eylemi sadece öğrenci merkezinde tutmamaya, okulda yürüyüş yapmaya karar verdi. Yaklaşık yarım saat süren yürüyüş boyunca "Saray Savaş, Halklar Barış İstiyor; Erdoğan Gidecek Başka Yolu Yok; Biji Biratiya Gelan; IŞİD'in İpleri AKP'nin Elinde" sloganları atıldı. Yürüyüşün sonunda öğrenci merkezine döndüldü, bildiri bir kez daha okundu ve eylem bitirildi.

Sarıyer'den Komünistler

Diren Cizre Sarıgazi seninle

AKP'nin 'tekrar seçim' Startını Süruç katliamıyla vermesinin ardından, Kürdistan'ın birçok il ve ilçesinde Kürt halkına topyekûn bir savaş açtı. AKP, Kürdistan'da Kürt halkının devrimci dinamizmini yok ederek teslim almak için Ohal uygulamaları ve infazlarla saldırılarını giderek artırıyor. Cizre'de günlerce süren kuşatma, yirmiden fazla Kürt emekçisinin ölümüyle sonuçlandı. AKP'nin devreye soktuğu baskı ve sindirme politikasına karşı Kürdistan'ın birçok yerinde birbirinden bağımsız Serhıldanlar olsa da, tüm bu yaşananlar Türkiye'de bir karşılık bulmadı. AKP karşıtı kitle eylemlilikler yaratılmadı.

13 Ekim Pazar günü 'Sarıgazi Dayanışması'nın saat; 17.00'de Cizre'deki saldırıları protesto etmek için bir yürüyüş çağrısı yaptı. "Topyekûn saldırılara karşı Cizre ruhunu kuşan" pankartı arkasında yürüyüş geçiren yüz elliye yakın emekçi, Demokrasi caddesinde okunan basın açıklamasıyla eylemi sonlandırdı. Yapılması planlanan ve

her sene üç gün olarak gerçekleştirilen Sarıgazi festivalinin tertip komitesi tarafından Kürdistan'da süren katliamlardan dolayı iptal edildiği söylendi. Oysa festival, devletin Kürdistan'da yaptığı katliamların teşhir edildiği bir kürsü haline getirilebilir, panel ve söyleşilerle emekçiler aydınlatılabilir.

Açıklamanın ardından siyasetler tek tek konuşmalar yaparak düşüncelerini ifade ettiler. Eylem emeğe ezgi grubunun söylediği marşlarla son buldu. Siyasetlerin bayrak açmadığı yürüyüşe dokuz kişi katıldık.

6-8 Ekim gibi Serhıldanlar AKP'nin Erdoğan'ın saldırılarını püskürtmek için AKP'yi sokakta geri letmek için birleşik mücadeleyi yükseltelim!

TC Kürdistan'dan defol!

Katliamların hesabını emekçiler soracak!

Sarıgazi'den Komünistler

Tuzla Barış Bloku kuruldu

Barış Bloku kurulma çalışmaları Tuzla'da da başladı. Barış Bloku kurulma çalışmasının sorumluluğunu HDP aldı. Bütün kurumları ve siyasetleri çağırıldı. Barış bloku kurulması aşamasında HDK toplantıları aracılığıyla bizi de davet ettiler. Biz ilk olarak toplantıya katılıp katılmayacağımızı

zın kararını almadığımızı ancak Barış Blokuna katılmadığımızı belirttik. Daha sonra toplantıya davet edildiğimiz için katılma kararı aldık.

Toplantıya Tuzla'da olan birçok kurum katıldı. Katılan kurumlar arasında HDP, Deri-Teks Sendikası, Limter-İş Sendikası, Partizan, Kamp Armen, Çan Ortak İşçisi, Çalıkağlı Derneği, Karrer Derneği, Cunder Derneği, Ağrı Derneği, Yakay-Der, ÜİD-DER, Aydınli Cemevi, HDK ve KÖZ vardı.

Barış Bloku toplantısının hangi amaçla kurulduğu anlatıldı. Toplantıya Katılan dernekler kurumlar konuşmalar yaptılar. Barış Bloku ile ilgili düşüncelerini dile getirdiler. Katılan birçok kurum Barış Blokuna katılma kararları olmadığını kararları netleşince haber vereceğini bildirdi. Katılan bütün kurumlar barışın ne kadar önemli olduğunu ifade etti, ancak barış için nasıl bir mü-

cadele verileceğinden kimse bahsetmedi.

Bizim dışımızda ÜİD-DER de Barış Blokunda olmadığını ancak düzenlenecek eylemleri destekleyeceğini belirtti.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de söz aldık. Konuşmamızda emperyalistlerin savaşın taraf olunmaması gerektiğini en yakın örnek olarak Rojava Devrimi olduğunu söyledik. Barış için AKP'ye karşı birleşik mücadeleyi örneğin gerekliliğinden bahsettik.

Barış Bloku kendini deklare etmek için 1 Eylül günü eylem yapma kararı aldı. Eylem kararına kadar katılımcıların netleştirilmesi için başka bir gün belirlenerek toplantı noktalandı.

Tuzla'dan Komünistler

Barış Bloku basın açıklaması

Aydınli'da faşistlerin ve devletin saldırıları sürerken Barış Bloku olağan toplantısını yapmak üzere Perşembe günü toplandı. Aynı gün 12-13 Eylül'de yapılacak kermes için çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünün de içinde bulunduğu HDK'nın da toplantısı vardı. Faşist saldırılarda bizimle yan yana duran herkesi HDK toplantısına çağırıldı. Toplantıya katılımın yüksek olması ve olası bir saldırıya karşı nasıl tutum alınacağına birlikte karar verilmesi kermes de güçlendirecekti.

Ancak aynı gün aynı saatte Barış Blokunun da toplantısı vardı. HDK toplantılarına katılan HDP sözcüsü HDK toplantısını iptal edip Blok toplantısına katılma kararının doğru olduğunu, kendisinin de blokun toplantısına gideceğini söyledi. Blok toplantısında HDK adına söz alındı ve kermes anlatıldı. Kermesin cumartesi iptal edilip edilmeme konusu blok toplantısında konuşuldu. Kermeste Barış Blokunun stand açması önerildi.

Biz bu konuların HDK'da konuşulmasının daha doğru olduğunu düşünerek ortak almadığımız bir karara itiraz etmedik. Daha önce HDK bir kermes düzenlemiş ve kendisi dışında hiçbir kuruma stand açtırmamıştı. Mayısta Yaşam Kooperatifi olarak o kermeste stand açmak istediğimizde kesinlikle stand açtırmayacaklarını belirtmişlerdi. Kermeste HDK'nin içinde olmayan bir kurumun stand açma kararını elbette ki doğru buluyor ve onaylıyoruz. Ancak bunun kararını birlikte yaptığımız toplantıda almalıydık ve stand açma hakkını tek bir kuruma özel değil herkese serbestlik diyerek açtırmalıydık.

Toplantıda HDK'nin kermes kararı konuşuldu. İkinci olarak artan saldırılar karşısında ne ya-

pılabileceği konuşuldu. Cizre'de ve Kürdistan'ın genelindeki katliamları, parti binalarına yapılan saldırıları ve iki gün önce Aydınli'da bir gencin, faşistler tarafından silahla yaralanmasını protesto etmek için ne yapılacağı tartışıldı. Öneriler arasında imza kampanyası, oturma eylemi, basın açıklaması vardı. Bu konu konuşulurken barış söyleminin önemli bir vurgu olduğuna dikkat çekildi. 1 Eylül'de yapılan basın açıklamasına katılımın az olduğu ve tekrar bu az katılım olursa kötü bir görüntü olacağını belirttiler. Katılımın az olmasını eylemin çalışmasının iyi yürütülememesine bağlayıp herkese duyuru yaparsak daha iyi olacağı söylendi. Barış Bloku kendisine ilişkin, kitleleri pasifize ettiğimize dair eleştiriler var bu algıyı yıkmak gerek, değerlendirmesi yapı. İki gündür Aydınli'da saldırılar olduğunu ve saldırılara karşı oturma eylemi değil basın açıklaması yapmak gerektiğini ifade etti.

Basın açıklaması kararı alınırken duyurusunun nasıl yapılacağı konusunda Mayısta Yaşam olarak biz de söz aldık: Saldırıların üçüncü günü ve Aydınli halkı üç gündür bu saldırıları püskürtüyor ve birlikteliğini her geçen gün artırarak koruyor. Bugün bu eylemlere katılmıyorsanız yarın eleştirdiğiniz bu kitleyi basın açıklamasına nasıl çağıracaksınız? Bugün orada o saldırılara karşı ortak bir duruş sergileyemezsiniz kitleyi nasıl çağrı yapacaksınız? Öncelikli olarak eyleme katılmalı ve oradan yarın eyleme çağrı yapılmalı, dedik. Ardından Barış Bloku toplantısı noktalandı. Aydınli merkeze geçilerek ertesi gün Barış Blokunun basın açıklamasına çağrı oldu.

Barış Blokunun basın açıklaması yapacağı yer üç gündür eylemlerin olduğu yerd ve Aydınli'da uzun zamandır olmayan bir kalabalık vardı. Son

uç gündür eylemlerin oluşuyla artan kitle Barış Blokunun da çağrısıyla 800 kişi olmuştur.

Basın açıklamasına HDP İl adına Kemal BÜLBÜL katıldı. KÖZ, HDP, Partizan, TÖP-G, ESP, EMEP katıldı.

Basın açıklamasında saldırıların tümü kınandı. Cizre'nin ve Kürdistan'ın illerinin kuşatma altında olmasının asıl amacının Kürt halkının iradesini teslim almak olduğu belirtildi, bu saldırılara karşı Cizre halkının yanında olma, barış ve demokrasi mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı. HDP PM Üyesi Kemal BÜLBÜL ise AKP'nin HDP'ye ve Kürt halkına yönelik saldırılarını kınadı. Hitler faşizminin bile insanlara böyle şeyler yaşatmadığını, Erdoğan'ın yaptığının Yezidilik olduğunu söyledi.

Atılan sloganların ardından eylemin bitirildi. Eylem boyunca "Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi; Faşizme Karşı Omuz Omuza; Cizre Halkı yalnız Değildir; Cizre'de Düşene Dövüşene Bin Selam; AKP'ye Karşı Sokağa Eyleme Mücadeleye; Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak" sloganları atıldı. Basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı. Barış Blokunun eylemine gelenler dağıldı. Ancak 300-400 kişi bekleyişini sürdürdü. Bu sırada HDP PM üyesi de dahil olmak üzere herkes orada bekleyen kitleyi dağıtmaya yönelik hareket etti. Bizler ise bugün faşistler değil onları koruyan polislerin geleceğini ön görerek toplu bir şekilde beklemenin riskli olduğunu söyledik. Uzun bir süre bekledikten sonra kitle dağıldı. Bizler ise kitenin dağılmasının ardından merkezden ayrıldık.

AKP'nin Saldırılarına Karşı Sokağa Eyleme Mücadeleye!

Tuzla'dan Komünistler

Siyaset yasaklı barış eylemine yürüyüş yaparak katıldık

Seçim sonrası süreçte AKP ve Erdoğan işçilere, emekçilere, ezilenlere saldırılarını günbegün artırıyor. Saldırıları karşı birlikte mücadele etmenin koşullarını aramak ve AKP ve Erdoğan'ı süpürmeden bu ablukanın son bulmayacağını söylüyoruz. Bu ablukayı dağıtmak için ezilenlerin ve emekçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini vurgulayarak hareket ediyoruz. Bugün Erdoğan kaderini bu saldırılarla birlikte HDP'nin barajı aşamamasına bağlıyor. Bu nedenle de saldırılarını en çok HDP'yi destekleyenlere yapıyor. Bugün yapılması gerekenin eylemleri tek pankart tek sloganla değil herkesi AKP karşılığında buluşturarak ve eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik ilkesine uygun biçimde yapmak gerektiğini savunuyoruz. Çalışma yürüttüğümüz

mahallede bu vurgularımızla uyumlu olarak çalışmalarımızı yürütüyoruz.

Tuzla Barış Bloku kuruluşunu Aydınli Mahallesi'nde 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde yürüyüşle duyurma kararı aldı. Blok yürüyüşün yalnızca kendi pankartları eşliğinde olacağını, blok dışında herhangi bir kurumun veya siyasetin pankart, döviz, bayrak açması durumunda müdahale edeceğini biz KÖZ olarak katılma kararı aldıktan sonra duyurdu.

Barış Blokunun böyle bir kararı olduğunu öğrendikten sonra KÖZ Gazetesinde saldırılara ilişkin çıkan yazılardan derlediğimiz özel sayı ile mahalleliyi Barış Blokunun eylemine çağırıldı. Özel sayıyı mahallede 9 kişi dağıttık. Daha önce Suruç için hazırladığımız ozaltileri biraz daha ge-

nişleterek tekrar yaptık.

Eylem günü Barış Bloku eyleminin bütünselliğine zarar vermemek için eyleme gelirken pankartımızla gidip eylem için buluşma alanına gelindiğinde pankartımızı kapatmaya ve imzasız fakat duvarlara yaptığımız ozaltilerle aynı şiarların yazılı olduğu dövizlerle devam etme kararı aldık. Sloganlarımıza müdahale olursa eylemden çıkma kararı aldık.

Eylem günü buluşma noktasına kadar pankartlı yürüyüş yaptık. Sloganlarımız ve pankartımızla eylem alanına gelince pankartımızı kapattık. Sloganlarımızı attık. Pankartta "Erdoğan Gitmeden Çözüm Süreci İlerlemez, Barış Gelmez. AKP'yi Geriletmek İçin Birleşik Mücadeleye" yazılıydı. "Saldırıları karşı AKP'nin Karşısında HDP'nin yanındayız; Koltuğu Tehlikeye Giren Erdoğan Emekçilere ve Ezilenlere Savaş Açtı; Amed-Kobane-Suruç Katil İŞİD, İşbirlikçi AKP; Alevilere Kürtlere İşçilere Saldıran AKP'yi Kitlesele Eylemlerle Püskürtelim; Ben Ekin Wan Vurulduğum Çıplak Bedenimle Sokağa Atıldım; Ben Çarşafım Halkım Vurulmasını Diye Sokağa Gerildim" gibi imzasız dövizler taşıdık.

Sloganlarımız ise "Kurtuluş yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz; AKP'ye Karşı Birleşik Mücadeleyi Örelim; AKP'ye Karşı Birleşik Mücadeleye; AKP'ye Karşı Sokağa Eyleme Mücadeleye;

Suruç'ta düşenleri yürüyüşle andık

Suruç'ta yaşanan bombalı saldırının ardından Aydınli'da bir eylemin yapılması gerektiğini düşünerek tanıdığımız kişilerle görüştük. HDP yönetimi Taksim'de ki eyleme katıldıkları için ertesi gün bir eylem yapmayı uygun gördüklerini söylediler. Ancak bir şekilde merkezde bekleyen insanlardan haberdar olduk ve onlarla iletişime geçtik. Bulduğumuzda önce ne yapmamız gerektiğini konuştuk ve hızlıca dövizler hazırlayıp etrafımızda kim varsa herkese haber verdik, katılımın olmasının ardından da mahallede bir yürüyüş yapılmasını kararlaştırdık.

30 kişi merkezde buluştuğunda dövizlerimizi hazırlamış mahallenin nerelerinden yürüyebileceğimizi kararlaştırmıştık. Dövizlerde "Katil İŞİD, Katil AKP; Lice'de orman, Suruç'ta yüreğimiz yanıyor; Katillerden hesabı emekçiler soracak" yazıyordu. Akşam 22.00'de başladığımız yürüyüşe mahallede yaşayan emekçilerin de ilgi göstermesi, refleks olarak örgütlenen yürüyüşün ve mahalle sokaklarında yürümenin olumlu olduğunu gösterdi.

Yürüyüş sırasında sık sık "Sokağa, Eyleme, Mücadeleye" sloganı atılırken, "Katil İŞİD, Katil AKP - Erdoğan; Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak; Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek; Yaşasın Rojava Devrimi; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış" sloganları atıldı.

Yürüyüşe başladığımız noktaya geri döndüğümüzde saat 12'ye yaklaşıyordu. Kısa bir açıklama yaparak, AKP iktidarının - Erdoğan'ın Rojava Devrimi'ni boğmak istediklerini, bu yüzden İŞİD'i beslediğini, gerici çetelerin yaptıkları saldırılarla insanların yüreğine korku salmaya çalıştıklarını ancak bizlerin yılmadan yolumuza devam edeceğimizi söyledik. Konuşmanın sonunda ise ertesi gün yapılacak olan yürüyüşte çağrıda bulundu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu ve bunun gibi refleks eylemlerin önemli olduğunun her fırsatta altını çiziyoruz. Rojava ile dayanışmanın yolunun Rojava'ya saldırın ve oradaki devrimi boğmak için her fırsatı değerlendiren AKP - Erdoğan'a karşı mücadele etmek gerektiğini söylüyor ve pratikte bu tarz çalışmaların propagandasını yapıyoruz.

Örgütlü Devrimcilerdi, Devrim İçin Öldüler!

Tuzla'dan Komünistler

Suruç'un Hesabını Emekçiler Soracak; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış; Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak; Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz; Devrimciler Ölür Devrimler Sürer" gibi sloganlar attık. Sloganlarımıza katılım yüksekti. Eyleme katılanlar çoğunlukla "Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak" sloganı ve birleşik mücadeleyi vurguladığımız sloganlara eşlik ettiler.

Eylemde Barış Bloku ise "AKP Kürdistan'dan Defol; Kürdistan Faşizme Mezar Olacak; Barış Hemen Şimdi; İçerde Dışarda Savaşa Hayır; Sana Savaş Yaptırmayacağız; Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği; Savaşa Hayır Barış Hemen Şimdi" gibi sloganlar attı.

Yapılan basın açıklamasında 1 Eylül'ün tarihsel sürecinin yanında HDP'nin seçimlerde yakaladığı ortaklaşmayı bugün blokla tekrar canlandırmak gerektiği vurgulandı. Basın açıklamasının ardından eylem "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala" sloganıyla son buldu.

AKP'ye Karşı Sokağa Eyleme Mücadeleye!

Erdoğan Gitmeden Çözüm Süreci İlerlemez, Barış Gelmez!

AKP'yi Geriletmek İçin Birleşik Mücadeleye!

Tuzla'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Çatışmaların gölgesinde 1 Kasım seçimlerine gidilirken Devrim ve demokrasi güçlerinin önündeki görevler

KÖZ'ün Esenyurt'ta 1 Kasım Seçimleri İle İlgili Örgütlediği Panel 1 Kasım seçimlerine gidilirken Esenyurt'tan komünistler olarak hem çatışmaların gölgesinde nasıl bir seçime gidildiği; hem seçim sonrası süreçte dair bir takım öngörülerimizi içinden geçtiğimiz siyasal süreçle birlikte ele alarak ifade etmeyi kararlaştırdık. Bunu başta HDP bileşenleri olmak üzere diğer kimi siyasetlerle bir panel yaparak biz KÖZ olarak kendi bakışımızı ortaya koyarken panelde katılan diğer siyasetlerinde panel gündemine dair ne düşündüklerini ortaya koymalarının bu yönde bir tartışma yürütmenin gerekli olduğunu düşündük.

"Çatışmaların Gölgesinde 1 Kasım Seçimlerine Gidilirken Devrim ve Demokrasi Güçlerinin Önündeki Görevler Nelerdir?" başlığı altında bir çağrı metni kaleme alarak bu metinle HDP, Emep ve Halkevleri'ne ortak bir panel örgütleme davetinde bulunduk. Bu davetimize üç siyasette olumlu yanıt verdiler Ankara katliamı gerçekleşmemiş olsaydı bu paneli 11 Ekim tarihinde gerçekleştirecektik; fakat panelden bir gün önce gerçekleşen böylesi bir katliam sonrası elbette bir panel gerçekleştirmeyi düşünemedik. Bu yüzden paneli bir hafta sonrasına ertelemeyi uygun bulduk daha sonra bunu diğer siyasetlere bildirdik 18 Ekim'de yapılacak olan panele bu defa Emep'ten arkadaşlar katılmayacaklarını söylediler biz de bu eksenide diğer siyasetlere HDP seçim bürolarına kimi kitle örgütü ve kahvehanelere panelin duyurusunu yaptık.

Panel 18 Ekim tarihinde Esenyurt Hoç-Fed Derneğinde saat 15.30'da başladı panelin yapılacağı salona KÖZ imzalı "Saraya ve AKP'ye Karşı Birleş Örgütlen Mücadele Et", "Demokrasi İçin Kürtlere Özgürlük, Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış" ve "Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek" şiarlarının yazılı olduğu üç ozaliti salona astık.

Konuşmalara geçmeden önce başta Ankara'da katledilenler olmak üzere tüm devrim ve demokrasi mücadelesinde düşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra panelistlerin konuşmasına geçildi ilk konuşmayı HDP adına HDP İstanbul 3. Bölge 9. Sıra milletvekili adayını gerçekleştirdi ve şunları ifade etti: "Kürdistan'daki savaş oradan Türkiye'ye sıçradı. Ankara'nın göbeğinde barış demokrasi özgürlük isteyen insanlara karşı bir katliam gerçekleştirildi 7 Haziran seçimlerine giderken Erdoğan Dolmabahçe mutabakatını reddederek Kürtlere yeniden savaş başlattı.

AKP'nin bu savaşına karşı Kürdistan'ın birçok il ve ilçesinde halk öz savunma geliştirildi. Son zamanlarda şehitliklere yönelik saldırılar gerçekleştiriliyor 35 günlük bebetken 75 yaşına kadar yaşlı insanımızı AKP katletti tüm bunların müsebbibi saraydır. Kürdistan'da böylesi bir saldırı ve bu saldırılara karşı öz savunma direniş gerçekleşirken Batı'da Kürdistan halkıyla yeterli dayanışma ve destek olmadı oysa Gezi eylemlerinde Amed Hakkâri ve Kürdistan'ın birçok yerinde insanlar ayakta durdu. Rojava'daki kazanımlar AKP'nin DAİŞ'le ortaklığını getirdi Ama tüm bu AKP saldırılarına 1 Kasım da sandıkta da güçlü bir cevap vereceğiz dedi.

Daha sonra Halkevleri konuştu Halkevleri adına konuşan arkadaş şunları ifade etti: "Kürtlerin son 30 yıldır verdiği mücadele sonucu Ortadoğu'da önemli bir dinamizm olduğu ortadadır. Ancak Kürt özgürlük hareketi ile Türkiyeli devrimcilerin ortaklaşmasında bir takım sıkıntılar yaşanıyor. Bir tarafta Kürtler kendi talepleriyle mücadele ederken diğer yandan AKP'nin tüm işçilere emekçilere dönük neo-liberal saldırılar artarak sürüyor Ambarlı'da barınma hakkı için polisle mücadele eden halk bir asker polis cezasinde bu defa Kürtleri hedef alabiliyor. Burada yeniden kardeşleşmeyi nasıl sağlayacağız? Bunu Gezi eylemlerinde nispeten yakalamıştık o güne kadar Kürtlere mesafeli hatta düşmanca yaklaşan insanlar

Gezi'de polisin devletin kendilerine yaptıklarını görünce demek ki bize Taksim'de bunu yapan devlet Kürtlere neler yapmaz ki deme noktasına gelmişti. Ve bu insanlar Biji Bretya Gelan yani yaşasın Halkların Kardeşliği sloganı atmaya başlamıştı.

Soma, Ermenek te iş katliamlarına uğrayan insanlar çaresizlikten AKP'ye oy vermeye devam etmişlerdir fakat Tekel işçileri Ankara'da Trabzonluların çağırında horon tepilirken yanı başında Hakkârililerin çağırında şemame halayları çekilebilmişti. Fakat tüm bu olumlu şeyler yaşanırken Kobani eylemlerinde bu insanlar nerelerdeydiler; bu tikanıklığı nasıl aşacağız ilişkiyi irtibatı nasıl aşacağız bunları düşünmeliyiz." dedi

Son konuşmayı KÖZ gerçekleştirdi. Yoldaş konuşmasında şunları ifade etti: "Bugün, panelin gündemi ile ilgili çok geniş bir tabloda konuşabiliriz. Tabi, 7 Haziran seçimleri öncesinde başlatılan Kürdistan'daki savaş ve bizim Kürdistan'la nasıl bir dayanışma ilişkisi içinde olmamız gerektiği konuşulabilir. HDP'li konuşmacı arkadaş bu noktalara vurgu yaptı, ya da Türkiyeli işçi ve emekçiler Kürt Hareketi ile nasıl birlikte hareket etmelidir de konuşulabilir. Bunlara ilişkin her siyasetin farklı bakış açıları vardır ve bunların da uzun bir şekilde tartışılması gerekir, ama 1 Kasım seçimleri ile ilgili yapılacak bir tartışmanın daha dar kapsamlı ve sonuca odaklanması gerekir. 1 Kasım'a kadar ve ondan sonra bizi nasıl bir süreç bekliyor, bu süreci oluşturan dinamikler nelerdir ve bizim bu süreçte ortak neler yapmamız gerekiyor sorularına odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum.

Bugün 1 Kasım seçimlerine kadar olan süreci konuşacaksa ise en önce belirtilmesi gereken bir seçim atmosferinde olmadığımızdır. Seçimleri konuşmuyoruz, seçim mitingleri yapmıyoruz, seçim çalışmalarımız engelleniyor, bombalanıyor. Bugün çözmemiz gereken bizim bu süreçte nasıl bir siyasi hat takip etmemiz gerektiğidir.

Bugün 1 Kasım seçimleri sürecine damga vuran iki temel dinamik vardır. Bunlardan birincisi AKP'nin 2009'dan bu yana gücünü kaybederek düşüşe geçmesidir. ABD TÜSİAD ve Cemaat gibi yabancı ve yerli burjuvazinin bir kesiminin AKP'yi ve özellikle Erdoğan'ı gözden çıkarması söz konusudur. AKP ve Erdoğan'ın elinde devlet bürokrasisini, yani asker polis ve yargı gücünü kullanmaktan başka şiddet ve terörden başka iktidarı ayakta tutacak bir güç kalmamıştır. 2009'dan beri güç kaybeden AKP ve Erdoğan'ın güç kaybedişi Gezi ve 17-25 Aralık operasyonu ile hızlanmış, 7 Haziran seçimlerine damga vuran da Erdoğan'ın güç kaybetmesi ve onun siyasal akibetinin nasıl şekilleneceği sorusu olmuştur.

Bugünün belirleyen ikinci dinamik ise işçilerin emekçilerin Kürtlerin gitdiği daha fazla bir araya gelmesi ve HDP'nin odağında olan bir mücadele hattının güç kazanmasıdır. Diğer konuşmacılar, Batı'daki işçi ve emekçilerin Kürt emekçilerin bir araya gelmesinde karamsar bir tablo çizdiler. Oysaki uzunca bir süredir HDP'nin odağında olduğu bir mücadele hattı gelişmektedir ve 7 Haziran seçimleri ile birlikte artık iyice görünür olmuştur.

AKP'nin tek parti iktidarı yeniden kuramaması ve burjuva mecliste önemli bir sayının elde edilmesi ile işçi ve emekçiler adına hareket ettiğini söyleyenler burjuvaziyi eskisi gibi yönetemez noktaya getirmişlerdir.

Eğer tek başına AKP'nin gücünü yitirdiği bir dönem olsaydı, AKP'nin gittiği yerine x Partisi'nin geldiği bir dönem görecektik. Ama HDP'nin varlığı denklemi ve sistemin dengesini bozmaktadır.

Erdoğan ve AKP, tam bu iki dinamiğin belirlediği bir ortamda eski güçlerine kavuşmak için ordu ve bürokrasinin gücüne dayanarak, işçi ve emekçilere, Kürtlere dönük bir savaş başlatarak siyasi iklimi de-

ğiştirmeye yönelmişlerdir. AKP, 7 Haziran öncesindeki 'Erdoğan nasıl gidecek?' sorusu yerine 1 Kasım seçimlerine giderken 'terör nasıl bitecek?' sorusunun konulmasını istemektedir.

Bu gelişmelerin ışığında 1 Kasım seçimlerinde AKP %30'a gerilese de HDP milletvekili sayısını artırsa da seçimlerden sonra saldırıların azalacağını düşünmemek gerekir. Parlamento önemsizdir, demiyoruz, ama bugünün temel gündemi kaç milletvekili çıkaracağımız değildir. Ankara'daki bombalamaların sebebi HDP'nin parlamentoda var olmasının engellenmesi değildir ve bu yüzden sadece parlamento seçimleri ile ilgili bir strateji de doğru olmayacaktır.

Bugün asıl yapılmaya çalışılan, işçi ve emekçilerin, Kürtlerin birleşik ve kitlesel mücadelesinin engellenmesi, sokağa çıkılmalarını durdurma. Saldırıların normalleştiği ve buna karşı birleşik mücadelenin yapılamadığı bir sürecin başlaması istenmektedir. Bugün herkesin konuştuğu Erdoğan'ın akibetinin ne olacağıdır; işte Ankara'da yapılan bombalı saldırının amacı devrim ve demokrasi güçlerini sindirerek sokağa çıkamaz yan yana gelemez duruma getirmek istenmesidir. Fakat tüm bu saldırılara rağmen kitlelerin sinmediği sokağa çıktığı görülüyor. Bugün, biz tabi ki, bir Ankara mitingi daha yapalım diye önermiyoruz. Yasal bir mitingin bizi daha fazla korumayacağı artık herkes tarafından görünür olmalıdır. Polise gidip güvenliğin teslim edilmesi o eylemi daha güvensiz yapmaktadır. Biz, bugün kent merkezlerinde kitlesel ve birleşik eylemler örgütleyemsek de, yerlerde birleşik ve kitlesel eylemler örgütleyerek yeniden daha kalabalık bir biçimde şehir merkezlerinde eylemler mitingler yapmamız mümkündür. Bugünden bu eylemleri örmemiz ve seçim sonrasında da devam ettirmemiz, Erdoğan'ın hemen şimdi devrilmesi gerektiğini haykırmamız günün devrimci görevidir" dedi

Panelin ikinci turuna geçmeden önce HDP adına konuşan milletvekili adayının başka bir programı olduğu için kendisine sorulan soruları yanıtları yanıtladıktan sonra panelden ayrılmak zorunda kalacaklarını ifade etti. Bunun üzerine panele katılanlar HDP adayına şu soruları sordular:

- HDP'nin özyönetim anlayışı nedir?

- Erdoğan'ın burjuvazinin kimi kesimlerince neden gönderilmek istendiği bunun Türkiye burjuvazisinin gelişmişliği ile ilişkisi nedir?

- Bizden de bir yoldaş HDP adayına şöyle bir soru sordu " siz konuşmanızda devletin Kürdistan'da halkın verdiği mücadeleye Batı'da yeterince destek bulmadı dediniz. Şimdi Batı da da asıl mücadele dinamisi odağında HDP ve HDP ile birlikte hareket eden güçlerdir fakat 7 Haziran seçimlerinden önce HDP'nin şöyle bir yaklaşımı vardı bu anlayış bugünde devam ediyor provokasyonlara gelmeyelim çatışma görüntüsü vermeyelim denilerek barış söylemi ile hareket ediyor bu anlayış sonucu 1 Mayıs olsun gezi eylemlerinin yıl dönümü olsun Metal işçilerinin grevi gibi emekçileri ve ezilenleri doğrudan ilgilendiren konularda aktif destek olma konusunda bir adım atılmadı ama buna rağmen AKP ve devletin provokasyonları hala devam ediyor. HDP bu anlayışla devam ettiği sürece 1 Kasım seçimlerinde çok güçlü çıksa bile bu AKP ve devletin saldırılarına karşı koymaya yetecek midir?"

HDP adayları bu soruları yanıtlarken öz yönetim anlayışının birçok boyutuyla tartışılması gerektiğini, ama ilk etapta komünler oluşturmak gerektiğini kooperatifleşerek örgütlenmek gerektiğini ifade etti.

HDP'nin elbette provokasyonlara gelmeyelim diye sokağa çıkmamasının doğru olmadığını sokakta olmak gerektiğini eğer geçtiğimiz yıl 6,8 Ekim'de gerçekleşen Kobani eylemleri olmasaydı Kobani direnemeyebilirdi aslında AKP'nin çözülme süreci Kobani eylemlerinden sonra hızlandı" diyerek konuşmasını bitirdi. Daha sonra panele kısa bir ara verdikten sonra diğer panelistlerin konuşması için soru-yanıt bölümüne geçildi.

İkinci bölümde Halkevleri ve KÖZ konuşmacılarına oldukça çok soru yöneltildi. Bu sorular:

- Reformizmi ile devrimcilik arasında ne gibi fark vardır

- Halkın eğitim sağlık barınma gibi hakları konusunda nasıl bir mücadele yürütmek gerekir?

- Barış hakkında ne düşünüyorsunuz?

- AKP acaba emekçileri ve ezilenleri sokağa çıkararak ezmek mi istiyor?

- Bir taraftan 90'lı yıllara mı dönüyoruz diye tartışılırken bugün ne durumdayız AKP ve devletin sal-

dırıları artarken bu saldırılara karşı barış söylemiyle, Barış bloğu gibi oluşumlarla karşı koymak mümkün müdür asıl ihtiyacını duyduğumuz şey nedir?

- "Emekçilerin ezilenlerin mücadelesinde bir ek-sik yok bu ülkenin sosyalistleri komünistleri de mevcut fakat buna rağmen asıl kriz burjuvazinin değil sosyalistlerin komünistlerin krizidir bu kriz bir devrimci önderlik boşluğu krizidir bu nasıl giderilecek?

Sorular ilk önce KÖZ temsilcisi yanıtladı

Bugün devrimcilikle reformizmi ayıran parlamento seçimlerini önemseyip önemsememek değil, parlamentoda alınacak fazladan milletvekilleri için günün asıl devrimci görevlerini ıskalamaktır. Bu devrimci görevler, AKP ve Erdoğan karşıtı bir cepheyi örnek ve Erdoğan'ın devrilmesi için ön almaktır. AKP'nin Suriye politikası çökmüştür ve Avrupa'nın yaşadığı en büyük göçmen krizinden de anlamlı bir diplomatik başarı elde edememiş, gittikçe güç kaybetmesinin önüne geçecek bir adım atamamıştır.

1 Kasım seçimlerine bir savaş ve çatışma ortamında gidiliyor. Devrim demokrasi güçleri açısından bugün atılması gereken adımlar barış olsun bunun için sokağa çıkalım demek değil AKP ve Erdoğan'ın bu savaş politikalarına karşı birleşik ve kitlesel eylemlerle yanıt verilmesidir. Erdoğan'ın attığı her adım krizini daha da derinleştirmektedir Bizim temel görevimiz Erdoğan'ın hemen şimdi gitmesi gerekir dememizdir, bu doğrultuda hareket edilmesidir.

Birleşik ve kitlesel mücadeleyi büyütme için yerlerden başlayarak kent merkezlerine doğru bir sokak hattını örmeliyiz. Bugün AKP binalarının önünde eylemler gerçekleştirmemizin, katliamları ve bombalanı protesto etmemizin önünde hiçbir engel yoktur. Önümüzdeki süreç saldırıların devam edeceği bir süreçtir bu yüzden örneğin HDP binalarına, bürolarına bir saldırı gerçekleştirildiğinde polisin parti binalarımızı, derneklerimizi, kitle örgütlerini koruyacağını düşünmeyip kendi savunmamızı kendimiz almamız gerekir. Buralara kitlesel ve birleşik bir şekilde sahip çıkılması önemlidir. Bu binalar yasaldır, bunların korumasını güvenlik güçleri yapmalıdır denemez Bu mevziler bahşedilmemiş mücadele ile kazanılmıştır dolayısıyla bu mevzilerin bekliliğini yapmak bizim işimizdir. Yapacağımız miting ve eylemlerinde güvenliğini kendimiz almamız gerekir." dedi.

Halkevleri temsilcisi ise gelen sorulara şu yanıtları verdi 2008' dünya ekonomik krizinden bu yana Erdoğan'ın geleceği rejimin geleceği ile düğümlenmiş durumda çünkü AKP devletleşmiştir bugün AKP iktidarı ve Erdoğan'ın icraatları daha önceki burjuva hükümetlerinin niteliğinden farklı bir durumdur. Türkiye'deki oligarşik yapı Emperyalizme göbeğinden bağlı bir taşeronluk yapmaktadır. Erdoğan gö-rüntüde batıya kafa tutsa da emekçilere ve ezilenlere yönelik neo-liberal saldırıları en azgın bir biçimde uygulamaktan çekinmemektedir. Bu yüzden AKP'ye karşı CHP hazırlanmak istense de bu gerçekleşmediğinden hem de AKP emperyalistler için kolay vazgeçilir bir unsur olmadığından devam etmektedir oysa Bulgaristan'da elektrige yapılan bir zam yüzünden hükümet düşmekte, Tunus'ta Mısır'da başlayan Arap Baharı denen eylemlerde Brezilya'da toplumsal başkaldırlar gerçekleştirilmiştir. AKP bizi sokağa çekmek mi istiyor diye soruldu.

AKP'nin böyle bir derdi bir yana AKP ve Erdoğan'ın politikaları ister istemez insanları sokağa döküyor. Biz barış meselesine devletle barış yapalım diye bakmıyoruz. Türk ve Kürt emekçileri arasında düşmanlık olmayan derelerin kardeşliğinin yanı sıra halklarında kardeş olmasını savunuyoruz. Biz önderlik sorununun yaratılması konusunda devrimciler sosyalistler bir araya gelsin bir parti kursun diye bakmıyoruz böyle kurulmuş bir sürü parti var ama bir etkisi karşılığı yok. Bizim anladığımız önderlik halkın içinde mücadele ile yaratılabilir (diyerek Halkevleri'nin bir takım faaliyetlerini ve eylemlerini anlattı)

Halkevleri temsilcisi arkadaş seçim sonrası bir AKP-MHP koalisyonu kurulabilir bu 80 öncesi Milliyetçi Cephe hükümetlerine benzeyeceğini ifade etti.

Çağın ve SYKP'den temsilciler ile HDP'den Esenyurt İlçe Eş Başkanları'nın da dinleyici olduğu panele katılım 45 kişi kadardı. Gündem doğrultusunda oldukça zengin, etraflı konuşmalar yapıldı sorular soruldu.

Emperyalizmin Savaşı da Barışı da Zulümdür Sömürüdür

Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek

Esenyurt Barış Bloku barış paneli

Esenyurt Barış Bloğu bileşenleri 3 Eylül tarihinde Hoç-Fed'de barış gündemli bir panel düzenlediler. Bu panele konuşmacı olarak Gencay Gürsoy, Erdoğan Aydın ve Arzu Demir katıldılar. Panelin moderatörlüğünü ise Hoç-Fed başkanı Yakup Mavzer yaptı.

Yakup Mavzer'in kısa bir açılış konuşması yapması ve panelistleri tanıtmasının ardından devrim ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından ilk konuşmayı Gencay Gürsoy gerçekleştirdi. Gürsoy şunları ifade etti: "Aslında bugüne kadar barışa dair söylenmedi bir söz kalmadı. Her iki tarafın silahları susturmasını istiyoruz fakat yakın zamanda bir barış olsa da bunun çözüm olmadığını düşünüyorum. Aslında Kürt sorununun çözülmesi için benzer sorunları yaşayan ülkelerde sorun nasıl çözülmüşse burada da aynı yol izlenebilir. Kürt sorunu uluslararası güçlerin denetimi altında çözülebilir ama işler hiçte iyiye gitmiyor. Kürdistan'da insanlarda bir duygusal kopuş yaşanıyor. Silvan'da gördüklerimiz hiç de iç açıcı değildi."

Daha sonra Arzu Demir konuştu. Demir şunları ifade etti: "Barış için sarayın teşhiri için ne yapılması nasıl yapılması gerekiyorsa yapılmalıdır. '90'lı yıllara mı dönüyoruz" diye konuşuluyor. Bugün ne Kürtler 90'ların Kürtleridir ne de Ortadoğu ve dünya aynıdır. Bugün Kürtler kendi öz-savunmasını yaratan bir noktadadır. Batı'da ise Gezi yaşandı. Gezi'de insanlar korku duvarını yıktılar. Aynı zamanda bugün asker ölümlerine ailelerin gösterdiği tepkiler de önemlidir" dedi.

Son konuşmacı Erdoğan Aydın ise şöyle konuştu: "1 Eylül'e çok kötü koşullarda giriyoruz. Barış Bloku CHP'ye AKP'ye oy vermiş insanları da barış mücadelesine katmalıdır, çünkü bu partilere oy vermiş emekçilerin bu savaşta bir çıkarı yoktur. Sünni Türk insanların da yüreğine dokunabilirsek barışı elde edebiliriz. Bunun için kapsayıcı ortak bir dil kullanmalıyız. Şu an 90'lı yıllardan daha kötü durumdayız. Erdoğan fiili başkanlık yürütüyor. AKP iktidarı "Yurtta sulh cihanda sulh" anlayışı yerine Osmanlı'nın kaybettiği topraklarda siyasi nüfus elde edebilmek için başta Suriye olmak üzere bozmadığı komşusu kalmadı. Barış sadece çatışmaların durması değildir.

Seçim çalışmalarına hazırlık toplantısı

7 Haziran seçimlerinde beraber seçim çalışması yürüttüğümüz insanlarla bir araya geldik ve önümüzdeki 1 Kasım seçimlerinde ne yapacağımız konusunda sohbet ettik. Bu sohbetin sonunda bir toplantı kararı aldık. Bahçelievler genelinde olmasa bile gücümüz oranında Kocasinan mahallesinde bir araya geldiğimiz siyasetlerin bir toplantıya çağrılması ve yavaştan seçim çalışmalarına başlamak lazım diye konuştuk.

Toplantı Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nde oldu. Bu toplantıya HDP, HDP Kocasinan seçim bürosu çalışanları ve KÖZ katıldı. Toplantıda gündemler oluşturuldu. Bu gündemler üzerinden seçim çalışması şeklimiz ve gücümüz oranında neler yapacağımız konuşuldu. Kocasinan Mahallesi'nde henüz seçim bürosu tutulmamış ve hâlâ tutulacağı kesin değil. Büro tutulmaması halinde çevre köy dernekleriyle görüşülecek. Biz de KÖZ olarak 7 Haziran seçimlerinde olduğu gibi 1 Kasım

Barış adalet demektir, evrensel hukukun hayata geçmesi demektir, bunun için her zamankinden daha fazla barış mücadelesi vermeliyiz" dedi.

Panelistlerin konuşmalarının ardından soru-yanıt bölümüne geçildi. Açlık grevleri, Öcalan'ın tecridi hakkında ve "Kürtler neden devlet kurmadı?", "Barış nasıl gelecek?", "Neden bu barış bloğu daha önceden kurulmadı?", "90'larla bugünün farkı nedir?" şeklinde sorular geldi.

Biz de söz alarak KÖZ adına divanı ve salonda bulunanları selamladıktan sonra önce bir soru sorduk ve ardından barışa dair görüşümüzü ifade ettik. Şu soruyu sorduk: "Barış Bloku'nun düzenlediği eylem ve etkinliklerin pankartsız ve flamasız olması, yani ajitasyon ve propaganda serbestliği olmaması bu eylem ve etkinlikleri daha mı güçlü kılar yoksa tersi bir durum mu yaratıyor?" Görüş olarak da şunları ifade ettik: "Kitlelerin yığınların barış talebi, barış isteği ile sosyalistlerin, komünistlerin barış sorununa aynı yaklaşmaları mümkün değil. Bir ulusal hareket veya da komünistler gerektiğinde barış masasına oturabilirler, bu başka bir şey. Fakat NATO'da en büyük orduya sahip olan militarist bir yapı asla barış söylemiyle durdurulamaz, alt edilemez. Bugün barış talebini dile getirenler her iki tarafa da silahları susturma çağrısında bulunuyorlar, bu kabul edilemez bir şey. Çünkü böylece haklı bir savaş yürüten tarafla haksız taraf eşitlenmiş oluyor. Aynı zamanda Kürtlerin haklarını elde etmesi için hiçbir ciddi çaba göstermeyenler PKK'ye silahları sustur demeye hakkı yoktur"

Panelistlerin her üçü de Barış Bloğu'nun düzenlediği eylem ve etkinliklere katılan kurumların flamasız ve pankartsız katılmalarının zararlı bir şey olmadığını aksine daha geniş kesimlerin bu bloğa katılması için esnek olmamızın yararlı olacağını ifade ettiler. Diğer yandan bu bloğun etkinliğine katılan kimi kurumların diyelim, x örgütünün bayrağından rahatsız olabileceklerini söylediler. Her üç konuşmacı da Erdoğan'ın ve AKP'nin savaşını durdurmak için Barış Bloğu'nun daha da güçlü ve örgütlü olması gerektiğinin altını çizdiler. Panele 150'ye yakın bir kitle katılım gösterdi. Panele Barış Bloğu bileşenlerinden HDP, EMEP, Halkevleri, Çağrı, İşçilerin Sesi gibi siyasetler katılmışlardı.

Esenyurt'tan Komünistler

seçimlerinde de Kocasinan'da seçim çalışması yürüteceğiz. Kendi materyallerimizi kullanacağız. Aynı zamanda 7 Haziran seçimlerinde olduğu gibi ortak afişleme ve bildiri dağıtımı yaparak hareket etmemiz gerektiğini söyledik.

Kocasinan'da en az 3 kişiden oluşan toplam 5 grup oluşturulmuş. Biz de bir grup olarak katılacağız. Toplam şu ana kadar 6 grup oluşturulmuş oldu. Toplantı sonunda HDP yönetiminden gelen arkadaşlar bu seçimlerin çok önemli olduğunu, yoğun olarak aile ziyaret yapılacağı, yapılacak aile ziyaretlerinin de genel olarak AKP'ye oy veren Kürt seçmenler olacağı söylendi. Son olarak HDP bayramın birinci günü saat 13.00'de Yenibosna Cemevi önünde buluşulup şehit mezarlıklarını ziyaret edip sonrasında şehit ailelerine bayram ziyaretinde bulunacaklarını söylediler.

Yenibosna'dan Komünistler

Komünistlerin Birliği Yolunda Amaç ve İlkelerimiz okumaları

Yaklaşık 2 aydır bir grup KÖZ gazetesi okuru bir araya gelerek Komünistlerin Birliği platformunun amaç ve ilkelerinin yer aldığı broşürü okuyor ve tartışıyoruz. Son bir aydır her hafta Amaç ve İlkeler broşürünü bölüm bölüm okuyarak tartışıyoruz.

Amaç ve İlkeler broşürünü okumamızın nedeni ise bu platformun bir araya getirmeye çalıştığı komünistleri nereye ve ne için çağırdığını öğrenmeye çalışmamız. İlk başlarda sadece bir arkadaşımız konu hakkında sunum yaparken sonrasında diğer arkadaşlarımızın da sorumluluk alması ve ilgili kısma hazırlanması ile söyleşinin daha etkin ve anlaşılır olması sağlandı.

Ayrıca amaç ve ilkeleri okurken güncel konularla da bağlantı kurulması ve tartışılması birçok konuda aklımızdaki soruların netleşmesini sağla-

dı. Bildiğimizi sandığımız ve çevremizden duyduğumuz kavramların gerçekte ne ifade ettiğini bu söyleşilerde öğrenmiş olduk. Türkiye devrimci hareketinin geçmişte takındığı tutumları, günümüzde durdukları noktayı bu tartışmalarda öğrendiğimiz ölçülerle değerlendirme fırsatı da elde etmiş oluyoruz. Amaç ve İlkeler referansları -Komünist Enternasyonal ve Mustafa Suphi TKP'sinin program ve ilkelerini- esas aldığı ve bu program ve ilkeleri geçmişte kalmış birer anı olarak görmediği için günümüzde de daha kolay anlayabiliyor ve değerlendirebiliyoruz.

Bu okumaların bizim için faydalı olduğu ve bu söyleşilerin devam etmesi gerektiğini vurgulamak isteriz. Söyleşilerimiz her hafta devam edecek.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Sultanbeyli'den Komünistler

HDP Ataşehir Gençlik Koordinasyonu ile ortak forum ve seçim çalışmaları

HDP Ataşehir Gençlik Koordinasyonu ile 1 Mayıs Mahallesi'nde Suruç katliamından sonraki süreçte yapılan eylemler ve stant çalışmaları ve silesiyle tanıştık. Seçim sürecinden sonra mahallede herkesin politik faaliyetten geri durduğu bir dönemde bir çalışma yürütme gayretinde olmalarını buradaki arkadaşlarla tanışma ve ortak yapılabilecek şeyleri konuşmak açısından bir fırsat olarak ele aldık.

Nitekim buradaki genç arkadaşlarla tanıştığımızda onlar da seçimlerden sonra oluşan rahavetten memnun olmadıklarını, çalışmalarını sürdürmek istediklerini söylediler. Aynı zamanda seçim döneminde KÖZ'ün seçim çalışmasını en az HDP bileşenleri kadar sahiplenip aktif rol almış olmasından ötürü bizimle temaslarını arttırmak istediklerini bildirdiler. Seçim çalışmaları yapılırken de en büyük eksikliğin seçim çalışmalarının koordineli bir şekilde yürütülememesi olduğu bu sebeple daha sıkı temas içinde olmamızın faydalı olacağı üzerinde konuştuk.

Davetleri üzerine HDP Ataşehir Gençlik Koordinasyonu'nun toplantılarını takip etmeye ve kimi öneriler sunmaya başladık. Toplantılarda dile getirdiğimiz şey; önümüzde farklı bir seçim sürecinin olacağı ve bu seçimlere 7 Haziran'daki eksiklikleri görenek bir an önce hazırlanmak gerektiği, merkezi etkinliklerin olabildiğince kısıtlanacağı veya bunlardan geri durulacağı bir dönemde yerelerde doğrudan Erdoğan'ı hedef tahtasına oturarak çalışmalar yapmamızın gerekliliği oldu.

Rejim krizi derinleşirken "Tekrar Seçimlere" nasıl hazırlanmalı?

KÖZ gazetesinin 11.10.2015 tarihinde düzenlediği "Rejim Krizi Derinleşirken 'Tekrar Seçimlere' Nasıl Hazırlanmalı?" başlıklı söyleşi KÖZ'ün son sayısındaki KÖZ'ün Sözü bölümünden alıntılar ile başladı. 7 Haziran seçimlerine hazırlık sürecinde ve seçimlerden sonra devam eden saldırılara karşı kitleleri provokasyonlara gelmeye çağırması yapanların yanıldığı ifade edildi ve solun büyük kesiminin yaptığı tespitlerin aksine yeni bir saldırı dalgasının başladığı ifade edildi.

Uzun süredir 12 Eylül rejiminin kriz içerisinde olduğu ve bu krizin daha da artacağına altı çizildi. Ankara'da Barış Mitinge yapılan saldırının da bundan bağımsız olmadığı ancak önemli bir noktanın ise bu katliamın failinin aranmasında ziyade bu saldırının kimin işine yarayacağı sorusunu üzerinde durulması gerektiği ifade edildi. Erdoğan'ın ve AKP'nin bulunduğu pozisyonu terk etmemek adına bu saldırıyı yaptığı tespiti yapabileceğinin yanı sıra emperyalizmden bağımsız olarak da bu katliamın açıklanamayacağı aktarıldı. Failin kim olduğu üzerine yapılacak tartışmaların önemli olmadığı, kimsenin failden kuşku duymadığı ancak esas meselenin failin bu eylemi neden yaptığı tartışmasının yapılması gerektiği vurgulandı.

Erdoğan ve AKP'nin gerilemeye başladığının tespiti KÖZ tarafından uzun süredir yapıldığının hatırlatılmasının ardından, Erdoğan'ın ve AKP'nin bulunduğu yeri terk etmemek için Kürdistan'da operasyonlara kalkışması geçmişe nazaran çalışmaların kırdı değil de kent merkezlerinde yaşanması bu durumu Erdoğan'ın aleyhine çevirdiği tespiti yapılmıştır. Ayrıca AKP'nin 7 Haziran seçimlerinde hükümet kuramaz hale gelmesi Erdoğan'ı iyice sıkıştırmıştır. Ancak tüm bunları hayra yorarak Erdoğan'ı seçimler yoluyla devireceğini sananların aksine bunun ham bir hayal olduğu tespit edilmiştir. Erdoğan cemaate yaptırdığı operasyonlarla devlet bürokrasinin tamamını nerdeyse ele geçirmiş olduğunu gözden kaçırmamak gerektiği ifade edilmiştir. Erdoğan'ı ve AKP'yi bulunduğu yerden uzaklaştırmanın iki yolu olduğu; bunun birinci yolu olarak emperyalistler, TÜSİAD ve CHP yoluyla yapılamaya çalışıldığı ve bu yolun emekçiler, ezilenlerin çıkarları açısından kayda değer hiçbir değişikliği ortaya çıkarmayacağı ve ezilenlerin bu sürecin sadece destekçisi olarak kalabileceği ifade edildi. İkinci yolun ise

Buradan hareketle ilk etapta Deniz Gezmiş Parkı'nda 20 Eylül günü bir kahvaltı ve ardından forum düzenledik. Forumu geniş katımlı bir halk toplantısı şeklinde örgütlemektense öncelikle mahallede daha önce seçim çalışması yürüten insanları ve siyasetleri katabileceğimiz ve önümüzdeki sürece dair somut kararlar alabileceğimiz tarzda düzenledik. Bu aşamadan sonra ise orada gelişecek inisiyatife bağlı olarak vekilleri de çağırabileceğimiz geniş katımlı halk toplantıları düzenlemeyi konuştuk.

40 kişinin katıldığı foruma HDP Ataşehir Gençlik Koordinasyonu ve KÖZ'ün dışında ESP, Devrimci Parti ve SODAP'tan da katılımcılar oldu. Mahalle seçim komisyonlarının önümüzdeki hafta toplanacağı ve oradan bir çalışma takvimi çıkaracağı belirtilse de buradaki bileşimin

de ayrı olarak inisiyatif gösterebileceği konuşuldu. Siyasi gündeme dair ise 1 Kasım seçimlerine farklı hazırlanmak gerektiğini çünkü normal bir seçim süreci yaşamayacağımızı forumda dile getirdik. Erdoğan'ı geriletebilecek olanın sadece HDP'nin oy oranı olmadığı, seçimleri eylemli ve kitlesel bir halk muhalefeti için bir kalkış noktası olarak kullanmanın en önemli sorumluluğumuz olduğunu vurguladık. Nitekim forumda iç savaş dahi ciddi bir olasılık olarak konuşuldu.

Forumu sonlandırırken sonraki Pazar günü bu sefer Esatpaşa Mahallesi'nde buluşmak ve doğrudan somut çalışmalar organize etmek üzere buluşmak kararlaştırıldı.

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

emekçilerin, ezilenlerin birleşik mücadelesi ile Erdoğan'ın devrilmesinde rol alması durumunda bu sürecin bir sıçrama tahtası olarak kullanılabileceğinin altı çizildi.

12 Eylül rejimine son vermenin sadece Erdoğan'ı devirmekle tek başına yeterli olabilecek bir süreç olmayacağı, Anayasa sorunun da bu sürecin bir parçası olduğu ve rejimin krizini yansıttığı belirtilmiştir. 12 Eylül yasalarının kuralları ile oluşan bir meclisin yeni bir anayasa yapması o anayasanın emekçilerin ve ezilenlerin lehine sonuçlar doğurmasını beklemenin hayalcilik olacağı ifade edilerek, 12 Eylül rejimini emekçilerin vereceği mücadele ile son verilmesi ve kurucu meclis talebi yükseltilmesinin önemi üzerinde durulmuştur. Emekçileri bu sürece katmak ezildikleri için değil yeni kurulacak rejimde söz sahibi olmaları için önemlidir.

Ankara saldırısı AKP için bir "intihar eylemi" niteliği taşımaktadır. AKP ve Erdoğan'ın geriye düştüğünü gördüğü ve 7 Haziran seçimlerinden farklı bir sonuç alamayacaklarını ve daha da geri düşebileceklerini tahmin ettiklerinden "tekrar seçim" yaptırmamak için her yolu deneyecekleri tespiti yapılmıştır. 7 Haziran seçimleri öncesi ve sonrasında devam eden saldırılar bu yönlüdür ve başarılı olmamıştır. Tekrar seçim oyunundan vazgeçmek için seçenekler aramaktadırlar. Doğal olarak seçim 7 Haziran'dan farklı olmaması Erdoğan'ın koltuğu bırakıp gitmesine neden olmayacak ve bulunduğu yeri korumak için yeni saldırılar devam edecektir. Hükümet Kürdistan'da sokağa çıkma yasakları ile saldırırken batıda ise Ankara'daki saldırılara benzer saldırılarla emekçileri ezilenleri sokağa çıkamaz hale getirmeye çalışmaktadır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken ise solun büyük kesiminin bu saldırılara karşı yapılan protestoları "provokasyona gelmeme", hükümeti iç savaş çıkarmaya çalışmakla eleştirmesinin problemleri olduğunu vurgulamak gerekmektedir. Dünyanın hiçbir yerinde solun iç savaştan korktuğu görülmemiştir.

İkinci kısım soru ve cevapların ardından sona ermiş ve söyleşi sonlandırılmıştır.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Sultanbeyli'den Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Hacı Lokman Birlik eylemi

3 Ekim gecesi Şırnak'ta Hacı Birlik'in işkence edilerek öldürülmesi ve ardından ölü bedeninin akrep denilen zırhlı aracın arkasında sürüklenmesi olayının protestosu için HDP Gençliği mahalledeki kurumları gezerek 8 Ekim perşembe günü saat 19.00'a eylem çağrısı yaptı. Biz de KÖZ olarak flamlarımızla yürüyüşte yer aldık.

Karakol durağında toplanan mahalledeki kurumlar(HDP bileşenleri, Partizan, DHF) yürüyüş hazırlığı yaparken 5 akreple polisler kitleyi taciz etti. Video çekimleri yaparak yürüyüşe katılanlar üzerinde korku ve baskı yaratmaya çalıştı. Kit-

le yürüyüşe geçtiğinde yaklaşık 50 metre sonra akrepler kitlenin önünü keserek dağılmasını, dağılmadığı takdirde müdahale edecekleri anonsunu yaptı. Yol kesildiğinde kitle kaldırımdan toplu şekilde yürümeye başladı ve bu esnada TOMA kitlenin üzerine su sıkarak dağıttı. Ara sokaklardaki kovalamacının ardından bir Alinteri'ci gözaltına alındı. Kitle dağılmasına rağmen polis mahalle aralarında yüksek sesle siren çalarak saat 24.00'e kadar mahalle halkını taciz etti. Yürüyüşe yaklaşık 50 kişi katılmıştı.

1 Mayıs Mahallesinden Komünistler

Bir varoşun yükselen sesi: Aydınlı

Aydınli veya Aydınli Köyü diye adlandırılan varoş semtimizin etrafı tersaneler, deri sanayi, organize sanayi ve daha nice işçi havzaları ile örülü. Semtimiz anlaşılacağı gibi bir işçi yatağıdır ve işçilerin büyük bir kısmını Alevi ve Kürt kesimler oluşturmaktadır. Bu tabloya baktığımız zaman devletin ve burjuvazinin bu varoş semtinde oluşabilecek bir başkaldırıdan duyduğu korku gözler önüne serilmektedir. Aydınli halkı üç gün boyunca "Faşizme Geçit Yok" şiarı ile tüm sokakları inleterek devletin ve burjuvazinin korkusunu en yüksek seviyeye taşıdı. Bir egemenliğin korkusunun ve bir halkın öfkesinin tanığı olarak üç gün süren Aydınli halkının faşizme geçit vermeme başkaldırısını tüm KÖZ okurlarına anlatacağım.

Devletin bitirmiş olduğu çözüm sürecinin ardından yaşanan ve hala devam eden çatışma süreci, televizyonlarda neredeyse her gün asker ve gerilla ölümlerini izlememize vesile oldu. İktidarın bir organı diyebileceğimiz medya gerçekleri manipüle ederek, asker ölümlerinin üzerinden bir propaganda başlattı. Çünkü AKP bunu istiyordu. Çatışmasızlık süreci ile seçimlerde istediği başarıyı elde edemeyen AKP şimdi tam tersi bir politika seyrederek seçimlere hazırlanıyor. İzlediği bu politika televizyonlardan sokaklara, sokaklardan konvoylara ve konvoylardan da Aydınli'ya kadar ulaştı. Asker ölümleri için oluşturulan konvoyların ilk gününde arkadaşlarımızla Aydınli'da dolayıyorduk. Başta da belirttiğim gibi Alevi ve Kürt işçilerin yoğunluğundan oluşan semtimiz konvoyun geçişi sırasında tekbirlere ve ırkçı sloganlara tanıklık ediyordu. Bir gerginlik oluşabilmesi muhtemeldir diye düşünerek arkadaşlarımızla birlikte Aydınli merkezde doğru ilerlemeye başladık. Biz merkezde ulaştığımızda konvoy da etrafa açılan rastgele ateşle, sloganlarla ve tekbirlere meydana ulaşmak üzereydi. Merkezde toplanan yaklaşık yirmi genç, merkezden geçen oldukça kalabalık konvoy oluşturmuş bu kitlenin ırkçı sloganlarına zafer işaretleri ve Kürtçe sloganlarla karşılık verdi. Aydınli merkezde gerginlik havası hakimdi lakin karşılıklı atılan sloganlar dışında herhangi bir olay yaşanmadı. Ertesi güne uyandırdığımızda Aydınli sanki daha farklı bir yerdi. Kahvelerde futbol sohbeti değil de, ilk gün yaşanan gerginlik ve oluşabilecek faşist saldırılar konuşuluyordu. İnsanlar bir araya gelmiş akşam vakti konvoyun tekrar geçeceğinden ve neler yapılabileceğinden söz ediyordu. Akşam vakti köktü, korna sesleri ve tekbirler duyulmaya başladı, biz de tekrar arkadaşlarımızla merkezde yerimizi almaya başladık. İçimde garip bir sevinç vardı, çünkü o ilk günkü yaklaşık yirmi genç yoktu merkezde. Evet, buna tam da buna sevinmişim, çünkü yirmi değil yüzden fazla genç vardı merkezde. Her yükselen korna ve tekbir sesiyle birlikte merkezdeki halkın sayısı da yükseliyordu. İnsanlar kimliklerine, inançlarına, dükkânlarına ve evlerine oluşabilecek saldırılara geçit vermemek için toplanmıştı meydana. Konvoydaki araçların farları gözümüze

çarpmaya başlamıştı. İlk işaret buydu belli ki. KÖZ'ün arkasında duran komünistler "Aydınli Faşizme Mezar Olacak" sloganını atmaya başladı ve tüm kitle tek bir ağızdan sloganı destekledi. Bu slogan HDP'lilerin sağduyu çağrısı yaptığı ve yerlerinde durmaları gerektiğini anlattığı kitleyi harekete geçirdi. Çünkü insanların artık tahammülü yoktu. Ne kimliklerine yapılan ırkçılığa ne de Sivas'tan Maraş'tan Çorum'dan hatırladıkları tekbir seslerine katlanmayacaklarını gösterdiler. Birden gençlik önde olmak üzere ağızlarımızda sloganlarımız ile birlikte konvoyun önüne geçtik. Aracın birinden inen şoförün sözlü söylemi ile bir arkadaşımız arasında başlayan gerginlik dalgası tüm meydandaki insanları vurmuş olacak ki bir anda faşistlere karşı bir araya gelen kitle sloganlarla müdahale etti. Kaçmaya çalışan araçlar, havada uçan soda şişeleri, tek bir ağızdan gurce atılan "Aydınli Faşizme Mezar Olacak" sloganı koca bir konvoyun korna seslerini, tekbirlerini, ırkçı sloganlarını kesmişti. Sadece sesini kesmekle kalmadı, konvoyun güzergahını da değiştirmişti. Zafer kazanmış gibi sevinçli değildik "Zafer Kazanmıştık!" bu yüzden sevinçliydik. Merkez de müthiş bir enerji açığa çıkmıştı. Komünistler slogan atıyor hep birlikte eşlik ediyorduk. Bu sırada bayrakları asılı iki tane araç muhtemeldir olanlardan habersiz merkeze doğru son sürat geliyorlardı. Kitleyi görünce bir an olsun yavaşlayıp slogan attılar, büyük ihtimalle bizleri kendileri gibi faşist zannettiler. Karar verme aşamasında bulunan bu faşist grup, kitlenin birden kendilerinden taraf olmadığını anlayarak, bozkurt işareti yaparak, küfürler savurarak bir anda panikleyerek araçlarıyla kaçmaya çalışırken, içlerinden birisi camdan çıkarak silahını üzerimize doğrulttu ve rastgele ateş etmeye başladı. Bir an bağırışlar yükseldi "Birisini vuruldu, birisini vuruldu." Evet şaşkındık, heyecanlıydık fakat sinmemistik. Ateş eden aracı yakalayabilmek için koştuk ama nafile. Vurulan arkadaş hemen bir araca bindirilerek hastaneye götürüldü. İnsanların kurşunlarla sindirilebileceğini zannedenler fena halde yanıldılar. Öfke zirveye kadar yükselmişti. Kontralarını sokamayacağını anlayan devlet bu kez tasma yerine parayla himayesi altında tuttukları elemanlarını Aydınli'ya göndermişti. İki sınıf karşı karşıyaydı. Birisi biz onuruyla çalışıp, emeğinin karşılığını alamayan işçiler, karşı tarafta ise bizim emeğimizi sömüren patronlar ve onların özel aygıtı olan devletin korucuları. Öfkesi zirvede olan bir sınıf ile Aydınli'yı belki de daha öne hiç görmemiş olan sayıca çok az çevik kuvvet ve ortalarında ise bizlere "evinize dönün, yoksa birbirimize gireriz" diyen polise "kanışmayın, yahu olay çıkartmayın" diyen "arkadaşlar bugün gidelim, yarın yine geliriz, basın açıklaması yapar demokratik bir şekilde yürürüz" diyen siyasiler. Hatta bizi ikna çalışmalarını yetersiz bulunca polisle konuşmaya gidip oradan da bekledikleri tepkiyi alamayınca "arkadaşlar biz ayrıyoruz, gelen gelir" diyerek alanı terk ettiler. Çok geçmedi, onlar ayrıldıktan az sonra bizim

Namık Kemal Duruk uğurlandı

4 Eylül Cuma günü geçirdiği beyin kanaması sonrası hayata gözlerini yuman Özgürlük ve Sosyalizm Partisi (ÖSP) İzmir İl Başkanı Namık Kemal Duruk 6 Eylül Pazar günü yoldaşlarının, pek çok Kürt siyasal örgütlenmesinin ve sol-sosyalist akımların temsilcilerinin, sevenlerinin ve hemşehrilerinin katıldığı kalabalık bir cenaze töreni ile uğurlandı.

Buca Kaynaklar'da mezarına "Ala Rengin" ve partisinin bayrağı konulan Namık Kemal Duruk'un defni sırasında ÖSP Genel Başkanı Sinan Çiftiyürek kısa bir konuşma yaparken, HDP İstan-

bul Milletvekili Erdal Ataş da cenazeye katılanlar arasında idi.

1938'de dünyaya geldiği Bitlis'te genç yaşlarında ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi ile tanışan Namık Kemal Duruk, yaşamı boyunca farklı birçok örgütlenmede rol aldı, devrimci siyasetin örgütlü, faal bir öznesi olmaya çalıştı. Yaşama veda etmesine sebep olan beyin kanamasını ise partisinin binasında, görevi başında göğüsledi. İleri yaşına bakmaksızın, son anına kadar örgütlü mücadelenin parçası olan Namık Kemal Duruk mütevazı bir emekçi, bir demirci ustası olduğu kadar, inatçı bir komünistti. Farklı akım ve örgütlenmeden pek çok devrimci ile örnek alınacak, sınımsız bir dayanışma ilişkisi kuran "Namık Amcamız" devrim için ölenler kadar saygı duyulacak bir mücadele mirası bıraktı geride; devrim için ve tüm yaşamı boyunca örgütlü bir devrimci olarak yaşamak!

Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!

İzmir'den Komünistler

aramızdaki tartışmayı sonlandırıp hep beraber rahatça mahalleden kovabileceğimiz çevik kuvvetin arkasından bir akrep gelerek merkezi gaza boğdu. O gün o gazı yememek için merkezden ayrılanların, o gazı yiyen merkeze gelme hakları olmamalıdır. Pericles'in söylediği gibi, "Özgürlük onu savunma cesaretini taşıyanların hakkıdır." Hayatlarında belki de akrep aracını televizyon dışında ilk defa gören insanlar devlet saldırısından sonra merkezi boşaltmak zorunda kalmışlardır. Fakat bu öfkenin dindiği anlamına gelmiyordu. Üçüncü gün olmuştu. Aydınli halkı istediğini almıştı, bize engel olmaya çalışan tüm güçlere rağmen istediğini almıştı. Artık korna sesi yoktu, ırkçı sloganlar ve tekbirler yoktu. Konvoy artık Aydınli merkezden geçemiyordu. Fakat bir gariplik vardı, madem bu halk istediğini aldı neden üçüncü gün yaklaşık 300-400 kişi ilk iki günden kat ve kat kalabalık bir şekilde tekrar merkezde toplandı? Kitle ilk günden beri komünistlerin attığı sloganlara destek veriyordu. Çünkü daha fazlasını istiyorlardı, öfkeleri saman alevi değildi. Savunma değil, atağa geçme vaktiydi artık. Esenyalı'dan 20 kişilik grup Devrimci Çakaldere pankartı ile merkeze Aydınli halkı ile dayanışmaya gelmişti. Alkışlar ve sloganlar her geçen saniye artıyor, öfke hiç ama hiç dinmiyordu. Tıpkı bizim gibi komşu semtimizin olan Konaşli'nın da faşist saldırıya maruz kaldığı haberini aldık. Faşist saldırının ilk gününden beri orada olan komünistler "Arkadaşlar Konaşli'ya faşist saldırı hazırlığı var, Konaşli'dan bizi çağırıyorlar gitme kararı bize kalmış ortak verelim" dediler. Hep beraber Konaşli'ya yürüyüşe başladık. Tüm çabalara rağmen pasifleşmeyen bir kitleydik artık. Giriş ve çıkışlar polis tarafından tutulmuş olmasına rağmen yerelimizi iyi bilmemizin avantajını kullanarak polise hiç taktik olmadan Konaşli'ya ulaştık. Vardığımızda faşistlerin geri çekildiği, müdahale ile karşılaşacakları haberini duyduktan sonra konvoy yapmaya cesaret edemediklerini öğrendik. Bir mevzi daha faşist saldırılardan püskürtülmüştü. HDP'li bir kadın arkadaş açıklama yaparak, "Arkadaşlar yarın Aydınli Merkez'de milletvekillerinin de katılımı ile basın açıklaması olacak, burada da bir sorun kalmadı artık evinize dönün" dedi. Açıklaması sloganlar ile kesilerek kitle Konaşli merkezde yürüdü, ileride bekleyen iki resmi polis aracını gördü ve çöp kovalarını devirdi. Bu hamle sonucu polisler panikle arabalarına binecek uzaklaştılar. Artık iyiden iyiyeye gücümüzün farkındaydık. Bu farkındalık bize ikinci gün dağladığımız gaz bombalarına karşı üçüncü gün nasıl dimdik ayakta duracağımızı gösterecekti. Aydınli'ya doğru geri yürümeye başladık. Otuyola çıkıp Aydınli'ya varana kadar sloganlar eşliğinde yürüdük. "Gençlik saflara, hesap sormaya" diye bağırıyorduk. Üçüncü gün şunu iyi görmüştüm, ilk iki gün hatta üçüncü günde dahil kitleler evde tutmaya çalışan, demokratik yürüyüşler ve basın açıklamaları hariç, seçime kadar herhangi bir eylemselliğe girişmelerini istemeyenler aramızdaydı, hatta ajitasyon çekiyorlardı. Bu durum aklıma şu örneği getirdi. Çarlık Rusya'sı zamanında bir işçi yatağı olan Viborg mahallesinde kadınlar ekmek istiyoruz şiarı ile

yürüyeceklerdi ve orada çalışmaları bulunan Menşevikler ile Sosyal-Demokratlar böyle bir yürüyüşün gerçekleşmemesi gerektiğini anlatmakla birlikte, gerçekleşmemesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Oysa sabah uyanıklarında 90 bin kadın "Ekmek İstiyoruz" diye alandıydı. Erkekler fabrikalarda üretimi yarı seviyeye düşürmüştü. Ve bu durumu gören Menşevikler ile Sosyal-Demokratlar alelacele bildiri basarak "yürüyüşü destekliyoruz" demekle birlikte, kadın yoldaşlarını da hemen kitlenin içine sokmuşlardı. Buradan çıkaracağımız sonuç kitlelere engel olmaya çalışıp, ondan sonra da kitlenin gücü karşısında ezilerek kitlenin gücüne boyun eğmektir. Aydınli'da da gördüğümüz gibi kimileri Menşevikler gibi kitlelerin gücüne boyun eğmek zorunda kaldı, kimileri ise Bolşevikler gibi başından beri kitlenin içinde yer alarak sloganlarla, duruşla, güvenle bu gücü açığa çıkardı. Sloganlar ve marşlar eşliğinde Aydınli merkezde varmıştık artık. Kitlelerin gücüne boyun eğen arkadaşlar merkezde sanki ilk günden beri bu ayaklanmayı örmüşçesine bizlere teşekkür ediyor, ayağımıza sağlık diliyordu. Tam dağılmak üzereyken birisi "akreeep!" diye bağırıyor ve herkes aynı anda yola doğru baktı. Bir akrep ve bir de TOMA üzerimize doğru geliyordu. Ama bu sefer dükkân gibi olmayacaktı, herkes bir anda taşlara sarıldı ve akrep taşlanmaya başladı. Akrep şaşırması olmalıydı ki gazı atmak için bir süre bekledi. Muhtemelen içinden diyordu ki "yahu ben bunları dün bir gazla dağıttım, bunlara ne oldu da taş atıyor?" Ara sokaklara mevzilendik. Barikatlar kuruldu, gaza karşı önlemler alındı ve üç saat süren direniş başladı. Her geçen saat akrep ve polis sayısı artıyordu. Bir arkadaşımız akrepten inen özel hareket polisleri tarafından darp edildi, tüm sokaklar barikatların ateşi ile aydınlanmıştı, her sokaktan bir slogan yükseliyordu. Çatışmayı sadece televizyonlardan izleyen gençlik adeta birer milis olmuşlardı. Müthiş bir dayanışma vardı. Üç saat sonra bölünen kitleler tekrar birleşemeyerek dağılmaya başladı. Üçüncü günü böyle sonlandırmıştık. Dördüncü gün demeyeceğim, ertesi gün diyeceğim. Ertesi gün, merkezde üç gün boyunca aramızda olmayan tüm siyasiler basın açıklamasına katılmışlardı. Dördüncü gün demiyoruz çünkü biz Aydınli halkı ve bizimle birlikte duran siyasiler üç gün boyunca müthiş bir irade ile mücadele örneği sergiledik. İşte bu yüzden üç gün mücadele edenlerin, üç günden sonrası ise mücadele etmeye değil ancak mücadele edenleri alkışlama cesareti gösterebilenlerindir. Kimin nasıl durduğunu, kimin nasıl hareket edilmesini gerektiğini biz Aydınli halkı iyi öğrendik. Üç gün boyunca destekleriyle, tecrübeleriyle, dayanışmalarıyla yanımızda değil içimizde olan komünistlerle bu püskürtmeyi birlikte öğrenmek iyi bir deneyimdi. Olması gereken bütün siyasilerin bir arada birlikte bu mücadeleyi vermesiydi. Lakin yoklardı. Sorun değil, biz artık gücümüzün farkındayız, farkına varmamızı sağlayanların da yanındayız. Bir kez daha haykırıyoruz, Faşizme Geçit Yok!

Tuzla'dan Bir KÖZ Okuru

Faşist saldırının hedefinde HDP Karabağlar ilçe vardı

Türkiye'nin pek çok noktasında faşist örgütlenmelerin polis eskortuyla gerçekleştirdiği faşist saldırıların hedefinde 9 Eylül Çarşamba akşamı HDP Karabağlar İlçe Örgütü vardı. 9 Eylül akşamı planlı ve organize faşist grup HDP Karabağlar ilçe binasına saldırdı.

O esnada partide bulunan HDP'lilerin bina içerisinde barikat kurmasından ötürü emellerine ulaşamayanlar binayı olduğu gibi ateşe vermeye teşebbüs etmiş, binanın altındaki mağazaları ise yağmalamışlardı. Aynı binada bulunan Pir Sultan Abdal Derneği de faşist saldırıdan payına düşeni almıştı.

Tümüyle önceden planlanmış ve polis desteği

ile yürütülen faşist saldırı sonucunda bir kayıp yaşanmasa da emekçi semtlerinin eteğinde ve HDP'nin en yoğun oy aldığı bölgelerden birinde gerçekleşen bu saldırının püskürtülemediği de bir gerçektir.

Günlerdir benzeri faşist saldırılar yaşanmasına rağmen bu saldırıların yantlanması ve püskürtülmesi için sahibi bir politik hazırlık yapılmaması bu tablodaki esas sorundur. Bu eksiklik HDP başta olmak üzere tüm sol-sosyalist hareketin ve devrimcilerin mustarip olduğu öznel bir eksiklik. AKP'nin çaresizleştikçe saldırganlaştığı, faşizan-şoven bir atmosferi egemen kılmaya çalıştığı, MHP'lisinden BBP'lisine faşist odakların ve Vatan Partisi'nden HEPAR'a faşizan kümelerin durumdan vazife çıkardığı koşullarda, bu saldırıları öngörmek ve saldırılara karşı dayanışma içinde hazırlıklı olmak ezilenlerin-emekçilerin ve onları temsil yahut onlara önderlik etme iddiasında bulunan her örgütlenme ve akımın boynunun borcudur.

SALDIRI PROTESTO EDİLDİ

Yaşanan saldırının ertesi günü tahrip edilen HDP Karabağlar ilçe binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bir önceki akşam

faşistlerin saldırılarını sükunet içerisinde izleyen İzmir Emniyeti basın açıklamasına "güvenlik" gerekçesi ile izin vermek istemedi. Yapılan ciddi polis yığınağı tümüyle basın açıklaması için gelen kitlenin gözünün korkutulması içindi. Bununla birlikte niceliği yoğun olmasa da açıklama için orada bulunanların ısrarlı tutumu polis tutumunu boşa çıkardı.

"HDP Halktır, Halk Burada!" pankartının açıldığı açıklamada HDP Karabağlar İlçe Eş Başkanı Uğur Bozkurt söz aldı. Bozkurt "7 Haziran'da emekçiler büyük bir zafer kazandı. Bunu hazmedemeyen AKP ve faşist devlet geleneği bize savaş açtı. Cizre'de sivil katliamlar, Türkiye'de ise linç saldırıları yaşatılıyor. Dün karşılaştığımız türden saldırılara izin vermeyeceğiz. An serkeftin an serkeftin!" diye konuştu.

Söz alan HDP İzmir İl Eş Başkanı Dilek Aykan ise; "Dün yaşanan katliam girişimini gördük, kimin planladığını gördük, polisle birlikte saldırdılar. Bugün bu basın açıklamasına izin vermeyenler dün faşistlerle birlikte saldırdı. Bütün alanlarda kendi öz savunmamızı alacağız. Derim'deki ana gibi söylüyoruz, beşiktekini büyüteceğiz direnişi sürdüreceğiz!" dedi.

İzmir İl Eş Başkanı Cavit Uğur ise "Dün gelip buraya saldıran, bize taş atan yoksul çocuklar bile neyin ne olduğunu biliyorlar aslında. Sarayın ve onun hükümetinin yolsuzluklarını örtmek için yapılıyor her şey. Bu yüzden dün gelen bu yoksul çocukları dahi hor görmeyiniz. O yoksul çocukların dahi elinden tutacağız. Başka bir Türkiye yok. Ortak vatanda, eşitlik temelinde bir Türkiye yaratacağız. Hep birlikte yaşamayı öğreteceğiz. Kimse bize çatışmanın, savaşın yolunu gösteremez. Biz eşitlik, barış ve özgürlüğün yolundan yürüyeceğiz" şeklinde konuştu.

Ağırlıklı olarak Limontepe'den gelen yaklaşık yüz kişinin katıldığı eylemde "Her Yer Cizre, Her Yer Direniş!", "Cizre Halkı Yalnız Değildir!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", Sarayın İleri Yıldırılmaz Bizleri!" sloganları atıldı.

Faşist saldırıları püskürtmek için Tuzluca'yı'da örneğinde olduğu varoşlarda birleşme, dayanışma içinde bir arada durma ve bu saldırıları tok biçimde yanıtlama ihtiyacı artıyor.

Varoşlarda Birleşelim, Faşist Saldırıları Püskürtelim!

İzmir'den Komünistler

Aydınli'da faşist saldırıları püskürttük

Aydınli'da 7 Eylül gününden itibaren seçimlerden sonra trımandırılan milliyetçilerin ve AKP'lilerin saldırgan tutumları ortaya çıktı. AKP'li faşistler konvoylarıyla Aydınli'ya saldırıya geldiler. Tuzla HDP'de saldırılara karşı nöbet tutulmaya başlanmış ancak mahallelere ve kitlelere böyle bir saldırı olabileceği ihtimali duyurulmamıştı. Saldırılara karşı Tuzla'daki hiçbir siyasetin bir planı ya da çağrısı yoktu.

Faşistler konvoylarıyla ve saldırgan tutumlarıyla Aydınli-Esenyalı güzergahından ve Tuzla HDP'nin önünden geçerek ortamı germeye çalışıyorlardı. Gün içinde ve akşamları küfürler ederek, etrafa kurusıkı silahlarla ateş ederek sokaklardan geçiyorlardı. Aydınli'da ise derin sessizlik hâkimdi. Siyasetler, kitleler bu duruma dur demek istiyor ancak kimse sesini çıkarmıyordu. Esas tutum alması beklenen, seçimlerden başarıyla çıkmış olan HDP ise bu saldırılara karşısında faşistlerin eylem yapma hakkı olduğunu savunuyordu. Bu ortam karşısında "provokasyona gelmeyelim" söylemi hâkimdi. Bir taraftan da; saldırılara karşı bir şey yapamayız, Aydınli'da böyle bir deneyimimiz yok, kitleler örgütsüz, gençlerimiz örgütsüz gibi söylemler dile getiriliyordu. Bu sessizliği hiç beklenmeyen bir grup bozdu. Aydınli merkezde, kahvede hiçbir şey yapmadığı söylenen gençlikti. Ancak asıl eksikliği hissedilen şey saldırılara karşı durabilecek insanlardan ziyade bu insanları yönlendirebilecek-önderlik edecek komünist bir partinin eksikliğiydi.

İlk gün merkezde bir grup Kürt ve Alevi genci örgütsüzlüklerine ve deneyimsizliklerine rağmen Aydınli merkezde konvoyun önünde zafer işaretleri yaparak bekliyordu. Bizi de arayarak haber veren gençliğin yanına gittik ve birlikte slogan at-

maya başladık. "Faşizme Geçit Yok; Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları çok güçlü bir şekilde atıldı.

İkinci günün akşamı ise mahalle merkezine gittiğimizde etrafta 20-30 kişinin olduğunu gördük. HDP'iler bu kadar örgütsüz gençlikle bir şey yapılmaz kimseyi hedef haline getirmeyelim gibi sözler söyleyerek beklediler. Biz 9-10 kişi meydana bekledik. Konvoyun geleceği saatte toplanmanın olacağı yere geçtik. Toplamda 30 kişi olduğumuzu düşünürken konvoy geldiği anda kahvelerden bir anda insanlar çıkmaya başladı. Bizim bile beklemediğimiz bir anda 150-200 kişi olmuştuk. Artık daha gur bir şekilde sloganlar atılıyordu. "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz; Aydınli Faşizme Mezar Olacak; Faşizme Karşı Omuz Omuza; Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla faşistler kovuldu. Araçların önü kesilerek mahalleden geçemeyecekleri belirtildi. Daha sonra arabayla gelen başka bir milliyetçi grup geçerken rastgele ateş açarak bir kişinin yaralanmasına sebep oldu. Silahlı saldırının ardından meydana kalan kitle ne yapacağını bilmiyordu ancak hiçbir şekilde böyle bir saldırıya tekrar müsaade etmeyecek kadar öfkeliydi. Ancak mahalle esnafı ve gençlik içerisinde çalışma yürütenler de bu saldırılara karşı ertesi akşam tekrar toplanmak gerektiğini söylediler. Gitmek istemeyen insanlarla ise bu görüşlerini tartışmaya başladılar. Mahalleye çevik kuvvetlerin girmesi üzerine ise orada kalmaya karar verdik, meydanı faşistlere bırakmak istemeyen insanlarla birlikte gur bir şekilde "Katil Polis Aydınli'dan Defol; Ordu, Polis, Tekeller İşte Katiller" sloganlarını attık. Yaralanma sonrasında çıkan kargaşaya birlikte durmanın önemli olduğunu, birbirimizle tartışarak değil bir arada durarak güçlü bir karşılık vereceğimizi ve

bugün saldırıları birlikte göğüslemek gerektiğini belirten ajitasyon konuşmaları yaptık. Alanda daha önce hiç böyle eylemler gerçekleşmediği için katılanların bir bölümü korkup herkesi evine göndermeye, diğer grup ise çatışmalı bir ortama çekmek istedi. Biz de tam tersi tutum almak gerektiğini anlattık. Aynı zamanlarda faşistler Konaşlı mahallesine saldırıya gidiyordu. Konaşlı halkı daha önce çete saldırıları yaşadığı için daha deneyimliydi ve bütün mahalle birlikte saldırılara karşı tepki verdi, herkes sokağa çıktı. Faşistler oradan çok daha güçlü bir şekilde püskürtüldü.

Üçüncü günün akşamı Aydınli merkezde bekleyen kitle yaralanma olayını duydukları kalabalıklaştı. 300 kişiden fazla kalabalık vardı. Herhangi bir müdahalenin olup olmayacağından habersiz olarak HDP'li gençlikle birlikte alternatif planlar yaptık. Artık eylem tanıdığımız başka devrimciler de gelmeye başladılar. Partizan, ESP ve Cephe'den de katılım sağlanmıştı. Kitle artık sadece gençlik değil Tüm Aydınli ve Konaşlı halkıydı. Esenyalı mahallesinden 20 kişilik bir grup "Devrimci Çakaldere" pankartıyla yürüyüş yaparak sloganlarıyla eyleme katıldılar. Kalabalık arttıkça haberler de yayılmaya başladı. Bir gece önce Konaşlı'dan püskürtülen faşistler hazırlık yapmış ve tekrar Konaşlı'ya saldırıya geliyor diye duyumlar geldi. Konaşlı Aydınli'dan destek istediğini haber verdi. Aydınli'da bulunan kitleyi Konaşlı'ya yürüyüşe ikna ettik. 200 kişiden fazla insanı polis ablukasından fark ettirmeden arka sokaklardan ve mahallede bulunan piknik alanından geçerek Konaşlı'ya ulaştık. Konaşlı'ya geldiğimizde faşistlerin kitleyi ve polis ablukasını gördükten sonra gittiğinin haberini aldık. Hep birlikte 200-300 kişi daha da kalabalık ve güçlü bir şekilde Aydınli'ya tekrar döndük.

Gidiş-dönüşlü yürüyüşlerde sürekli olarak ajitasyon konuşmaları yaptık, sloganlar attık. "Barış için Sokağa Eyleme Mücadeleye; Barış için Rojava Devrimini Örnek Al sloganlarının yanı sıra Gezi'de, Rojava'da mücadele edildiği gibi barış için mücadele etmek gerektiğini, AKP'nin saldırılarını artırdığını ve bizim sokakları bırakmamız ve herkesin katılacağı şekilde eylemlerimizi yapmamız gerektiğini vurguladığımız ajitasyon konuşmaları yaptık.

Mahallede evlere kapılarınızı açık bırakın diye haber verdik. Merkeze tekrar geldiğimizde çok kısa bir sürede polis müdahalesiyle karşılaştık. Müdahale sırasında kadınlar evlerden limonlar attı. Kadınlar sokağa çıkararak polislin saldırısına karşı birilerini koruma kaygısıyla dolmuştu. Gece geç saatlere kadar süren saldırı polislin çok daha güçlü bir şekilde mahalleye girmesiyle bitti.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu tarz eylemlerin önemli olduğunu her fırsatta dile getiriyoruz. Milliyetçi-provokatif yürüyüşler burada insanlara çok önemli dersler çıkarması için bir araç oldu. Faşist saldırıları püskürtmenin yolunun birlikte mücadele etmekten başka bir şey olmadığı üç günlük eylemlerden çıkarılması gereken önemli derslerden birisiydi. Bizler mahallenin toplumsal ve siyasal gelişmeler karşısında aynı duyarlılık ve reflekslerle hareket etmesi için mücadele edeceğiz.

Varoşlarda Birleş, Faşist Saldırıları Püskürt!

AKP'nin Saldırılarına Karşı Sokağa Eyleme Mücadeleye!

Saldırıları beklemeyin; Örgütlen, Birleş, Mücadele Et!

Tuzla'dan Komünistler

Kobane'de ölenler kavgamızda yaşıyor

Kobane'de yaşamını yitiren Suphi Nejat Ağırnaslı, ölümünün 1. yılında Kadıköy Evlendirme Dairesinde düzenlenen bir etkinlikle anıldı. Anma, devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Suphi Nejat'ın hayatından kesitlerin yer aldığı sine vizyon gösteriminin ardından ilk konuşmayı Suphi Nejat'ın babası Hikmet Acun yaptı. Acun konuşmasına "her cepheye gülerken giden Aziz Güler kardeşimi saygıyla anarak başlıyorum" diyerek başladı. Daha sonra Osmanlı döneminde devrimci mücadele yürüten Gürcü, Ermeni ve farklı milliyetlerden devrimcilerin isimlerini tek tek saydı ve konuşmasına şöyle devam etti.

"Bugün burada bir komünisti anıyoruz. Bir baba olarak bu konuşmayı yapmakta oldukça zorlanıyorum. Nejat, her şeyden önce sorgulayan bir devrimciydi. Kendisini soldan ayırarak yeni bir yol aradı. Yaşasaydı bugün bize 'liberaller sizi kandırıyor' derdi ve inanıyorum ki; birçok konuyu yeniden yorumlayacaktı. Rojava'nın bilmediğimiz yönlerini anlatacaktı. Kobane'yi kedi sever gibi sevenlere inat, savaşın gerçeklerini anlatırdı. Nejat, onların omuzlarına basıp haykırmamış tersine onlarla bağ kurmuştu. Kürt özgürlük hareketinin öz çocuğudur Nejat. Nejat, bugün ki entelektüel modelin dışında bir örnektir. Rojava'yı bir devrim olarak görmüş, enternasyonalist bir devrimcidir. Nejat gibi en iyilerimizi ve en savaşçılarımızı bir kez daha anıyorum."

Hikmet Acun'un ardından Kızılbaşlar adına Ali dede söz aldı. Devrim şehitlerini anarak başladığı konuşmasında, "Kerbela'daki zulüm sürüyor. Hüseyin'in direnişi gibi direniyor savaşçılar. Her yer Kobane, herkes Paramaz Kızılbaş olmadıkça her gün Kerbela olacaktır. Zalimin zulmü Kobane'de

Varto'da devam ettikçe, zalimin zulmü yezitleştikçe, eğer bizler Hüseyin gibi kavgaya durmazsak direniş asıl amacına ulaşamayacaktır."

Bu konuşmanın ardından Lübnan Hıncak Partisinin mesajı okundu. Daha sonra forum bölümünde ise; Suphi Nejat'ı tanıyan dostları, yoldaşları onunla ilgili duygu ve düşüncelerini ifade ettiler. Ayrıca barış anımları, hdp, sgd ve KÖZ adına da konuşmalar yapıldı.

Bu bölümde biz de şunları ifade ettik.

"Öncelikle Kürdistan'da, yaşadığımız topraklarda ve tüm dünyada yitirdiğimiz devrimcileri Paramaz Kızılbaş şahsında ilk komünist örgütlenmeyi yaratan Babeuf'ten başlayarak M.Suphi'yi, 71 kopuşunu gerçekleştiren Deniz'i, Mahiri'i, İbrahim Kaypakkaya'ları saygıyla anıyoruz. Suphi Nejat'la bir dönem Tersane işçileri grevlerinde, mücadelesinde birlikte çalıştık. Birbirimizi orada daha iyi tanıma fırsatı bulduk. Arkadaşlar, içinden geçtiğimiz döneme baktığımızda bu dönem geçmişteki Tip dönemiyle özellikle de parlamentarist tasfiyeci dönemle benzer özellikler taşıyor.

O yüzden Paramazların bu çıkışı sadece İşid mezalimine karşı değil aynı zamanda liberalizme, tasfiyeci ve oportünist politikalara bir karşı çıkış olarak değerlendirilmelidir. Arkadaşlar, hiç düşündünüz mü Kürdistan'da dağ taş bombalanırken neden burada yaprak dahi kılmıdıyor? Gençlerin gidişi bugünkü politik tıkanıklığa bir tavidir. Asıl enternasyonalizm, Lenin'in de dediği gibi 'düşman kendi yurdundadır' şiarıyla hareket ederek, Akp'ye karşı mücadeleyi yükseltmektir. Kobane'ye verilecek en büyük destek budur. Bugün bu devrimci enerjiyi, ortak bir mevzide bütünleştirip birleşik bir hareket ortaya koymamız gerekir. Paramaz'ın da işaret ettiği gibi her şeyden önce öncü partinin yaratılması için işçilerin emekçilerin birliğinden önce komünistlerin birliği sağlanmalıdır. Biz de Paramaz'a söz veriyoruz. Murad ettiği önder partiyi kuracağız."Etkinlik Grup Abdal dinletisinin ardından sona erdi.

Devrim için Devrimci Parti, Parti için Komünistlerin Birliği

İstanbul'dan Komünistler

Panel: Suruç katliamı ve savaş

Festival kapsamında Cuma günü gerçekleşen panelde HDP'den Kemal Bülbül, KÖZ adına Çetin Eren, Kaldıraç adına Hakan Dilmeç ve SODAP'tan Mert Karabacak konuşmacı olarak yer aldı.

Barış Bloğu'nun Ataşehir'deki barış zinciri eylemine destek veren ve sonrasında gerçekleştirilen yürüyüşle festival alanına gelen HDP Bursa milletvekili Asiye Kolçak panel öncesinde bir konuşma yaptı. Kolçak konuşmasında, bu savaşın halkların savaşı olmadığını sarayın savaşı olduğunu ve savaş karşısında topyekun barışı savunmak gerektiğini vurguladı. Suruç katliamını yapanların hedeflerine ulaşamayacaklarını festival alanında olduğu gibi şehitlerin bıraktığı enternasyonal dayanışmaya sahip çıkılacağını dile getirdi. Korku iklimine teslim olmayacaklarını, insanlık yürüyüşünün durmayacağını savaşa karşı barışı tesis edene kadar mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

Konuşmanın ardından başlayan panelde konuşmacılar sırasıyla söz aldılar.

KÖZ adına Çetin Eren:

"2 Eylül Festivali'nin önemli bir anlamı var. Yıllarca devrimci mücadelenin merkezi olmuş bu mahalle gerici dönemnin en karanlık zamanlarında bu festivali yaparak emekçilerin örgütlenmesinin neye kadar olduğunu gösterdi. Bu yıl ise en basit bir yürüyüşün bastırılmaya çalışıldığı bir dönemde bu mahalle bu festivali örgütlemeyi başardı, bunu selamlamak gerekir diye düşünüyorum.

Festivalin başlığında "Suruç'tan Zergele'ye 2 Eylül Ruhuyla Hesap Soracağız" diyoruz. Fakat katliamlardan bahsetmenin aslında bir kolay yönü var. Biz TC devleti sınırları içerisinde yaşıyoruz. Bizim devletimizin kimliği ve niteliği hepimizin malumu. Dolayısıyla devletin provokasyoncu yüzünü bir kez daha gördüğümüzü söyleyebiliriz. Ama bu işin kolayına kaçmak ve fazlasıyla soyut konuşmak olur. Bugün Suruç ve Zergele katliamının ayrı bir anlamı var. Bunlar esas olarak Erdoğan'ın deyimiyle "tekrar seçim" kampanyasının startıdır. Bu katliamlar Türkiye'deki devrimcilere ve PKK'ye yönelik bir saldırı olsa da doğrudan ve asıl hedefi bunlar değildir. Çünkü Erdoğan bu katliamlarla PKK'yi ve devrimcileri yok edemeyeceğini iyi bilmektedir. Erdoğan'ın hedefi 1 Kasım seçimleridir ve hedef tahtasında HDP vardır.

1 Kasım seçimleriyle 7 Haziran seçimlerini kısaca karşılaştırmak gerekiyor. Erdoğan benim istediğim sonuçlar çıkana dek bu seçimler tekrarlanacak diyor. Ama bir yandan şu gözüküyor ki bu seçimin sonuçları değişmiyor ve HDP'ye oy veren kütle HDP'ye oy vermeye devam ediyor. Liberal bir yaklaşımla bu durumda hodri meydan milli irade, sandıkta seni yine yeneceğiz diyebiliriz. Ama arkadaşlar bununla yetinmek işin kolayına kaçmak olur. 1 Kasım seçimlerinin 7 Haziran seçimlerinden farkını anlamamak olur. Anketleri en fazla Erdoğan yaptırıyor ve normal koşullar altında sandıktan ne çıkacağını hepimizden daha iyi biliyor. Dolayısıyla onun hedefi başka. Onun hedefi HDP'yi seçime giremez, bizi seçim çalışması yürütemez hale getirmek. Her türlü provokasyon ve saldırının hedefi bu. Repertuarında seçimleri bu hale getirmek de seçimi yaptırmamak da var. Eğer normal koşullar altında seçimlere gittiğimizi zannederek seçimlere hazırlırsak ve

seçimler sayesinde Erdoğan'ın eriletilebileceğini düşünürsek Türkiye gerçekliğinden çok uzak hareket etmiş oluruz. Sol literatürde parlamentarizm diye bilinen yanılsamaları körlük derecesine vardırırsak oluruz. Erdoğan seçimle gitmeyecek ve seçimleri de seçimler gibi yapmaya niyeti yok. Ben itihatçı geleneğe karşıyım diyen Erdoğan aslında tam da 1946 seçimleri gibi, açık oy gizli sayım prensibi üzerinden bir seçim yapmak istiyor. İttihatçılar gibi 1912 seçimlerine benzer sopalı seçim yapmak istiyor. 12 Eylül generalleri gibi bir seçim yapmak istiyor ve bizim buna hazırlıklı olmamız gerekiyor.

Bunun alternatifi boykot yapmak mıdır peki? Bu daha da fazla yağ sürmek olur. Zaten HDP'yi bütün hesapları doğrultusunda seçimin dışına atmak istiyor. Hodri meydan dediğimizde de boykot dediğimizde de Erdoğan'ın ekmeğine yağ sürüyorsak ne yapmak lazım?

İşte meseleye biraz Erdoğan'ın dayattığı seçimler sarmalının dışından bakmak gerekir. Seçimlere elbette katılmak ve eskisinden çok daha fazla asılmak gerekir ama 7 Haziran seçimlerinin öncesinde ve sonrasında HDP ve onunla birlikte hareket edenlerin yaptıklarının eleştiril bir muhasebesini yaparak hazırlanmak gerekir. Nasıl hazırlandık, şimdi nasıl hazırlanmamız gerekir bunu vurgulayacağım.

Her şeyden önce seçim çalışmasının başarılı olmasını sağlayan temel şiar "Seni başkan yaptırmayacağız" şiarıydı. Bu şiarın onu üretenlerin tahmininden çok daha büyük bir etkiye sahip olması parlamenter anlamda başarılı bir sonuç sağladı. Ama seni başkan yaptırmayacağız şiarı doğru bir şiar olmakla birlikte eksik bir şiarıdır. Nasıl yaptırmayacağız Erdoğan'ı başkan? 7 Haziran seçimleri bitti ve Erdoğan'ı başkan yaptırmadık. Bu tehlike bertaraf oldu diyebiliriz miyiz? Seçim hüsrana rağmen Erdoğan bize karşı çok daha kapsamlı bir saldırı yürütüyor. Şunun altını çizmek gerekiyor, Erdoğan ancak kitlesel eylemlerle, emekçi halkın kitlesel bir muhalefetiyle süpürülebilir. Parlamentodaki şu ya da bu aritmetikte süpürülemez. Dolayısıyla emekçilerin kitlesel eylemlerini ikinci plana atıp esas olarak parlamentodaki şu ya da bu aritmetikle Erdoğan'dan kurtulabileceğimiz düşüncesi peşinen kaybet kaybet oyununa mahkûmdur. Erdoğan 7 Haziran'da da 1 Kasım'a benzer bir seçim çalışması yürütmek istiyordu fakat iklimi istediği hız da değiştiremedi. Eylem çağrılarına karşı genelde şu refleksle hareket edildi: "provokasyona gelmeyelim". Erdoğan'ın istediği şey bu biz seçime bakalım denildi. Sanki bütün kitlesel eylemler bir kargaşayla sonuçlanmak zorundaymış gibi hareket edildi. Esas olarak büyük seçim mitingleriyle sınırlı olan bir seçim zemininde yer aldık. Bu sebeple mahallelerde büyük halk toplantıları ve eylemler gerçekleştirilmedi ve görkemli bir İstanbul mitingi yapmakla yetindik. Demek ki önümüzdeki dönemde yerel eylem ve etkinliklerin sayısını arttırmamız gerekiyor, hele ki mitingler karşısında konulan yasakları görüyorsak.

İkincisi barış şiarıyla ilgili. Evet, Ortadoğu'daki bütün halklar olarak barışa susamış durumdayız. Barış isteğinin öne çıkarılmasının yanlış bir yönü yok. Ama sadece barıştan bahsetmek soyut ve eksik bir talep oluyor. Bizim bugün ihtiyacımız olan, emekçileri birleştirecek olan Erdoğan'a

karşı mücadele olmalıdır. Barış istiyorsak Erdoğan'ın gitmesi gerekiyor. Barışın yolu Erdoğan'ın gitmesiyle açılacak bu da kitlesel emekçi eylemleriyle olacak. Bugün şöyle bir yanlış yapıyoruz, tek ses tek yumruk olmak adına, bütün siyasetlerin kendi kimliklerini bırakarak tek bir barış talebi altında buluşmasını istiyoruz. Halbuki bir siyasi talebin gücü onun arkasında duran farklı kimliklerin kendisini göstermesindedir. Nitekim HDK'da kendini böyle tanıtmıyor mu, herkes kendi kimliğini söylemekte özgürdür diyor. Biz de bugün saraydakine karşı güçlü bir muhalefet örnek istiyorsak kimsenin kendi görüşünü eylemlere taşımamasını engellemeden, pankartlarıyla, kimlikleriyle en geniş katılımı orada durmasını sağlamak zorundayız. Siyaseti ortadan kaldırmak değil bütün farklı siyasi kimlikleri Erdoğan'a karşı ortak bir mücadele temelinde buluşturmalıyız. Bütün siyasal kimliklerin kendini ifade etmesi, hedefimiz ve bizi buluşturan ortak payda Türkiye'de emekçilerin, ezilenlerin, Kürtlerin en basit bir hakkını elde edebilmesi için bile Erdoğan'ın gitmesi gerektiği olmalı. Yani aslında bizim Erdoğan'a karşı bir mücadele platformunda birleşmemiz ve seçimleri bu temelde örmemiz gerekiyor. 7 Haziran seçimlerinde birlikte hareket ettiğimiz bütün güçlerin başarısını sağlayan şey bu oldu. 1 Kasım'da böyle bir mücadele hattına eskisinden daha fazla ihtiyacımız var. Biz de KÖZ olarak böyle bir mücadele hattının pratikte her boyutuyla içinde yer alacağız, eleştirilerimizi saklı tutmakla birlikte bu doğrultuda atılan her adımın yanında olacağız."

HDP adına konuşan Kemal Bülbül ise şunları ifade etti:

"Konu başlığı biraz sınırlayıcı olsa da katliamlar çerçevesinde bakıldığında şuanda karşısında olduğumuz saray ya da devletin kendi karakteristiği söz konusu olduğunda neyi ifade edeceğimizi çok rahat görebiliriz.

Bizim gerek 7 Haziran gerek 1 Kasım seçimleri gerek Kürdistan'da yürütülen kirli savaş konseptinde dikkate almamız gereken nokta devlet, saray-devlet çerçevesidir. Bu çerçevede bakarken HDP'yi oluşturan güçlerin eşitlik, özgürlük, adalet, barış için daha da büyük bir ittifak oluşturmak gibi bir görevleri var. Bu olanağın oluşacağını ve HDP'nin hedefinin en az yüzde 20 olduğunu ifade etmek isterim. Şuanda Türkiye'de ve Ortadoğu'da yürütülen konsept dünyayı istila etmek isteyen, yeni bir pazar yaratmak isteyen egemen gücün 21.yy planıdır. Burada saray bir piyondur. Saray aktör değildir, saraydakinin yanında hükümeti yürüten de bir piyondur. Bizim karşı karşıya olduğumuz şey makro bir ırkçılıktır, bunun sadece 13 yıllık değil 100 yıllık bir tarihi var. Devletin muhafazakar, milliyetçi, demokrat, liberal diye dört kanadı vardır. Bu kanadı kim kontrol ederse bir şekilde iktidara gelir. AKP TC tarihinin faşizminin toplamını ifade eden ırkçı gerici ve piyasası İslam'ı mantığıyla iktidara gelmiş bir partidir. AKP'yi kuranlar daha önce kentlerde kasabalarda eşrafık yapılar, esnafken dükkânı kilitleyip cuma namazına giderlerdi bugün de devleti kilitleyip cuma namazına gidiyorlar. Türkiye halklarının kutsal olan neyi varsa AKP devletinin elinde esir olmuştur. Bunlardan biri de İslam inancıdır.

AKP hükümetinin temel hedefi 7 Hazirandan sonra tetricen geliştirdiği kirli savaş konseptiyle Türkiye halklarında bir yarılma yaratmak, yeneden çatışmacı ve ırkçı karşı karşıya gelmeyi oluşturmaktır. Nitekim 7 Haziran seçimleri Türkiye halkları için bir tür rehabilitasyon, bir tür muhabbet olanağı yaratmışken AKP bunu ortadan kaldırmak istiyor. Seçim öncesinde başlayan Öcalan'ın tecridiyle çözüm sürecinin sabote edilmesi ve mitinglere bombalamalar ve ardından Suruç katliamı. Suruç katliamı 33 gencin katliamından öte yaşamsal kutsal değerlerimize yönelik ırkçı gerici bir katliamdır. Kirli özel savaşın başlanması MHP cenahından gelen hakaretler var. Bunlar Maraş'ta ceninleri katledenlerdir. Seçim kararı öncesi MHP'ye Kürtleri, devrimcileri refüje etme rolü biçilmiştir. Tıpkı 1960'larda yaptıklarının turevini yapmaya başladılar.

Basında 90'lara geri mi dönüyoruz tartışması başladı. Hayır arkadaşlar, 90'lara geri dönmüyoruz, devletin fabrika ayarlarına dönüyoruz. Mayalarna dönüyorlar, mayaları ırkçılık gerici

siyasetlik. 1920'lerde Koçgiri'de de aynısını yaptılar, Zilan'da, Ağrı'da aynısını yaptılar. 1 Mayıs meydanında aynısını yaptılar. Bu 90'ların konsepti değil ırkçı gerici devletin inkar imha ve faşizm konseptidir. Bunu aşabilmenin yolu HDP projesidir, farklı kesimlerin birliğini örgütleyen ve resmeden birliktir.

Karşı karşıya olduğumuz savaşa bakın, İsrail-Filistin savaşı gibidir. İsrail ile Türkiye devleti karakteristiği bakımından benzerdir. Birinin Filistin inkarı diğerinin Kürt inkarı var. Türkiye'de şuan muhalif olan ve azınlıktan olan kim var ise tehdit ile karşı karşıyadır. Yarın öbür gün mahallelerimizin Kobane'ye dönmeyeceğinin garantisi yoktur. Yarın pencerelerimizden kendimizi korumayacağımızın garantisi yoktur.

Bizim Türkiye halkları olarak bir araya gelecek mücadeleyi büyütme sorumluluğumuz var. 7 Haziran'da aldığı dersi henüz ezberleyememiş ırkçı düşüncelilere 1 Kasım'da yeni bir ders vermek ve onu bitirmek görevimiz vardır."

SODAP adına söz alan Mert Karabacak:

"Ortadoğu deyince bundan birkaç yıl önce başlayan Arap Baharını anmadan söz başlayamıyoruz. Gerçekten bölgedeki despotik rejimlere karşı halkların isyanı, diktatörlerin ülkelerinden kaçmak zorunda kalması en azından bir süreliğine önemli bir umut rüzgarı estirmişti bölgede. Fakat Libya'dan ve Suriye'den başlayarak Arap halklarının bu uyanışı emperyalizm tarafından çalındı. Bölgeye cihatçılar dolduruldu ve bu halk isyanı emperyalistlerin kendi bölgesel çıkarları için bir hesaplaşma alanı haline getirildi. 15 günde Esad gidiyor diye hesaplar yapanların hesaplarının ne yolu açtığı bugün açık bir şekilde görüyoruz.

Suruç Katliamı da bu umutları kırmaya çalışanlara karşı direnişin yükseldiği bir noktadaki umuda saldırıydı. Arap Baharının özgürlük anlamında bu coğrafyada geriye bıraktığı yegane eser var, o da Rojava. Halk meclislerine dayanan, demokratik özerklik çerçevesinde öz yönetimci, özgürlükçü bir sosyalizm anlayışıyla yeni bir dünya inşasına girişti Rojava. İşte Suruç katliamı bu yeni dünyanın inşasına yönelik gerçekleştirilmiş bir saldırdır. Çünkü bu yeni dünya girişiminin yaşayabilmesi için bölge halklarının dayanışmasına ihtiyaç var. Ve en son 7 Haziran'da bizler Erdoğan'ın başkanlık hayallerine büyük bir cevap vererek bu dayanışmayı geliştirdik. İnsanlar arasında şovenist duvarlar yıkıldı, yan yana gelemez denen siyasi yapılar bir araya gelerek düzenli bir seçim çalışması yürüttü.

Suruç hem Rojava'da yükselen umuda karşı hem de HDP'nin başarısına karşı yapılmış bir saldırıydı. Bu kadar vahşice saldırıların altında ne yatıyor? Türkiye Cumhuriyeti 95 yıllık tarihinin sonunda çok önemli bir ideolojik, politik ve iktisadi bir krize karşı karşıya. Kemalizm dikış tutmuyor, onun yerine iktidara gelen siyasal İslam çok büyük bir hızla yeni bir çürümenin kaynağı haline geldi. Politik bir kriz, ortada başkan olacağımız diye tutturmuş bir lider var. Gerekirse ülkeyi en kanlı süreçlerin içine sokmaya hazırlanmış bir politik elit var. Dünya genelinde gittikçe yalnızlaşan bir Türkiye tablosu. Yaklaşan iktisadi krizin işaretlerinin her gün arttığı bir tablo. Düzenin tüm odaklarıyla kriz içerisine geldiği bir tabloda HDP'nin yarattığı muazzam bir umut var. Demin arkadaşımız sopalı bir seçim yapacaklar dedi. Doğrudur fakat 7 Haziran seçimleri zaten oldukça sopalı bir seçimdi. Buna rağmen halkımız büyük bir irade ortaya koydu. Bu ülkenin içinde bulunduğu krize halkçı bir yanıt üretebilecek bir odak yaratıyoruz.

Erdoğan savaşı başkanlığa giden yolda bir kaldıraç olarak kullanmaya çalışıyor ama bunu sadece Erdoğan'ın savaşı olarak okursak yanlış yaparız. Bu devletin açtığı derindeki tüm öbekleriyle egemen sınıfların ezilen halkların bir araya gelerek politik özne oluşturmalarından duydukları korkuyla başlattıkları da bir savaş aynı zamanda. Bu savaş aynı zamanda emperyalizmin de bir oyunu. Kürt özgürlük hareketinin bölgede yarattığı etki, sonuç itibarıyla Marksist bir kökenden gelen bir hareketin bölgede böyle bir inisiya-

1 Mayıs Mahallesi

2 Eylül Kuruluş Festivali'nin 13'üncüsü gerçekleşti

1 Mayıs Mahallesi festivali bu sene; "Suruç'tan Zergele'ye 2 Eylül Ruhuyla Hesap Soracağız" şiarıyla gerçekleşti

Bu sene 13'üncüsü gerçekleşen 2 Eylül kuruluş festivali AKP ve Erdoğan'ın saldırılarının en üst düzeye çıktığı şu süreçte emekçilerin bir araya gelmesi ve mücadeleyi yükseltmek adına önemli bir anlam içermektedir.

KÖZ olarak saldırıların bu kadar arttığı bir süreçte bu festivalin gerçekleştirmek adına oldukça büyük çaba sarf ettik. Zira mahallede yer alan devrimci kurumlar böyle bir süreçte bu festivali gerçekleştirmenin önemini kavramak ve bunu pratikte göstermek yerine kendi aralarında yaşanan sorunlar yüzünden toplantıları kilitlemiş ve festivalin daha güçlü geçmesinin önüne taş koymuşlardır. Partizan ve ESP arasındaki önceden gelen sorunlardan kaynaklı çarışan tartışmalar birçok toplantımızın kilitlenmesine ve en nihayetinde festival çalışmalarının son günlere sarkmasına sebep olmuştur. Bu tartışmaların neticesinde Partizan ve Pir Sultan Abdal Derneği festivali örgütlemekten çekilmişlerdir. Bir diğer yandan bu sene ki festival için katılan kurumların geneli festivali tek bir güne sığdırmak önerilerinde bulunmuşlar. Bu önerilerini de Suruç katliamına ve var olan bombalı saldırılara istinaden beslemeye çalışmışlardır. Bu tartışmaların içerisinde biz de; bu festivalin geçen senelerdeki gibi 3 gün olmasını, eğer 3 gün yapamıyorsak da en azından 2 gün sürmesi gerektiğini savunduk. Çünkü yapmak istediğimiz panellerin, forumların tek bir günde gerçekleştirilmeyeceğini biliyorduk. En nihayetinde festivalin 2 gün yapılması kararını aldık.

KÖZ, HDP, ESP, SODAP, AKADER, HDP Gençlik, DHF, EMEP ve Mayısta Yaşam Kooperatifi örgütleyici, Mücadele Birliği, M. Ayvalıtış Kütüphanesi, Site ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma Derneği ve Dem-Genç ise destekçi oldular.

Festival 4-5 Eylül tarihlerinde iki gün olarak gerçekleştirildi. İki gün boyunca paneller forumlar gerçekleşti, sanatçılar sahne aldı.

İlk gün festivalde "Suruç Katliamı ve Savaş" konulu bir panel gerçekleşti. Bu panelde KÖZ, HDP, Kaldıraç ve SODAP konuşmacı oldu. Panel saatinin 20.00 olmasından kaynaklı panele katılım yüksek oldu. Barış Bloku Yenisahra'dan yaptığı yürüyüşle festival alanına gelip panele katıldı.

İkinci gün ise festivalde "Kadın ve Savaş" ko-

nulu bir panel ve "Ekoloji ve Kentsel Dönüşüm" konulu bir forum gerçekleşti.

Festivalin kısa sürede örgütlenmiş olması duyurusunun yeterince yapılmasını engellemiştir. Bu yüzden katılım düşmüş olsa da 1 Mayıs Mahallesi ve İstanbul'un diğer mahallelerinden emekçiler bir araya gelmiş, sorunları ortaklaşmış ve AKP ve Erdoğan'ın saldırılarına karşı nasıl bir arada durulacağına dair tartışmalar yürütülmüştür.

Komünistler olarak, gerek 2 Eylül yürüyüşündeki pankart ve sloganlarımızla, gerek festival alanında standımızla ve paneller ve forumlarda yaptığımız konuşmalarla siyasi çizgimizi anlatma ve netleştirme fırsatı bulduk.

Festival broşürlerinde, yürüyüşün ardından okunan basın metninde, sahneden yapılan konuşmalarda ve festivaldeki paneller ve forumlarda AKP'nin saldırıları ve bunlara karşı nasıl bir mücadele hatı örneği gerektiği konularının ağırlıklı olarak gündem olması, festivalimizi daha da politik ve güncel kıldı.

Gazetenin yeni sayısının çıkmamış olması propaganda faaliyetimizi zayıflatmış olsa da bu açığı "Dünya Barış Günü ve Erdoğan'ın Açtığı Savaş" konulu söyleşideki konuşmayı ve "1 Eylül Dünya Barış Günü'nün Perdeledikleri" başlıklı yazıyı broşürleştirip çoğaltarak kapattık. Bu broşürü standı ziyarete gelenlere verdik ve diğer siyasetlerin standına protokol olarak dağıttık. Standta mahallede politik olarak bizim siyasi çizgimizi merak edenlerle "Savaş ve Barış" konulu sohbetler gerçekleştirdik.

Festival boyunca diğer siyasetlerle sohbet etme ve parti propagandası yapma fırsatı bulduk. Diğer siyasetlerle eylem birlikteliği yapmak adına bu festival her zamanki gibi önemli bir fırsat oldu ve biz de bu ciddiyet ve önemle yaklaşarak üzerimize düşen sorumluluklarımızı azami düzeyde yerine getirmeye çalıştık.

2 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜ

"Suruç'tan Zergele'ye 2 Eylül Ruhuyla Hesap Soracağız" şiarıyla düzenlenen yürüyüş Komünistler olarak "Varoşların ve Ezilenlerin Düşmanı Erdoğan'ı Devirmeden Barış Gelmez" ve "Erdoğan'ı Sokakta Süpürüp Sandığa Gömelim" pankartlarıyla katıldık.

Yürüyüşün duyurusunun geç yapılmış olmasından ve başlık itibarı ile soyut bir başlık kul-

lanılmasından kaynaklı mahalleli katılmamış olsa da bu pankartlarımızla yürüyüşe katılmamız siyasi sürece dair KÖZ'ü anlatmak adına oldukça etkili oldu.

Bizim dışımızda yürüyüşe, ESP, SODAP, HDP, DHF, AKA-DER, Mücadele Birliği, EMEP ve Partizan pankart ve flamlarıyla katıldı. Cennet Dügün Salonu'nun önünden başlayan yürüyüş 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nun önünde sonlandırıldı. Burada yapılan basın açıklamasının ardından sloganlarla eylem sonlandırıldı.

Eylemde okunan ve festival tertip komitesi adına KÖZ olarak hazırlanmış olduğumuz basın metni de aşağıdaki gibidir.

"2 Eylül'ün ruhunu Gezi isyanında yaşattık Rojava'da büyümeye devam ediyoruz.

2 Eylül 77'de, 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluşu, dayanışmanın ve mücadelenin tarihe bir izdüşümüdür. Devletin askeriyeye polisliyle yıkım saldırılarına karşı, emekçilerin devrimcilerle el ele vererek canla başla verilen bir mücadelenin ürünü olarak kuruldu 1 Mayıs Mahallesi. Bu mücadele ve dayanışma ruhunu bugüne kadar koruyarak yaşattık mahallemizi. Ne yıkım tehditlerine, ne de uyuşturucusuyla, kumarıyla, çeteleriyle yozlaştırma saldırılarına boyun eğdik. Bugüne kadar tüm bu saldırılara karşı nasıl ki mücadele etmişsek, bugünden sonrada mahallemize yönelik tüm saldırılara karşı aynı mücadele kararlılığını sürdürmeye devam edeceğiz.

2 Eylül'den aldığımız dayanışma ve mücadele ruhunu, nerede ezilenlerin bir mücadelesi varsa oraya taşımaya çalıştık. 1 Mayıslar'da varoşların sesi olarak alanlara aktık, kendi sınıf kardeşlerimizle birlikte meydanları doldurduk. AKP iktidarının tüm saldırılarına karşı "artık dur" diyerek Türkiye'nin dört bir yanında Gezi isyanını örenlerin arasında yer aldık. Gezi Parkı'nda başlayan ayaklanmanın 1 Mayıs Mahallesi'ndeki sesi oldu. Sesimizi mücadelemizi kattığımız bu isyanda yitirdik Mehmet Ayvalıtış'ımızı. "Bedel ödedik Bedel Ödeteceğiz" diyerek bir sel gibi varoşların sokaklarından kentin meydanlarına aktık. Çünkü bu isyan bizim isyanımızdı. Çünkü bu mücadele bizim mücadelemizdi.

Dünyanın neresinde olursa olsun ezilenlerin mücadelesi içimizi ısıttı. Ortadoğu'yu bir ateş çemberine çeviren emperyalistlere karşı Ortadoğu ezilen halklarının yanında yer aldık. Siyonist

Saldırlara karşı HDP'nin yanında Erdoğan'ın karşısında olalım!

7 Haziran seçimleri öncesinde AKP ve Erdoğan'ın emekçilere yönelik saldırıları seçimlerin hemen ardından da durmamış aksine katmerlenerek devam etmiştir. 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin 12 Eylül barajını aşmasıyla Erdoğan'ın başkanlık hayalleri suya düşmüş hatta AKP tek başına iktidar bile olamamıştır. Bu durumun en büyük sorumlusu da HDP'dir. Bu sebepten ötürüdür ki seçimlerin hemen ardından Erdoğan ve AKP yoğun bir şekilde HDP'ye saldırmıştır. Beğenmediği 7 Haziran seçimlerini tekrar yapmak

isteyen Erdoğan, bu seçime HDP'siz girmenin yollarını aramış, o da olmazsa sopalı ve silahlı bir şekilde seçimlere giderek HDP'yi baraj altında bırakma uğraşına girmiştir. İşte bu amaç doğrultusunda Kürdistan başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında emekçilere, ezilenlere ve özelde de HDP'ye yönelik saldırılar bilfiil Erdoğan kontrolünde ayyuka çıkarılmıştır. Kürdistan'da asker ve polislerin şehirleri kuşatıp toplu katliamlara varan saldırılar olurken batıda ise HDP büroları AKP eliyle sokağa çıkarılmış olan faşistler tarafından basılmış ve yakılmıştır.

Bu saldırılardan Ataşehir HDP bürosu da nasibini almış, bir gece faşistler toplanarak binaya girmiş ve içeriği dağıtarak camları kırmıştır. Aynı tablo hemen hemen tüm ilçelerde ortaya çıkmıştır. Lakin asıl sorun bu saldırılardan ziyade,

7 Haziran seçimleri öncesinden beri "provokasyonlara gelmeyelim, sakin olalım" anlayışıyla hareket eden HDP'nin pasifist çizgisindedir. Nasıl ki bundan önceki saldırılar karşısında ezilenlerin savunma hattını örerek bu türden saldırılara karşı kitlesel eylemler koyulmamışsa, bu saldırılar da küçük çaplı basın açıklamalarıyla kınama demecileriyle geçiştirilmiştir. Ataşehir'deki büroya yönelik saldırı karşısında iki gün üst üste ilçe örgütü önünde basın açıklaması ve oturma eylemleri gerçekleştirilmiştir. Biz de KÖZ olarak bu basın açıklamalarına katılarak destek olmaya çalıştık.

Bu saldırıların püskürtmenin yolunun emekçilerin ezilenlerin en geniş eylem birlikteliğini örmekten geçtiğini bildiğimiz için bulunduğumuz yerelde HDP'ye kitlesel eylemler örme çağrısı yaptık. Lakin bu çağrılarımıza karşılık verilmedi.

şey barışı sokak sokak ev ev örgütlemektir."

Kaldıraç'tan Hakan Dilmeç:

"Aslında 3 konuşmacı da bütün yaşanan tabloyu özetledi, çok benzer şeyler düşünüyoruz. Muhtemelen sizler de benzer şeyleri düşünüyorsunuz.

Ortadoğu da yürütülen mezhepçilik ABD'nin Türkiye, Suudi Arabistan, Ürdün üzerinden örgütlediği bir süreçtir. Bugünkü savaş emperyalist bir paylaşım savaşı. Emperyalist efendiler var, bölgede bunların uşak devletleri var: Türkiye, Suudi Arabistan, Katar. Ve bunların büyüttüğü tecavüzcü katil çeteler var. Bunların dışında Ortadoğu'da Rojava'da başka bir hayat umudu var.

İsrail devletinin işgaline karşı Filistin halkının inifadasının yanında yer aldık. Başta AKP hükümeti ve Türkiye devletinin desteklediği IŞİD ve El-Nusra gibi çetelerin Rojava'daki devrimi boğmak için uyguladıkları vahşete karşı tüm güçleriyle direnen Kürt halkının yanında yer aldık. Kobane'yi düşürmek için canla başla uğraşan AKP'ye karşı 6-8 Ekim serhıldanına 1 Mayıs Mahallesi'nden ses verdik.

Ezilenlerin, devrimcilerin Rojava devriminin yanında yer almasına tahammül edemeyen TC devleti AKP eliyle her türlü saldırı ve baskıyı yürürlüğe koydu. Suruç'ta 33 devrimciyi katletti. Çünkü Suruç'taki devrimciler bu topraklardan Rojava devrimine karşı olan saldırıları durdurmaya çalışıldılar. Çünkü Suruç'taki devrimciler bu toprakların her köşesinde mücadeleyi ve dayanışmayı örenlerdendi. Çünkü Suruç'taki devrimciler ezilenlerin mücadelesini katil ve sömürücü devlete karşı harlayanlardandı.

Suruç katliamının ardından Kürtlere yönelik yeni bir savaş başlatan AKP iktidarı yeni katliamlara da imza attı. Zergele katliamı ise bunların en başında gelenlerdi. Suruç ve Zergele katliamlarına başlayan saldırılar Kürdistan'ın her köşesinde olduğu gibi Türkiye'nin de dört bir yanında da sürmektedir. Bu saldırıların bilfiil odağında olan devrimciler ve ezilenler de bundan önce olduğu gibi bundan sonra da yığınla kapılmadan mücadeleyi büyüteceklerdir.

Bizler 1 Mayıs Mahallesi emekçileri olarak 2 Eylül'den aldığımız dayanışma ve mücadele ruhıyla, Rojava devrimini boğmak isteyenlere karşı aktif bir mücadele öreceğiz. AKP'nin bu savaşını durdurup, Suruç ve Zergele katliamlarının hesabını soracağız.

2 EYLÜL FESTİVAL TERTİP KOMİTESİ

Örgütleyen kurumlar: AKA-DER, Mayısta Yaşam Kooperatifi, DHF, EMEP, ESP, HDP, HDP Ataşehir Gençliği, KÖZ, SODAP

Destekleyen kurumlar: Site ve Esenevler Derneği, Mücadele Birliği, Dem-Genç, Mehmet Ayvalıtış Kütüphanesi

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz

Yaşasın Devrimci Dayanışma

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

"Saldırlara karşı varoşlarda birleşelim faşist saldırıları püskürtelim" içerikli bir propaganda faaliyetini yürütmeye çalıştık. Ulaşabildiğimiz herkeşe bu saldırılara karşı HDP'nin yanında yer almak gerektiğini ve saldırıların baş sorumlusu olan Erdoğan'a karşı mücadele etmenin aciliyetini izah etmeye çalıştık. Bir diğer yandan da binvalde ozaltiler çıkararak mahallenin birçok yerine astık. Bu ozaltilerde de; "Erdoğan İktidarda Kalmak için HDP'ye Saldırıyor, HDP'nin Yanında AKP'nin Karşısında Olalım", "Ezilenlerin Düşmanı Erdoğan'ı Devirmeden Barış Gelmez", "Erdoğan'ı Sokakta Süpürelim, Sandığa Gömelim", "Varoşlarda Birleşelim Faşist Saldırıları Püskürtelim" sloganlarını kullandık.

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

tif kazanması emperyalizm açısından da sıkıntılı. Dolayısıyla buradaki güçleri birbirine budatmaya yönelik bir operasyon geliştiriliyor.

Bütün gerici güçlerin geliştirmeye çalıştığı bir ittifak var. Fakat karşımızdaki ittifak çok yıpranmış, bir arada durmakta çok zorlanıyor. Bu anlamda 90'lardan oldukça farklı, birbirlerine güvenmeyen bir ittifak var. Dolayısıyla eğer halk güçleri açısından eğer gerçekten güçlü bir direniş sergilenebilirse çok ciddi toplumsal dönüşümleri gerçekleştirebilecek imkanlarla karşı karşıyayız. Buradaki kritik halka yükselen savaşa karşı batıdan çok güçlü bir ses çıkartabilmektir. Bugün yapmamız gereken barış mücadelesiyle diktatör-

lüğe karşı mücadeleyi birleştirebilmektir. Batıdan büyük bir ses çıkabilmesi düzenin tüm oyunlarını bozabilecek yegâne faktör. Güvendikleri şey batıda yeni bir Gezi olmayacağına ikna olmalarıdır. Buna ikna olduklarına onları pişman etmek zorundayız. Kürt halkının kendi özgürleşmesini Türkiye'nin demokratikleşmesine, Türkiye'nin de özgürleşmesine bağlaması çok büyük bir imkan halklarımız açısından.

Şuandaki seviyemiz bu savaşı durdurmaya yetecek güçte değil. Bu seviyenin çok ötesine geçen bir barış mücadelesini örmemiz gerekiyor, asker cenazelerinden gördüğümüz halkın geniş kesiminin kulağının açık olduğudur. Yapılması gereken

Erdoğan'ın kendini kurtarma derdi var ama bu bir devlet refleksidir. Sadece Erdoğan'la açıklanamaz. CHP'nin tezkereye aldığı tutum bunu açık bir şekilde ifade ediyor. Gerçekten bu topraklarda 90'lara dönülüyor, halklar Kürdistan'da ve Anadolu'da birlikte mücadele etmeyi önüne alıyor ve buna saldırıyorlar. Üzerimize düşenleri ne kadar yerine getirebiliyoruz hepimiz için bir tartışmadır.

Savaş Kürdistan'la sınırlı kalmayacak, buralara, 1 Mayıs Mahallesi'ne de gelecek. Buna karşı bir hazırlık yapmak hepimizin görevidir."

1 Mayıs Mahallesi'den Komünistler

Şubat'tan Ekim'e Rus Devrimi kronolojisi

1917 yılına girerken Rusya bir yandan kışın soğuğuyla bir yandan da savaşın ve savaşa karşı devrimci mücadelenin şiddetlenen ateşiyle kavru-luyordu. Cepheyi kızıştıran yalnız savaş değil; devrimcilerin savaşa karşı bozguna ajitasyonu da cephedeki yürekleri kor gibi düşüyordu.

Bu koşullarda, Rusya'da halkın bilinci sadece savaşa sefalet ve eziyete karşı bir tepkiyle değil, yeni bir siyasal ufukla biçimleniyordu. 1917 yılına gelirken, Rusya topraklarında mayalanan devrim, işçi eylemlerinin giderek artan bir yoğunlukla ve sertleşen bir içerikle yükselmesiyle geliyordu.

9 Ocak 1917'de Moskova'da çalışanların neredeyse üçte birinin katıldığı bir grev oldu. Grev hemen Petrograd, Bakü, Nijni Novgorod kentlerine sıçradı. Başkent Petrograd'ın ünlü Viborg semtinde grevcilere bir kısım askerlerin de katılması, gelecekteki gelişmelerin habercisiydi.

18 Şubat'ta Petrograd'daki Putilov fabrikasında işçiler greve çıktı, grev Petrograd'ın ünlü varoşu Viborg'a yayıldı. Grev 22 Şubat'ta bütün Petrograd'ı sardı. Orada kalmadı; işçi eylemleri giderek sertleşiyor ve Rusya'nın belli başlı sanayi merkezlerine yayılıyordu.

8 MART, ŞUBAT DEVRİMİ OLUYOR

Rus takvimine göre 23 Şubat'a rastlayan Dünya Kadınlar Günü böyle bir ortama denk geldi. Rusya'daki devrimci çevreler her yıl olduğu gibi Kadınlar Günü'nü değerlendirmek üzere alışılmış hazırlıklarını yapmaktaydılar. Çeşitli yerlerde gösteriler yapılacak, toplantılar düzenlenecek, bildiriler dağıtılacaktı. Görünürde bu 8 Mart'ın diğerlerinden farkı yoktu. Ama daha baştan 8 Mart'ın şekli değişecekti. Miting için sokağa çıkan kadınların ajitasyonu ve özellikle genç işçilerin zorlamasıyla pek çok fabrikanın işçisi de işi bırakıp sokaklara döküldü. Kadınlar Gününe ilişkin sloganlara "Ekme İstiyoruz" "Kahrolsun Çar, Kahrolsun Otokrasi, Kahrolsun Savaş" sloganları ekleniyordu.

Eylem sırasında Kazaklar sert müdahale etmekten kaçındı; ancak 28 polis linç edilmekten kendilerini kurtaramadı.

25 Şubat'ta Çar eylemlerin ne pahasına olursa olsun durdurulmasını istedi. Petrograd'daki askeri birliklerin komutanı Habalov göstericilerin üzerine ateş açılmasını emretti.

İşçiler Silahlanıyor Askerler Silahlarını Subaylara Çeviriyor

26 Şubat Pazar günü fabrikalarından ve varoşlardan şehir merkezine doğru yürüyüşe geçen işçiler barikatlarla karşılaştılar; göstericilerin üzerine ateş açıldı; o gün Petrograd'da 169 kişi öldü, binlercesi yaralandı.

Ama göstericilere ateş açılmasına rağmen gidişatın önu alınamaz hale geldi. Aynı gün polis merkezleri ve cezaevleri basıldı. Bu eylemlerde işçiler yalnız devrimci yayınları kapışmakla kalmıyordu. Eylemler sırasında göstericiler asker ve polislerin ellerinden silahlarını almaya başladılar. Akşama doğru garnizonlarına dönmekte olan Pavlovski alayının Dördüncü Birliği'ne bağlı askerler polis ve askeri öğrencilerin göstericilere ateş açtığını görünce tepki duyarak atlı polislerin üzerine ateş açtılar.

Bunun üzerine Merkez Komutanlığı birliğin silahsızlandırılarak garnizona geri getirilmesini emretti. Ancak akşam sayımında 21 asker silahlarıyla birlikte göstericilere katıldığı anlaşıldı.

Aynı gece, bolşevik ajitatörler, orada asker olan Putilov fabrikasının eski işçilerinin yardımıyla Volinski alayının garnizonuna sızdılar. Gece boyunca askerler arasında ajitasyon yapan bolşeviklerin gayretiyle işçilerin safına katılmaya karar veren Volinski garnizonundaki askerler subaylarını haklayarak silahlarıyla birlikte devrime katılmaya karar verdiler. Ünlü Kresty hapishanesini basıp siyasal tutukluları aralarına kattılar. O gün Petrograd'daki işçilere 40 bin tüfek, 30 bin tabanca ve cephane dağıtıldı. Petrograd'da 66 bin asker de silahlarıyla birlikte devrim saflarına geçti.

SOVYETLER KURULUYOR

1905 deneyiminin dersleri ışığında işçi sovyetleri yeniden belirdi. İşçiler ve çoğunluğu üniforma altındaki köylülerden oluşan askerler, sovyet delegelerini seçmeye başladı. Aynı gece Petrograd'daki işçilerin ve saflarına geçen askerlerin seçtikleri delegelerden oluşan Sovyet heyeti Çarın Meclisi, Duma'nın bulunduğu Torid sarayına geldi. Petrograd Garnizonu Sovyete tam destek verdi: Duma başkanı Rodzianko da Sovyeti tanımak zorunda kaldı.

Petrograd Sovyet'ine seçilen delegelerin çoğunluğu siyasi örgütlerle bağı olmayan işçi ve askerlerdi. Siyasi bağı olanların çoğunluğunu ise Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler oluşturuyordu.

Petrograd Sovyeti başkanı Çeidze oldu. Sonradan Sosyalist Devrimci olan Kerenski de başkan yardımcılarında biriydi. Duma başkanı Rodzianko da hem Çar'ı, hem de Sovyetleri ortaltığı yatıştırarak bir burjuva hükümetinin kurulması yönünde ikna etmeye çalışıyordu. Sovyet toplantısı başladığı sırada aynı sarayda toplanan Duma da iktidarı eline almaya karar verdi.

GEÇİCİ HÜKÜMET KURULUYOR

Geçici Hükümet 28 Şubat'da ilk toplantısını yaptı. Duma ile Sovyet'in anlaşarak oluşturduğu hükümette Prens Lvov Başbakan, Emek Grubu başkanı olarak geçen Kerenski Adalet Bakanı, burjuva liberallerinin gözdesi Milyukov da Dışişleri Bakaniydi. Rusya'da ikili iktidar dönemi başladı. Duma hükümeti kudretsiz iktidar, Sovyetler ise iktidara sahip olmayan gücü.

Ertesi gün 1 Mart'ta; Çar II. Nicola tahtı terk etti, Petrograd Sovyetinin ardından Moskova Sovyeti de kuruldu.

Devrim yalnızca Moskova'ya ve başka büyük şehirlere sızarak kalmamıştı; taşrada da ayaklanmalar başladı.

LENİN PETROGRAD'DA

3 Nisan'da Lenin Petrograd'a geldi. Finlandiya garında bir konuşma yaptı:

"Sevgili yoldaşlar, erler, denizciler, işçiler.

Sizin şahsınızda muzaffer Rus devrimini selamlamaktan ve sizi ayrıca tüm dünya proletaryasının öncü ordusu olarak selamlamaktan son derece mutluyum. Emperyalist soyguncuların bu savaşı, tüm Avrupa'da başlayacak bir iç savaşın başlangıcıdır. Yoldaşımız Karl Liebknecht'in çağrısına uyarak halkların silahlarının kendi ülkelerinin kapitalist sovyetlerine çevrileceği saat uzak değildir. Her gün, şu an, Avrupa kapitalizminin bütünlüğü dar-madağın olabilir. Gerçekleştirdiğiniz Rus Devrimi, bunun yolunu açtı ve yeni bir çağ başladı. Yaşasın Dünya Sosyalist Devrimi."

Lenin'in bu görüşleri sadece burjuvazinin, menşeviklerin değil, bolşeviklerin de yadırgadığı görüşler oldu. Pravda'da bu dönemde hükümetle uzlaşmacı bir tutumun yanısıra savaş karşısında savunmacı bir tutuma doğru savrulmuştu. Nisan Tezleri diye bilinen Taktik Üzerine Tezler, Pravda'da yazı kurulunun muhalefet şerhiyle yayınlandı. 8 Nisan'da Pravda'da şunlar yazıyordu: "Lenin yoldaşın genel şeması... bize kabul edilemez görünüyor."

NİSAN KONFERANSI

Bununla birlikte ayaklanan işçi sınıfının nabzını tutan parti kadroları, Lenin'in görüşlerine farklı yaklaşıyorlardı. 79 000 üyeyi temsil eden 150 delege bulunan Nisan Konferansı Lenin'in devrimin izlemesi gereken yol ve partinin tutumu hakkındaki tezlerini benimsemesine rağmen, Zimmerwaldcıların Stokholm'deki konferansına katılmamak gerektiği, Üçüncü Enternasyonal'i derhal kurmak gerektiği ve Bolşevik Parti'nin Komünist Parti ismini alması gerektiği hakkındaki önerileri reddedildi.

ÖYLE BİR PARTİ VAR!

3 Haziran'da, 820'si oy sahibi 268'i de gözlemci olarak binin üzerinde delegenin katıldığı Birinci Tüm Rusya Sovyetler Kongresi, toplandı. Toplantının ikinci gününde, hem hükümet hem de menşevikler adına konuşan Çeretelli Rusya'da iktidarı eline almaya hevesli hiçbir partinin bulunmadığını söyleyince, Lenin "Hayır efendim böyle bir parti var" diyerek yerinden fırladı:

"Hiç bir parti iktidar olmayı reddedemez ve bizim partimiz de reddetmemektedir; her an tamamen iktidarı üstlenmeye hazırız!" diyordu.

Bu konuşmayı delegelerin bir kısmı kahkahalarla karşıladı. Lenin Nisan Konferansı'nda benim-

senen tezlerin bir hükümet programının temel taşları olduğunu bu tezleri açarak anlattı. Bu kez kahkahaların yerini endişeli kıpırdanmalar almıştı. Reformistlerin sıralarından "susturun şunu" sesleri yükselmeye başladı.

Sonuçta sovyetlerin kongresi iktidarı tümüyle eline alma yönünde bir karara varmadı. Ama tüm Rusya'dan seçilerek oraya gelen delegelerin arasında ve özellikle onların Kongre hakkında anlattıklarını dinleyenlerin arasında iktidar fikri belirginleşmeye başlamıştı. Bundan sonrası Bolşeviklerin güvenilir bir önderlik olduklarını daha geniş yığın-lara gösterebilmesine kalmıştı. Haziran ayı boyunca tüm Rusya'ya yayılan eylemler bunun zeminini oluşturdu.

9 Haziranda Pravda Koalisyon Hükümeti'ni protesto etmek için bir gösteri çağrısında bulundu; gösteri sovyetler kongresinin yürütme komitesince yasaklandı; ama çağrı bolşeviklerce yayıldı ve eylemler geniş kitlelerin katılımıyla gerçekleşti.

"BÜTÜN İKTİDAR SOVYETLERE!"

2 Temmuz'da hükümet, Petrograd'daki maki-nalı tüfek birliğine cepheye hareket emrini verdi; birlik cepheye gitmeyi reddetti, gizli anlaşmaların açıklanması talebiyle sokağa döküldüler. İşçilerle askerler "Savaşın son-Yaşasın İşçi Dayanışması!", "Kahrolsun 10 Kapitalist Bakan Bütün İktidar Sovyetlere!" pankartları altında bir kez daha buluştu.

Temmuz günlerinde Kronstad bahriyelileri silahlarıyla yaptıkları gösteride "On kapitalist Bakan Defolsun, Bütün İktidar Sovyetlere" sloganını öne çıkardılar.

Bu gelişmeler karşısında hükümet ve askeri birlik komutanları artık barışçıl amaçlarla da olsa silahlı kimselerin katıldıkları gösterilere izin verilmeyeceğini ve bu gösterilerin şiddetle dağıtılacağını duyurdu. Bolşevikler provokasyonlara karşı uyanık olmak gerektiğini ve erken örgütsüz kalkış-malardan kaçınmak gerektiğini öne süren yayınlar yaptılar. Yine de 4 Temmuz'da Petrograd'da işçi ve askerlerin katıldığı çok büyük ve barışçıl bir gösteri düzenlendi.

Askerler beklenmedik anda göstericilerin üzerine ateş açtılar ve ağır kayıplar verdirdiler. Artık sovyet örtüsüyle örtünmeye çalışan hükümet yüzünü göstermişti; büyük bozulmuştu. Bu gelişmelerin ardından Rus taarruzunun başarısızlığa uğraması ve Tarnopol'un düşüşü üzerine 5 Kadet bakan, Ukrayna'nın bağımsızlığı sorunu nedeniyle 6 Temmuz'da istifa ettiler.

KERENSKİ BAŞBAKAN

7 Temmuz'da da Lvov'un istifası üzerine Kerenski başbakan oldu. Kerenski'nin başkanlığında ikinci Koalisyon Hükümeti 8 Temmuz'da kuruldu. İlk koalisyon hükümeti de devrim dalgasını kırma-ya yetmemiş, Kazak birliklerini Petrograd'a çağıran Kerenski kendi hükümetine karşı darbe yapmıştı.

Yeni hükümetle birlikte işçi mahallelerinin silahsızlandırılmasına ve sansür uygulamalarına başlandı. Pravda yasaklandı, yayınevi tahrip edildi. Bolşevikler "Alman ajanı" olarak itham edildi.

20 Temmuz'da Kerenski, Başkomutan Brussilov'u görevden alıp, yerine Kornilov'u getirdi.

22 Temmuz'da yeni hükümet de krize girdi: Çernov Tarım Bakanlığı'ndan istifa etti.

KORNİLOV AYAKLANMASI

23 Temmuz'da Kornilov çarı geri getirme hedefiyle bir darbe girişiminde bulundu. Birliklerini Petrograd üstüne yürütürken kendisinin bir "Ulusal Savunma Hükümeti" başkanı, Kerenski'nin de ikinci başkan olarak tanınmasını istedi.

26 Temmuz'da Lvov, Kornilov'un ultiyatımunu Kerenski'ye ilettili. Sıkıyönetim ilan edildi; ikinci hükümet de istifa etti. Buna karşılık Kerenski Lvov'u tutuklattı

Üçüncü Koalisyon Hükümeti Kadet'lerin de katıldığı Sosyalist Devrimcilerin çoğunlukta olduğu

bir bileşimle kuruldu.

BOLŞEVİKLER GÜÇLENİYOR

27 Temmuz'da Bolşevik Partinin 6. Kongresi 240000 üyeyi temsilen 285 delege ile toplandı; Troçki ile birlikte Mejrayontsi örgütü Bolşeviklere katıldı.

12 Ağustos'da Moskova'da Dumalardan, zemstvolardan, ordudan ve sovyetlerden gelen 2500 delege ile bir Devlet Konferansı açılışı ilan edildi. Bolşeviklerin boykot ettiği bu konferansa Moskova işçileri Bolşeviklerin çağrısı üzerine açılış günü genel grevle yanıt verdi.

Bu durum karşısında Rusya'nın zayıflamasını fırsat bilen hasımları 19 Ağustos'ta Güney cephesinde saldırıya geçti. 21 Ağustos'ta Riga düştü.

Bununla birlikte, yeni hükümet cephedeki savaştan önce Kornilov'a karşı kendi kollamak zorundaydı. Bolşevikler "Asla Kerenski'ye güvenmeden Kornilov'a karşı savaş; önce Kornilov sonra Kerenski" diyordu. Kerenski'nin yapabileceği bir şey kalmamıştı. Çünkü artık bolşevikler her zamankinden daha büyük ve daha kararlı kitlelerdi sokağa çıkarmaya başlamışlardı.

1 Eylülde Kornilov ve içlerinde Denikin'in de bulunduğu bir çok general tutuklandı. Rusya'da cumhuriyet ilan edildi. Kornilov'un gerici darbesi, bolşeviklerin usta taktikleri ve hazırlıkları sayesinde devrimin önünü açmıştı.

9 Eylül günü Petrograd sovyetinde, sovyet prezidyumuna yani Kerenski'ye karşı bir güvensizlik önerisi verildi sovyet bu öneriyi onayladı; Bolşevikler ilk kez çoğunluk olmuştu.

13 Eylül'de Lenin Bolşevik partisi merkez komitesine gönderdiği mektuplarla ayaklanmayı hazırlamak gerektiği fikrini öne sürdü. Rusya proletaryası çoktan buna hazırdu.

KERENSKİ SON HÜKÜMETİNİ KURARKEN BOLŞEVİKLER ASKERİ DEVRİMCİ KOMİTEYİ OLUŞTURUYOR

26 Eylül'de Troçki Petrograd Sovyetleri Başkanı seçildi. Kerenski yeni hükümeti kurdu.

9 Ekim günü Bolşevik partinin talimatıyla, Petrograd Sovyeti Başkanı olarak Troçki sovyetin öz savunması için silahlı bir örgütün kurulmasını Yürütme Komitesine kabul ettirdi. 25 Ekim'deki (7 Kasım) son darbeyi vuracak olan Askeri Devrimci Komite kuruldu.

10 Ekim'de Bolşevik Partisi merkez komitesi Zinoviyev ve Kamenev'in 2 red oyuna karşılık 10 olumlu oyla Bolşevikler kendi örgütleyecekleri bir askeri darbeye hükümeti devirme kararı aldı.

13 Ekim'de Sovyetler 2. Tüm Rusya Kongresinin toplanması için çağrı yapıldı. Kongrenin toplanacağı gün Bolşeviklerin hükümete asıl darbeyi indirmeye karar verdiği gündür yani 25 Ekim (7 Kasım).

Bu karara uygun olarak Petrograd'ın en stratejik yerlerinden birinde konuşlanmış bulunan Aurora kruvazörüne 23 Ekim'de Hükümet Neva nehrini terketmesini emretti: kruvazör mürettebatının yanı sıra red yani isyandı.

24 Ekim'de Hükümet Bolşeviklerin yayın organını Pravda'yı ve sovyetin yayın organı İzvestiya'yı yasaklayıp basıldıkları matbaayı kapattı. Askeri Devrimci Komite matbaayı yeniden açtı.

KIŞLIK SARAY BOLŞEVİKLERİN BÜTÜN İKTİDAR SOVYETLERİN ELİNE GEÇİYOR

25 Ekim günü, sovyet toplantısı başlamadan önce hükümet merkezi olan Kışlık Saray Antonov-Ovseenko önderliğinde ve Askeri Devrimci Komiteye, yani Petrograd Sovyeti başkanlığına bağlı milis güçleri tarafından ele geçirildi.

Lenin tekrar yeraltından çıkarak Petrograd sovyetinde yeniden gözükte. Tüm Rusya Sovyetlerinin İkinci Kongresi 343'ü Bolşevik 675 delege ile toplandı. Bu aynı zamanda ilk başarılı proleter devriminin sorumluluğunu üstlenen sovyet cumhuriyetinin doğacağı kongreydi.

Hükümet kuvvetlerinin tutuklandığı haberi üzerine Menşevikler ve sosyalist devrimciler kongreyi terketti. Kongre "Rusya'nın işçileri, askerleri ve köylülerine" hitaben yayımladığı çağrıda hükümetin tutuklanmasını onayladı. Bütün iktidar sovyetlerin eline geçmişti; geriye eski devlet aygıtının ve karşı devrimci direnişin kırılması kalyordu. O da üç yıl sürecek olan iç savaşın sonunda gerçekleşti.

Köz'ün Sözü

1 Kasım'ın yarattığı imkânlar ve parlamentarist gözbağı

1 KASIMDAN SONRA KİMLERİN NİYE MORALİ BOZULDU?

7 Haziran seçimleri sonrasında oluşan ayakları yere basmayan iyimser hava bugün de yerini temelsiz bir karamsarlığa bırakmış görünüyor. AKP'nin oyunu yüzde 49'a çıkarması ve mecliste hükümet kurmayı mümkün kılacak koltuk sayısına ulaşması, HDP'nin yüzde 10,7'ye gerileyerek 59 milletvekili çıkarabilmiş olması AKP açısından bir zafer, HDP ve onu destekleyen güçler açısından bir yenilgi olarak kabul edildi. Böylelikle daha 2 Kasım beklenmeden HDP'nin yenilgisinin sebeplerini irdeleyen, özellikle de PKK'ye ve YDG-H'ye kabahat bulan yazılar dolaşıma sokuldu. AKP'nin arkasındaki "sosyolojiyi" anlamaya yönelik bayatlamış tahliller de yeniden ısıtılmaya başlandı. Kuşkusuz "tekerlek kırıldıktan sonra yol gösteren çok olur" misali türeyen bu akıl hocalarının karşısında "umutsuzluğa yer yok, mücadele etmeye devam edeceğiz" içeriğinde görüşler de dile getirildi. Ama bu kararlılık beyanları da sahici imkân ve fırsatlara değinmediği, solun önünde duran görevlere dikkat çekmediği için iman tazelenimin ötesine geçmedi. Hatta bu soyut nitelikleri nedeniyle adet yerini bulsun diye söylenmiş genel geçer sözler olarak algılandılar ve karamsarlığı yaygınlaştıran ayrı bir etmene dönüştüler.

7 Haziran seçimlerinin sonuçlarına kıyasla 1 Kasım seçimlerinin güçler dengesinde bir geri düşüşe işaret ettiği elbette açıktır. Ancak bunu AKP açısından bir zafer, HDP ve onu destekleyen güçler açısından bir yenilgi olarak tarif etmek doğru değildir. Zira aynı 1 Kasım seçim sonuçları, HDP açısından 2011 ve 2015 Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kıyasla hatta 7 Haziran seçimleri önceki duruma kıyasla bir başarıya işaret etmektedir. Ancak solda yaygın kabul gören bir başka bakış açısına ve projeye göre geride bıraktığımız seçimler kuşkusuz bozulan planlara, hatta bir başka bozguna işaret etmektedir. 1 Kasım seçimlerinin yarattığı karamsar hava da esas olarak bu bozgunla ilişkindir. O halde fırsatların önemini ve karamsarlığın temelsizliğini görmek için öncelikle 1 Kasım'da hangi bakış açısının bozguna uğradığından söz etmek fayda var.

1 Kasım'da bozguna uğrayan parlamenter legalist hayallerdir. 7 Haziran seçimleri, bu seçimlerin sonunda HDP'nin yaşadığı oy patlaması ve AKP'nin oylarındaki beklenen üstündeki düşüş soldaki parlamentarist hülyaların yaygınlaşmasına yol açmıştı. Bu bakış açısına göre seçimleri kaybedeceğini anladıkça şiddete başvuran Erdoğan HDP'nin barış ve uzlaşma çağrılarını karşısında kilitlemiş iyiden iyiyeye şiddete başvurmuş ve bindiği dalı kesmişti. Bundan sonraki dönemde HDP barış ve uzlaşma yolundan ilerlediği takdirde, AKP iyice oy kaybedecek, HDP güçlenecek, zayıflayan AKP CHP ile bir koalisyona mecbur kalacaktı. AKP ve CHP'nin kuracağı bu koalisyonun ardından Erdoğan iyi-

ce tecrit olacak ve etkisizleştirilecekti. AKP'nin parçalanmasını da içeren bu senaryo, parlamenter yollardan Erdoğan'dan kurtulmayı ve sonrasında sözüm ona "toplumsal mutabakata" –yani esasında CHP, HDP ve AKP içindeki Gül yanlılarının koalisyonuna- dayanan bir Anayasa yapmayı hedefliyordu. Gelgelelim 1 Kasım sonuçları tüm bu planları suya düşürdü. Bugün soldaki yaygın karamsarlığın nedeni işte bu bozgunudur.

ASIL SÜRPRİZ 1 KASIM'DA DEĞİL 7 HAZİRAN'DA YAŞANMIŞTI

Esasen sürpriz olan 1 Kasım'daki sonuçlar değil, 7 Hazirandakilerdir. 7 Haziran seçimlerine gidilerken HDP'nin kıl payı barajı aşması beklentisi hakimdi. Burjuva siyaset arenasındaki dengeler HDP'yi yüzde 13 bandının üzerine taşıyınca bu unutuldu ve 1 Kasım günü kıl payı ile barajın üstüne çıkması adeta bir geri düşüş gibi algılandı. Aslına bakılırsa aynı yanlış algı, yani doğal ve beklenen olanın HDP'nin yüzde 13 civarında bir oy alacağı düşüncesi, 1 Kasım seçimlerine gerektiği gibi güçlü bir biçimde asılmaya ve etkili bir seçim kampanyası yürütmeye de (devletin saldırı ve manipülasyonlarının yanı sıra) engel oldu. Bu nedenle barajı takılma riski 7 Haziran öncesinde beklendiği gibi güçlendi.

Dahası 7 Haziran'daki sonuçları HDP'nin yasal sınırları ve parlamenter siyaset kanallarının çizgisinde kalmakta ısrar eden tutum sayesinde elde edildiğini düşünen ve yayanlar 1 Kasım seçim döneminde de aynı pasifist ve mutedil tutumu benimsemek gerektiğini salık verdiler. Bu tutum az daha HDP ve destekçilerinin tam bir bozgunla çıkmasına yol açacaktı.

Bununla birlikte parlamentarist olmayan bir siyaset tarzı için geçelim bir bozgunu bir yenilgi den söz etmek için bir neden yoktur. Zira aslına bakılırsa parlamentarist olmayan, koalisyonda alacağı bakanlık sayısını genişletmeyi ummayan bir hareket açısından 60 yahut 80 vekil arasında esaslı bir fark yoktur. HDP'nin meclisteki bugünkü varlığı sokakla meclisi buluşturmak, kitlesel bir emekçi seferberliği örnek için meclisi bir kaldıraç olarak kullanmak için yeterlidir. Zira geride bıraktığımız süreçte ne rejimin krizi yumuşamış ne de güçler dengesi Erdoğan lehine değişmiştir. Bilakis HDP 7 Haziran öncesine kıyasla çok daha avantajlı bir durumdadır.

LEGALİST PARLAMENTARİZM KADAR GERİLLACILIK DA 1 KASIMI DEĞERLENDİRMEYİ ENGELLİYOR

Ne var ki bu durumun sağladığı avantajları görmeye engel olan yalnız legalist parlamenter hayaller değildir. Aynı zamanda gerillacı askeri savaş stratejisine dayanan bakış açılar da 1 Kasım seçimlerinin gösterdiği siyasi tabloyu görmeye engeldir. Zaten legalist parlamentarizme savrulmanın ardından bu tür stratejilere bel bağlayanların bu yolun tükali olduğunu idrak etmeleri yataktadır. Oportünizmin iki seçeneği arasındaki gel gitler aşına olduğumuz bir olgudur. Bu itibarla legalist parlamenter hayallerin bozguna uğramasının ardından da tekrar gerilla savaşını yükseltme gereğine kanaat getirenler çıkacaktır. Esas hatanın bu yolu terk etmiş olmaktan ileri geldiğini öne sürenler çıkacaktır. Bu kısır döngünün asıl nedeni proleter devrimci bir stratejiyi benimsememiş olmakta yatar. Bolşeviklerin gösterdiği bu yol tutulmadıkça da HDP'nin asıl kusurunu görmek ve 7 Haziran'dan 1 Kasım'a giden süreçte AKP'yi geriletmek için asıl izlenmesi gereken tutumu bulmak imkansız hale gelir. Aynı nedenle de devletin bütün baskı aygıtları ve ideolojik aygıtlarıyla kösteklenen bir seçimin sonucunda yeniden tek başına hükümet kurma imkanı bulan AKP'nin bir seçim zaferi kazandığı yanlışlaması yayılır ve bundan kaynaklanan karamsarlık pekişir.

AKP'ye karşı seçim sathı mailinde mücadele etmek ile AKP'ye karşı gerillacı yöntemleri benimsemek arasında gidip gelenlerin görmediği şey AKP'yi geriletmek ve demokrasi mücadelesinin önünü açmak için asıl izlenmesi gere-

ken yolun emekçilerin ve ezilenlerin birleşik kitlesel seferberliğinin sağlanması olduğudur. Gerek parlamenter imkanlar gerekse de silahlı mücadele araçları ancak böyle bir seferberliğe tabi taktik unsurlar oldukları takdirde etkili birer yöntem haline gelebilir. Bolşevik devrimin derslerinin başında da bu ders gelir. Bu dersler akılda tutulmadığı ve gereği yapılmadığı takdirde mevcut durumun sunduğu avantajlardan demokratik haklar mücadelesi doğrultusunda yararlanmak mümkün değildir.

KÖZ 2009 yerel seçimlerinden beri AKP'nin bir gerileyiş içinde olduğunu ifade ediyor. Gezi Ayaklanması'nın ardından ise KÖZ bu sefer de bir rejim krizi içinde olduğumuzun altını çizmeye başladı. 1 Kasım seçimlerinin sonuçları her iki tespiti de yanlışlamadı. 1 Kasım ne AKP'nin gerileyişini tersine çevirdi ne de rejim krizini yumuşattı.

AKP GERİLİYOR

AKP'nin gerileyişinden başlayalım. Doğrusu solda hayli yaygın olan parlamentarist zihin yapısına göre bu anlaşılır bir durum değildir. Zira parlamentoyu burjuva devlet aygıtının bir parçası olarak değil de milletin iradesinin tecelli ettiği bir yer olarak görenler siyasi partilerin gücünün de aldıkları oydan kaynaklandığını sanmaktadırlar. Buna göre siyasi partilerin aldıkları oylar artıyorsa halkın bu partilere teveccühü artmakta yani bu partiler güçlenmekte, tersinden de partilerin kaybettikleri oylar ise bu partilerin zayıflamasına işaret etmektedir. Doğrusu böyle bir bakış açısı bir kez benimsendiğinde Türkiye siyasetine ilişkin uzun ve orta vadeli bir analiz yapmak büsbütün imkansız hale gelir. Zira bu bakış açısına göre AKP önce 2009'da yüzde kırkın altına inerek zayıflamış, bir sene sonraki referandumda ise yüzde altmışlara yaklaşarak tekrardan güç kazanmış, 2011 seçimlerinde bir oy rekoru kırarak iyice güçlenmiş ama 2014 seçimlerinde üç dört puan oy kaybederek tekrar zayıflamış, buna karşılık beş ay sonraki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde oylarını artırarak tekrardan güçlenmiştir. Bu baş döndürücü zikzakların ardından gelen 7 Haziran seçimlerinde AKP aniden zayıflamış, fakat beş ay sonra da bu sefer yeni bir oy rekoru kırarak gücünün zirvesine oturmuştur. Bu türden bir saçmalık bir kez siyasi analiz diye yutturulduğunda, bundan sonra da zamandan, mekandan, güç dengelerinden bağımsız herşeyi kadir, herşeyi görebilen rasyonel bir seçmenin verdiği mesajlardan söz etmek işten bile değildir. "Seçmen"i ve "Milli İradeyi" bir fetiş haline getiren burjuva ideolojisinin "seçmen bu sefer hangi mesajı verdi" diye analizler yapması şaşırtıcı değildir. Asıl endişe verici olan emekçi ve ezilenlerin mücadelesini yürüttüğünü söyleyenlerin bu bakış açısına sahip olmasıdır. Bunun en son örneği de 1 Kasım gecesi HDP eşbaşkanlarının "seçim sonuçlarına saygımız var" minvalindeki açıklamasıdır. Bu bakış açısıyla AKP'nin gerilediğini görmek elbette mümkün değildir.

Halbuki parlamento burjuva devletin organlarından biridir ve burjuva partileri nasıl bürokrasi içinde kadrolaşmaya çalışıyorlarsa aynı şekilde seçimlere oylarını arttırmak için değil

parlamentodaki ağırlıklarını arttırmak için girerler. Aynı durum yerel seçimler için de geçerlidir. O halde 2009'dan bu yana seçim sonuçlarını değerlendiren ilk bakılması gereken nokta AKP'nin parlamento ve belediyelerdeki, yani devlet aygıtının bu kesimleri içindeki ağırlığıdır. Seçimlerde istisnai fırsatlarda tüm dalgalara karşın her iki konuda da istikrarlı bir geri çekilme yaşandığı açıktır. AKP 2014 yerel seçimlerinde, özellikle Kürdistan'da, 2009'un gerisine düşmüştür. Vekil sayısı ise 2011 seçimlerinde de 2015 seçimlerinde de azalmıştır. 7 Haziran seçimlerindeki sürpriz gerileme ise emekçi ve ezilen hareketine istisnai fırsatlar sunmuş ancak bunlar değerlendirilemediği için kaçırılmıştır. Gelgelelim 7 Haziran'daki istisnai fırsatların değerlendirilmemiş olması AKP'nin seçimlerde de kendini dışı vuran genel gerileyişini kesinlikle gölgelememlidir.

Bununla birlikte KÖZ AKP'nin gerileyişini seçim sonuçlarından yola çıkarak ve onu esas alarak tespit etmiyordu. Esas olarak yürütmenin başı, daha doğrusu 2002 sonrasında Amerika'nın çerçevesini çizdiği orduyu geriletirerek Türkiye siyasetini yeniden dizayn etme operasyonun koç başı olan AKP'nin devlet içindeki hakimiyetinin zayıflayacağını, artık gündemindeki plan ve projeleri tereyağından kıl çeker gibi halledemeyeceğini ifade ediyordu. O günden bugüne Hakan Fidan'a yönelik operasyon girişimi, Ergenekon davalarının yürütülüş biçimi, 17-25 Aralık sonrasında saçılan tapeler hep bu yöndeki gelişmeleri tescil etti. Erdoğan'ın bürokrasiyi hallaç pamuğu gibi dağıtan tüm paralel çete operasyonlarına karşın 1 Kasım seçimleri bu durumu da değiştirmiş değildir. Yüksek Seçim Kurulu'nun taşıma oylara ilişkin kararından, Silahlı Kuvvetlerin Kürdistan'da operasyon yapmadaki direncine kadar gelişmeler AKP'nin yürütme gücünün artmadığını azaldığını göstergeleridir. 1 Kasım'dan sonra da bu yöndeki gelişmeler azalmayacaktır.

Daha da önemlisi 2009'da bugüne hatta 2014'ten bugüne artık tek bir AKP'den söz etmek zorlaşmış, kendi içinde hizipleşen bir parti karşımıza çıkmıştır. Bülent Arınç ve Abdullah Gül'ün son altı aylık performansı bu yöndeki girişimlerin arttığını göstermiştir. Seçim sonuçları Erdoğan'a kayıtsız şartsız itaati savunan kesimlerin elini güçlendirse de, gelişmenin genel seyri AKP'nin içindeki merkezkaç eğilimlerin artması yönündedir. Dahası AKP'nin kendi ummadığı bir başarıyı yakalaması bu gerilimlere AKP içindeki Davutoğlu-Erdoğan gerilimini de ekleyecektir.

12 EYLÜL REJİMİNİN KRİZİ YUMUŞAMADI

Ancak sadece AKP'nin gerileyişinden söz etmek yeterli değildir. İçinden geçtiğimiz rejim krizini hesaba katmadan siyasi tabloyu tam olarak anlamak mümkün olmaz. Olağan koşullar altında, yani bir rejim krizinin söz konusu olmadığı durumlarda burjuva partilerin elbette rejimin içinde, rejimin olağan kanallarıyla güç kazanıp güç kaybetmesi beklenir. Özal'ın ve ANAP'ın 80'li yıllardan 90'ların ortasına uzanan yükseliş ve çöküşü bu durumun tipik bir örneğidir. Benzer şekilde 90'lı yıllar boyunca süren bir kurulum bir dağılan koalisyonlar da yüzeysel anlamda bir siyasi krize denk düşse de, ortada bir rejim krizi söz konusu olmadığından, asıl olarak burjuva partilerinden birinin batıp diğerinin çıktığı bir süreçten başka bir şey değildir. Zira tüm bu süreç boyunca 12 Eylül rejiminin temel direği olan Silahlı Kuvvetler bütün organlarıyla rejime hakim olduğu için özellikle de rejimin sinir sistemini oluşturan Cumhurbaşkanlığı ordunun denetiminde olduğu için bu gelişmelerin hiçbirinin devleti işleyişine kalıcı bir zarar veremekteydi. Bu çerçevede 28 Şubat'ta Erbakan-Çiller koalisyonun devrilmesini de rejimin olağan işleyişinin bir parçası olarak görmek gerekir.

Bununla birlikte tam da 28 Şubat'ın ardından, özellikle Öcalan'ın rehin alınmasının ardından Amerikan'ın orduyu geriletirerek Türki-

ye'deki siyasal sistemi Avrupa Birliği üyeliğine müsait hale getirme yönündeki girişimleri Silahlı Kuvvetlerin bu rejim içindeki pozisyonunu zayıflattığı için 12 Eylül rejimi adım adım bir krize doğru ilerlemiştir. 12 Eylül'ün deli gömleğini kabul etmeyen Kürtlerin büyüyen ve kontrol altına alınmayan mücadelesi rejimi iyice yıpratmış, tüm dikişlerini attırıştır. Böylelikle bir yandan hem yenilik, değişiklik, özellikle de Anayasa değişikliği vaatleri siyasal yaşama hakim olmaya başlamış, diğer yandan ordunun denklem dışına itilmesiyle rejimin diğer tüm aktörleri arasındaki rekabet engellenemez bir biçimde keskinleşmeye başlamıştır. Ancak 12 Eylül'ün ürünü olan tüm bu aktörler tabiatları gereği rejimi değiştiremedikleri gibi krize giren rejim içinde hiçbir aktör birbirini tümüyle siyaset sahnesinin dışına atamamaktadır. Aynı durum bugüne kadar esas olarak parlamenter kanalları kullanarak AKP'yi siyaset sahnesinde kendi istediği çerçeveye yerleştirmek isteyen ABD için de geçerlidir.

İşte tam da bu yüzden AKP'nin gerileyişinden söz etmek başka bir şeydir, bu gerileyişin Erdoğan karşıtı güçlerin Erdoğan'dan ve AKP'den 12 Eylül rejiminin olağan işleyişiyle kurtulmasını mümkün kılacağını söylemek başka bir şey. AKP'den ve Erdoğan'dan parlamenter kanallarla kurtulmanın hesabını yapanlar AKP'nin gerileyişine içinde bulunulan rejim krizini göz önünde tutmayan bir bakış açısıyla yaklaşmaktadır. Bilakis bugünkü rejim krizini derinleştiren unsurların başında Erdoğan'ın muhaliflerinin tüm ali-cengiz oyunlarına karşın Erdoğan'dan kurtulamamaları gelmektedir. Buna karşılık Erdoğan da rejimin kurallarına bağlı kalarak muhaliflerinden kurtulamamaktadır. Aynı şekilde Erdoğan'ın rejimin kurallarına bağlı kalarak 12 Eylül rejimini kendisini kurtaracak şekilde değiştirmek, başka bir deyişle başkanlık rejimine geçme yönündeki girişimleri de hep hüsrarla sonuçlanmıştır. Erdoğan'dan ve AKP'den kurtulmak, yahut başkanlık sistemine geçmek için hüsrarla sonuçlanan tüm bu gelişmeler taraflar arasındaki rekabeti azaltmadığı gibi rejimin payandalarını daha da zayıflatmaktadır. Başka bir deyişle TSK'nın denklem dışı kalmasıyla ortaya çıkan rejim krizi nedeniyle, gerileyen AKP rejimin araçlarıyla tasfiye edilememesi ise rejimin krizini büyümektedir. Üstelik Erdoğan ayakta kalmak için Kürt hareketini ezme zorundadır ve bunun için TSK'ya muhtaç hale geldikçe krizin daha da derinleşmesi önlenemeyecektir.

1 Kasım seçimleri bu tabloyu da değiştirmemiştir. KÖZ 2011 seçimlerinin ardından Erdoğan'ın artan oyları ile mecliste azalan koltuk sayısı arasındaki gerilim başkanlık ve anayasa değişikliği konusunu merkeze oturtacağını ifade etmişti. 1 Kasım seçimleri de, AKP'nin vekil sayısını biraz daha azaltarak, benzer bir sonuç üretmiştir. Seçimlerden üç gün sonra Beştepe'den gelen "referandum olabilir" açıklaması, Erdoğan'ın 2011 seçimleri sonrasında çok daha elverişsiz bir pozisyonda aynı tutumda ısrar edip kriz dinamiklerini büyüteceğinin habercisidir.

AKP TARİHİNİN EN AĞIR SORUNLARIYLA YÜZYÜZE

1 Kasım'a ve sonrasına bakınca sadece AKP'nin gerileyişini ve rejimin krizini görmek doğru olmaz. 7 Haziran seçimleri sürprizli sonuçları nedeniyle yeni hükümetin yüzyüze kalacağı sorunların büyüklüğünün görülmesini de engellemiştir. Oysa 1 Kasım sonrası kurulacak hükümet 2002'den bu yana en elverişsiz koşullar altında görev yapacak olan hükümet olacaktır.

Sorunların başında Suriye ve Kürdistan sorunu gelmektedir. Amerika ve Rusya'nın Esad'lı çözüm konusunda mutabakata vardığı, her

iki kesimin de YPG ile işbirliğini artırdığı bir dönemde Suriye politikasını Emevi Camii'nde namaz kılmak ve YPG'ye havlamak üzerine kurmuş bir hükümet ofsayta düşmüştür. Bu pozisyonda

ısrarın Türkiye üzerindeki uluslararası baskıyı arttıracığı açıktır. Benzer bir şekilde Suriye'den gelen mültecilerin Avrupa'ya geçmesinin yolunu kasten açan hükümet önümüzdeki dönemde bu kurnazlığının yanıtını da alacaktır.

Rojava'daki gelişmelere müdahale edemeyen hükümet aynı zamanda Kürdistan'ın kendi sınırları içinde kalan parçasında da rızayla boyun eğdirmek seçeneğini neredeyse tümüyle yitirmiş, egemenliğini esas olarak süngüye dayandırmaya başlamıştır. Bunun sonucu olarak Kürdistan'daki direniş kontrol altında tutma şansı da giderek azalmaktadır. Doğrusu seçim süreci boyunca inisiyatifli elinde tutarak Kürdistan'daki devlet terörünü adım adım artıran AKP hükümeti 1 Kasım'ın ertesinde kendi şiddetinin yarattığı dinamikleri kontrol altına alacağını ummaktaydı. Böylelikle 2 Kasım günü "koalisyon tehlikesi bitti akan kan durdu" demeyi umuyordu. Gelgelelim seçim sonrasında hendekleri kapatma girişimlerinde açığa çıktığı gibi Kürtlerin direnişini AKP istediği zaman durdurmak mümkün olmayacaktır.

Nihayetinde meselenin bir de ekonomik boyutu vardır. Dünya ekonomisindeki genel yavaşlama eğilimi, bunun sonucunda emperyalist metropollerden Türkiye'ye gelmiş paranın ana gövdesinin Türkiye'yi terk etmesi olmasa bugüne dek Erdoğan'ın elini güçlendiriyordu. Aynı yavaşlamanın bir sonucu olarak özel sektör yatırımlarının yavaşlaması popülist politikalarını sürdürebilmesi Erdoğan'ı için devlet sektörünü büyütme, başka bir deyişle bütçe açığı vermeye ve borçlanmaya zorluyor. Halbu ki bugüne kadar Erdoğan'ın elini rahatlatan en önemli faktör devletin borç yükünün hafifliği idi. Bununla birlikte "asgari ücret 1300 lira olacak", "taşeronlara kadro", "emekliye maaş takviyesi", "evlenecekler için çeyiz yardımı", "genel sağlık sigortası borçlarının iptali" türünden vaatler sadece küresel ekonomik yavaşlama sonucunda alınan keynesyen önlemlerle açıklanamaz. Meselenin daha önemli boyutu AKP'nin gerileyişine ilişkilidir. Düne kadar seçmeniyle "Ananı da al git" diye konuşan Erdoğan'ın AKP'si oy toplamak için seçmenlere ölçsüz rüşvetler dağıtmak zorunda kalmıştır. AKP önümüzdeki dönemde sadece bu vaatlerin bütçe üzerinde yarattığı yükü uğraşmayacak. Aynı zamanda rüşvet vaatlerine inanan kesimlerin öfkesini de masnetmek zorunda kalacaktır.

HDP'NİN ELİNDEKİ İMKANLAR ARTMIŞTIR

Buna karşılık 2011 seçimlerine kıyasla HDP'nin elindeki imkanlar artmıştır. HDP'nin sadece meclisteki vekil sayısı yüzde yetmiş artmış, meclisin üçüncü büyük partisi haline gelmiş, üstüne üstlük mecliste başkanvekilliği pozisyonuna da hak kazanmıştır. 7 Haziran seçimleri sonucunda olduğu gibi meclisi kilitleme fırsatları kaçırılmış olsa da 2011 seçimlerine kıyasla çok daha güçlü bir pozisyondur bu.

Bununla birlikte 7 Haziran'daki oy patlamasına kıyasla oylarında nispi bir azalma olsa da, HDP'nin aldığı oylarda sadece 2011 seçimlerine kıyasla değil büyük bir başarı olarak kabul gören Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kıyasla da önemli bir başarı vardır. Bir yıl öncesine kıyasla HDP'nin oyları yüzde otuz artmıştır. Dahası 1 Kasım seçimlerinde, daha önce HDP'ye oy vermemiş şehirler de dahil olmak üzere, Türkiye'nin batısındaki kazanımlar korunmuş durumdadır. Üstelik tüm bu kazanımlar, HDP'nin mitinglerini iptal etmesine, 1 Kasım'a kadar neredeyse hiç seçim çalışması yürütmemesine rağmen, yani HDP'nin kendisine rağmen kazanılmıştır.

O halde 1 Kasım seçimlerinin ertesinde AKP gerilemiş, rejimin krizi derinleşmiş, yeni hükümetin yüzyüze olduğu sorunlar ağırlaşmışken HDP'nin elindeki imkanlar ise artmıştır. Tam da bu yüzden 1 Kasım seçimlerini karamsarlıkla karşılamak temelsizdir. Bilakis meclisteki HDP'li vekillerin varlığını bir kaldıraç olarak kullanıp bunu kitle hareketiyle buluşturmak isteyenlerin önünde muazzam fırsatlar vardır. 7 Haziran'da kaçırılmış fırsatlar dışarıda tutulursa, bu fırsatlar önceki dönemlerle karşılaştırılmayacak kadar büyüktür.

Bu imkanları değerlendirmek isteyenler işe derhal seçimlerdeki usulsüzlüklerin hesabını sormakla başlamalıdır. Sadece seçim sonuçlarına itiraz etmekle kalmamalı, aynı zamanda başta Ankara, Süruç ve Diyarbakır katliamları olmak üzere, seçim sürecindeki tüm katliamların hesabını sormak için harekete geçmelidir. Benzer şekilde Cumhurbaşkanının meclis tatile girdiğinden beri yaptığı tüm usulsüzlükler gündeme getirilmeli ve hesap sormak için meclisi çalıştırmak için girişimde bulunulmalıdır. Eş zamanlı olarak kitlesel protesto eylemlerini düzenlemek için harekete geçmelidir. AKP'nin yarattığı korku atmosferini kırmak bu türden eylemlerin yoluyla döşemek içine vekillerin yapacağı halk toplantılarına her zamankinden fazla ihtiyaç vardır.

Böyle bir eylem çizgisinde hareket etmeyi önlerine koyanlar açısından seçim gecesi Demirtaş ve Yüksekdağ'ın seçim sonuçlarına saygımız var açıklaması kendi kendini çelmeleyen bir tutuma örnektir. Benzer şekilde kitlesel bir emekçi muhalefeti örnek isteyenler aynı konuşmada geçen 2019 seçimlerine daha güçlü hazırlanacağız söylemini de terk etmelidirler. Zira emekçi ve ezilenlerin muhalefeti örnek isteyenler halk düşmanı, katliamcı Erdoğan ve AKP'yle mücadeleyi bir dahaki seçimlere erteleyemezler. Yapılması gereken her ikisinden de kurtulmak için derhal harekete geçmektir.

Nihayetinde daha seçimlerdeki usulsüzlüklerin ve seçim sürecindeki katliamların hesabı sorulmuşken HDP ve DTK'nın yeni bir Anayasa için gayret gösterecekse AKP ile diyaloga hazırız açıklaması, peşi sıra Ayhan Bilgen'in "Başkanlık sistemi de tartışılabilir" çıkışı kitlesel bir mücadelenin örülmesine ket vuran, katliamcı AKP'ye dair hayaller yayan tutumlardır. Önümüzdeki dönemde sadece AKP'yi ve Erdoğan'ı, Roboski'yi İŞİD'e giden MİT TIR'larını vb.yi unutmadan eylemler bir şekilde hedef tahtasına oturtarak yol almak mümkündür. Aksi bir tutum rejim krizinin sunduğu hiçbir fırsatı değerlendiremez.

Doğrusu seçimden hemen sonra göze çarpan bu yanlış tutumların kökenlerini ta 7 Haziran öncesinden bugüne uzanan yanlışlarda bulmak mümkündür.

7 HAZİRAN'DAN BUGÜNE YAPILAN YANLIŞLARI GÖRMEYENLER AKP'NİN AÇMAZLARINI DA GÖREMEZLER

Sürekli halkın iradesinin seçim sandığında kendini gösterdiği ve göstereceği hakkındaki safsata önce bunun başlıca savunucularının bir kısmı tarafından 8 Haziran günü rafa kaldırıldı. Erdoğan ve taraftarları 7 Haziran seçimlerinde sandıktan çıkan sonuç halkın iradesini temsil etmediğini iddia ederek bu seçimleri geçersiz saydılar ve tekrar seçim oyununu tezgahladılar.

Adı tekrar seçim olsa dahi söz konusu olan seçim sonuçlarını geçersiz saymak ve sandığa sandık dışından müdahale ederek seçim sonuçlarını değiştirmekti. Nitekim sandıktan çıkan koalisyon seçeneğini saray müdahaleleriyle önlüyor zoraki bir tekrar seçim oyunu tezgahlandı.

Esasen bu hamlenin kendisi bile AKP'nin seçim sandığından çıkan sonuçları kabul etmediğini ve seçimlere dışarıdan müdahale ederek 1 Kasım seçimlerine gideceğini ilan edişinden başka bir şey değildi.

Ne var ki CHP başta olmak üzere muhalefet ve parlamenter zeminde CHP'nin kuyruğunda sürüklenen HDP grubu bu oyunu bozacak adımları atmadı.

CHP 12 Eylül Anayasasının kendisine sunduğu tüm avantajları kullanarak diktatörlüğünü tesis etmeye koyulan Tayyip Erdoğan'a "Anayasanın çizdiği sınırlara çekil" diyerek bir muhalefet başlattı; bir başka deyişle 12 Eylül Anayasasını 12 Eylül rejiminin baş uygulayıcısına karşı silah olarak kullanma tuhafına sığındı. Ne var ki HDP de bu yönelimin peşinde sürüklendi.

Bu tutumun vahim sonucu 1 Kasım seçimlerine giderken kendini gösterdi. 7 Haziran seçim sonuçlarını tanımayan Erdoğan ve AKP esasen burjuva muhalefetinde "saray darbesi" diye adlandırılan hamleleri ile ülkeyi yeniden seçime götürürken muhalefet bir yandan belli belirsiz biçimde bir darbeden söz ederken beri yandan adeta olağan bir seçim sürecine giriliyormuş gibi davranma bölüğünden ve halkın iradesinin sandıkta kendini göstereceğini tekrarlamakta kurtulamadı.

Oysa AKP ve Erdoğan 7 Haziran seçim sonuçlarını tanımayarak başlattıkları hamleyi sadece sandığa güvenerek kendilerini kurtarmayacaklarının bilincine sordurdü. Esasen bu tutum 7 Haziran sonrasında değil öncesinden itibaren kendini göstermişti. Yani AKP sandıktan istediği sonucun çıkmayacağını farkedince HDP binalarına ve mitinglerine bombalı saldırılar tertipleyerek seçim sonuçlarına müdahale etmeye gecikerek de olsa 7 Haziran öncesinden başladı. Tekrar seçimlere giderken besbelli bu gecikmeyi telafi edecek tarzda daha büyük ve etkili saldırıların ve engelleme girişimlerinin önu açılacaktı. Nitekim Süruç'taki bombalı saldırının ardından özerklik ilan edilen kentlerden ve beldeleden başlayarak HDP'nin açık ara önde çıktığı bölgelerde o güne kadar görülmemiş sertlikte ve yaygınlıkta bir saldırı başladı. 12 Eylül dönemindeki uygulamaları aşan bir sokağa çıkma yasağı uygulamasına eşlik eden bombardımanlar ve keskin nişancı suikastleri birbirini izledi. Korucu oldukları halde bağımsız adaylara oy veren Roboski köylülerini F 16'larla bombardımana tutan ve katırlarını bile cezalandırmaktan çekinmeyen bir hükümetin HDP'ye oy veren beldeleri böyle bir hüsnümla cezalandırması ve tenkil etmeye kalkışması elbette beklenmeliydi. Ama bu görülmemiş saldırılar tıpkı daha önce Şengal'de Kobane'de olduğu gibi beklenmeyen bir direnişle karşılaştı. Son nokta Ankara'daki bombalı saldırı ile kondu. Ardından Davutoğlu'nun "Biz gidersek Beyaz Toroslar geri gelir" tehdidi geldi.

CHP bütün bu dönem boyunca saldırılara açıktan bir tutum almadığı gibi baskı tedbirlerine yeşil ışık yakan bir tutum aldı. HDP bu saldırılara karşı hendek kazarak barikat kurarak direnen tabanı ile uyumlu bir direniş gösteremedi ve tıpkı CHP veya parlamenterist akıl hocaları gibi bunların hesabının sandıkta sorulacağını tekrarlamakla yetinip kitlelerin sokakta aktif bir protesto hareketi yükseltmesine köstek olan bir tutumu benimsedi.

KCK bu kan ve barut yoğunluğu ile gelişen seçim sürecinde gerilla eylemlerini durduracağını açıkladığı zaman dahi HDP bu mesajı kitle hareketinin önünü açmak üzere değerlendirmek yerine sükunet ve itidal mesajlarıyla yanıtladı.

1 Kasım seçimlerinin asıl mağlubu olarak ilan edilen MHP ise tıpkı TBMM başkan-

lığı seçimlerinde yaptığı gibi, AKP'nin saldırı politikalarının önünü açan bir destek politikası izledi. Her ne kadar seçimlerden en zararlı çıkmış gibi görünse bile, MHP tıpkı 12 Eylül döneminde "fikrimiz iktidarda kendimiz hapisteyiz" dediği gibi AKP'nin kendi önerdiklerini yapmasına büyük bir destek vererek tutum aldı. MHP "Çözüm süreci çöpe atılsın" diyordu; AKP onu yaptı; MHP "Kandil bombalansın ve haritadan silinsin" diyordu; AKP Kandil'e yönelik en büyük hava hareketlerinin önünü açmakla kalmadı Rojava'daki YPG mevzilerine de IŞİD'e vurma görüntüsü altında hava saldırılarını başlattı.

Böylece "tek başına iş başına" iddiasıyla seçimlere giren AKP, MHP desteği ile ve daha önce hedef tahtasına oturduğu TSK'nın imkanlarıyla ve kaçta kaç Kürt düşmanı cemaatin yetiştirilmesi olduğu hala bilinmeyen polis teşkilatının olağanüstü ağır silahlarla donatılmış birimleriyle sürdürdüğü saldırılarla iktidardan düşmekten kurtuldu.

Doğrusu bu tabloyu AKP tek başına iktidar oldu diye yorumlamak için safdil olmak gerekir. AKP'nin bu operasyonlar sonunda belki de elde ettiği tek sonuç yolsuzluk dosyalarının ve IŞİD'e destek konvoylarının üzerinin bir süre için örtülmesi olmuştur. Bununla birlikte tek başına değil, düne kadar rakip ve hasım olarak ilan ettiği güçler sayesinde ve onları güçlendirerek iktidarda kalmıştır. Bu bakımdan zafer ve yenilgiyi seçim sandıklarından çıkan bir mesaj olarak görme bölünmüş kurtulamayanlar fena halde yanılmaktadır.

İşte 1 Kasım seçimlerinde ortaya çıkan tablo budur. Bu pencereden bakıldığında görülmesi gereken şudur: Daha önce "açılım", "çözüm", "analar ağlamasın", "silahlar sussun", "askeri vesayete son" vb. vb. diyerek iktidara gelen AKP ile bunların tam tersini söyleyen ve yapan

AKP arasında bir benzerlik olmadığı açıktır. Daha önce demokratik haklar mücadelesi yürütme eğiliminde olanları ve Kürtleri yedekleyip masaderek iktidar olmak üzere hareket eden AKP'nin yerine şimdi bunları ezerek tedhişe tabi tutan, eski rakip ve hasımlarından destek almaya mecbur bir AKP vardır.

Bu itibarla seçimlerden AKP'nin zaferle çıktığı doğru değildir. AKP seçim sandığının birincisi olarak çıkmıştır ve bu artık tek başına ve mutlak bir iktidar sahibi olduğu anlamına gelmez. Zira tek başına hükümet kurabilecek durumda olduğu doğru olsa bile, AKP Tayyip Erdoğan'ın asıl muradına erebilmiş değildir. 12 Eylül rejimini pekiştirecek bir anayasa değişikliğini hala kendi başına yapabilecek durumda değildir. MHP'den aldığı destekle meclis çoğunluğuna ulaşmış ama HDP'yi baraj altına düşürmeyi başaramamıştır. HDP'den bu planları için destek almak üzere başvurabileceği bütün köprüleri uçurmuş, CHP'nin seçimlerden mutlak bir başarısızlıkla çıkmasını sağlayamamıştır. Tersine MHP'den muhtaç olduğu desteği ancak onun HDP'nin gerisine düşmesi pahasına sağlayabilmiştir. Artık MHP'li bir meclis başkan vekili de olamayacaktır. AKP meclisteki eksiğini kapatmak için sadece MHP'yi büsbütün zayıflatacak bir seçeneğe mahkum durumdadır.

Bu bakımdan açıktır ki AKP'nin 1 Kasım seçim zaferi bir pirus zaferidir. Bu şartlarda AKP meclis çoğunluğuna dayanan bir iktidar sür-

cek bir muhalefet AKP'nin muhtaç olduğu en büyük destek olur.

O nedenledir ki bu diktatörlüğe karşı mücadelenin esas olarak parlamento dışındaki demokratik kitlesel mücadele yöntemleriyle yürütülmesi elzemdir. Bu yolda HDP'nin herşeye rağmen TBMM'de güçlü bir gruba sahip olması önemlidir. Ama bu meclis grubu ancak sokaktaki kitlesel eylemlerden güç aldığı ve bu eylemlerin önünü açabildiği ölçüde etkili olacaktır.

O halde AKP'nin karşısında emekçiler ve ezilenlerin eylemli cephesini örnek için koşullar her zamankinden müsaitken bu yönde bir hareketlenme olmayacaksa bunun sebebini dışarıda değil sol içerisinde yaygınlaşan parlamentarist, legalist, tasfiyecilerde aramak gerekecektir. Devrimcilerin önünde duran temel görev de işte bu çizgiye karşı pratik bir mücadele örnek olacaktır.

KÖZ 7 HAZİRAN'DAN ÖNCE BENİMSEDİĞİ ÇİZGİYİ 1 KASIMDAN SONRA DA SÜRDÜRECEK

HDP esas olarak 1980'li yılların sonundan itibaren dalga dalga gelişen legalist tasfiyeciliğin

dürmekten çok Sarayın ön planda olduğu bir iktidarı Anayasal dayanağını oluşturmadan sürdürme durumundadır.

Bu şartlarda bu AKP ve saray diktatörlüğüne karşı meclis zemininde ve 12 Eylül Anayasasının sınırlarında kalarak yürütüle-

en büyük dalgasının ürünüdür. Önceki dalgalarda belli başlı aktörlerinin bu projenin içinde bulunması da tesadüf değildir. Bununla birlikte HDP aynı zamanda emekçilerin ve ezilenlerin Türkiye siyasi tarihinde görülen en güçlü ve etkili kitle hareketinin üzerinde yükselmektedir. 60'lı yıllarda TİP'in 70'li yıllarda TKP'nin reformist partiler olarak oynadıkları rolü kat be kat aşan bir siyasi rol oynama yeteneğine sahiptir. İçinden 71 kopuşuna hayat veren devrimcilerin çıktığı TİP gibi bir zemin sunmaya müsait olduğu gibi, devrimci hareketin önünü kesen ve emekçi yığınları pasifist bir çizgiye hapseden TKP'den geri kalmayan bir köstekleyici rol oynama yeteneğindedir.

Bu bağlamda KÖZ'ün "HDP'ye rağmen HDP'yi destekleme" tutumu anlam bulmaktadır. HDP'nin tasfiyeciler karakteri ve legalist parlamentarizm çizgisine bağlı oluşu komünistlerin onun içinde ve bir parçası olarak hareket etmesine engeldir. Buna rağmen AKP'ye karşı HDP'yi destekleme tutumu da esasen HDP'ye ve onun çizgisine bir destek vermek anlamına gelmez. Aksine HDP içinde yer alan ve onu destekleyen unsurlar içinden devrimcilerin ayrışmasını sağlamak ve onlarla bu deneyimin dersleri temelinde buluşabilmek için en elverişli taktik tutumu ifade etmektedir.

Önümüzdeki süreçte kitle seferberliklerinden güç alan ve onların önünü açan gerçek ana muhalefeti oluşturma ödevi HDP'nin omuzlarındadır. Bu ödevi yerine getirme doğrultusunda yegane engel seçim kampanyalarında da HDP'nin ayağına köstek olan ve az daha baraja takılmasına yol açabilecek olan pasif tutumu olacaktır. 1 Kasım seçimlerinden gerekli dersler çıkarıldığı takdirde ağırlık merkezinde HDP'nin bulunacağı bir demokratik muhalefet hareketi AKP'nin pirus zaferine son verip sahici bir demokrasi mücadelesinin önünü açacaktır.

HDP'nin aldığı seçim sonuçlarından tasfiyeciler nasıl ders çıkarır; proleter devrimciler hangi dersi çıkarmalı?

1 Kasım seçimlerinde HDP'nin 7 Haziran'dakinden daha zayıf bir sonuç elde etmesi karşısında eski AKP güzellemeçileri, "yetmez ama evet"çiler ve bilumum reformist liberal çevre ve unsurlar PKK'nin yeniden bir çatışma çizgisine girmek suretiyle HDP'ye çelme taktığını öne sürdüler ve bu kampanyayı sürdürmekte.

Bu sözüm ona HDP destekçisi, gerek içerden gerekse de hariçten gazel okuyan liberal yorumcuların çıkardığı başlıca sonuç şu oldu:

"Kandil ve YDG-H çatışmaları yeniden başlatmak suretiyle HDP'nin 7 Haziran'daki gibi bir başarılı sonuç elde etmesine engel oldu".

Bu gibilerin bir zamanlar "yetmese bile ateşli AKP destekçileri" arasında bulunanlardan olması tesadüf değildir. Zira bunlar bir bütün olarak solun yapması gereken işleri, aynı solun muhtelif yanılığı ve hatalarından ötürü yerine getirmediği (bunu kendi muzır nasihatlerine kulak asmadıkları için diye okuyun) için bu ödevleri AKP'nin üstlendiğini ve kendilerinin de mecburen ve kerhen AKP'nin açılımlarını desteklemek zorunda kaldıklarını iddia edenlerdendir.

Bu gibiler aynı nedenle AKP'nin bilhassa sivil bürokrasiyi tamamen kendi denetimi altına almasının kapısını açan Anayasa değişikliğine

"yetmez ama evet" diyenlerdir. Sonra o pandora kutusunun açılmasıyla dehşete kapılıp yetti ama diye haykırmaya başlayanlardır.

Bunlar zaten oldum olası şu PKK olmasa Tayyip ne güzel açılımlar yapacak diye hayal kuranlardır.

O nedenle bunların birden bire ateşli HDP destekçisi kisvesine bürünüp, HDP'nin oy kaybetmesinin faturasını PKK'ye ve YDG-H'nin hendeklerine çıkarmalarında şaşılacak bir şey yoktur. Onların çözüm sürecini sona erdiren, Kürdistan'ın kentlerini bombardımana tutup çocukları keskin nişancılara vurdurtan, kitle eylemlerine canlı bombaları salan AKP'ye kusur bulmalarını beklemek deveye hendek atlatmaktan çetin bir iştir.

Bu gibiler öyle körleşmişler ki, bu saldırılar nedeniyle HDP'nin az kaldı barajın altına itilmekte olduğunun bile farkında değillerdir. HDP'nin barajın altına nasıl olup da düşmediğini izah etmekten de acizdirler.

Eğer Cizre'de, Sur'da, Hakkari'de ve başka yerlerde AKP hükümetinin görülmedik şiddetli saldırılarına karşı çetin bir direniş yürütülmüş olmasaydı HDP'nin barajın altına düşmesi işten bile değildi.

Eğer 1 Kasım'da her şeye rağmen HDP barajın altına düşmediyse hiç kuşkusuz bu direnişin kırılmaması olmasının önemli

bir payı vardır.

Eğer bugün Tayyip Erdoğan mutlak hakimiyetini ilan edemiyorsa ve istediği anayasayı kendi başına çıkarıyorsa bu sayededir.

Buna karşılık HDP'nin bir milyon oy kaybettiği de bir vakiydir. Ama hiç kuşkusuz bunun başlıca sorumlusu AKP saldırılarına her türlü mücadele yöntemini kullanarak direnenler değildir. Aksine asıl sorumluluk Suruç'ta Ankara Garında patlayan bombaların ardından saray diktatörlüğüne karşı kitlesel bir tepkiyi ortaya koymaktan geri duranlardır. Gezi Parkında gösterdikleri tepkiyi belki de her biri Gezi ayaklanmasında aktif olarak yer almış olan 102 kişinin katledildiği Ankara katliamı karşısında göstermeyenlerdedir.

Hiç kuşkusuz bu tür liberal pasifist öğütlere kulak vererek AKP diktatörlüğüne karşı bir kitlesel tepkinin önünü açmak yerine frenleyen HDP yöneticilerinin sorumluluğu hepsinden büyüktür.

Parlamentarist göz bağlarından kurtulmaya ve AKP'den hesabın onun manipüle ettiği seçim sandıklarında sorulacağına inananların muzır nasihatlerinden kurtulup şimdiden Erdoğan'ın saray diktatörlüğüne karşı metropollerde başta olmak üzere sokaklardan yükselen kitlesel protesto

eylemlerinin önü açılmalıdır.

Böyle bir hareket aynı zamanda Kürdistan'da yürütülen katliamcı savaşın önünü kesmek için de en önemli destek olacaktır.

Bir bakıma HDP'nin barajı geçmesiyle rahat bir nefes alanların bir nevi borcudur da bu tutum.

Hiç kuşkusuz gerillacı önyargılarla sol oportünist geleneklerden gelenlerin benimsedikleri mücadele araç ve yöntemleriyle proleter devrimcilerinki aynı değildir. Komünistlerin PKK ve YDG-H'nin benimseyip sürdürdüğü mücadele araç ve yöntemlerine ilişkin eleştirileri saklıdır. Ama bir yandan devlet bütün güçleriyle ve kirlili savaş yöntemleriyle saldırırken ve PKK'nin silahlarını teslim etmesi, YDG-H'nin savunma tedbirlerinden vazgeçmesi için dört koldan bir propagandayı sürdürürken, HDP'nin aldığı seçim sonuçlarının beklenenin altında olduğunu öne çıkarmak kuduz itlerin zincirinden boşaldığı koşullarda taşları bağlamak ve eline taş alanların kabahatini aramak kabilinden bir densizliktir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler 1 Kasım seçim sonuçlarındaki eksiklikleri tespit ederken tam tersinden başlamak zorundadır. Önce AKP diktatörlüğüne karşı etkili bir kitlesel protesto hareketinin başlatılması doğrultusunda ısrar etmek ve bu mücadele yolunun ister parlamentarist ister gerillacı vb. diğer mücadele biçimlerinden daha üstün olduğunun gösterilmesine ihtiyaç vardır.

Yanlış mücadele yöntemlerine ilişkin tartışmalar ise liberal pasifistler tarafından sermaye düzeninin medya kanalları ve basın organları üzerinden değil, bu kitlesel seferberliğe bilfiil katılan militanlar tarafından ve o mücadelenin içinde yapılacaktır.

Ekim Devrimi Tarihsel Bir Olgu Değil Politik Bir Pusuladır

Aşağıdaki yazı, önümüzdeki günlerde baskıya vereceğimiz Ekim Devrimi Tartışmaları 2009-2011 derlemesinin sunuşunun kısaltılmış halidir.

“Uzun bir dönem boyunca Ekim Devrimi’ni yok sayan, belleklerden silmeye çalışan, hatırlatılmı da “Bir daha asla!” diyerek hatırlatan hâkim sınıflar kısa sayılamayacak bir dönemdir Ekim Devrimi’ni farklı bir biçimde ele alıyor. Burjuva ideolojisini yamamayı, parlatmayı, sol içine bu ideolojiyi taşımayı meslek yahut hobi edinenler Ekim Devrimi’ni “önemli bir tarihsel olay” olarak sunmaya, Ekim Devrimi tarihini müzeliğe bir malzeme yaparak Ekim Devrimi ile açılan defterlerin bir daha açılmamacasına kapandığını göstermeye gayret ediyorlar.

Marx’ı, ekonomik krizden krize hatırlanan “düşünceleri ciddiye alınması gereken” bir “küreselleşme karşıtı”na çevirmeye hevesli olanların Ekim Devrimi’ne bir belgeselci mantığıyla yaklaşmalarında şaşırıcı bir şey yok kuşkusuz. İşçi ve ezilen hareketinin zayıflığı ve dağınıklığı sürdürdüğü bir önceki dönemden daha ciddi olan bir belsizleştirme operasyonunun devam edeceğine de şüphe yok.

Tüm bu saldırıların sonuçsuz kalacağı, tarihsel akıbeti asar-ı atika müzesinde çıkıncık ve tunç baltanın yanında yer almak olanların Ekim Devrimi’ni müzeliğe hale sokamayacakları, defteri dürülecek bir sınıfın Ekim Devrimi defterini kapatamayacağı elbette doğrudur. Ancak Ekim Devrimi’nin dönün önemli bir olayı değil, bugüne ışık tutan bir dönüm noktası olduğunu yaratan tüm manipülasyonlara inat, ısrarla tekrarlamadan da bu saldırılara yanıt verecek gücü toplamanın mümkün olmadığı da gerçeğin bir başka yönüdür.

Bizler, KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak, 7 Kasım 1917’nin tartışılması gerektiğini düşünüyoruz. Ekim Devrimi’nin önemi tartışılmalı: Tarihsel bir olgu olarak değil, politik bir pusula olarak.”

Ekim Devrimi tartışmalarını düzenlemeye başladığımız 2009 yılında bu çağrıyla yola çıkmıştık. O günden bugüne yaşadığımız topraklarda Gezi Ayaklanması vesilesiyle şahit olduğumuz ayaklanmalar dünyanın farklı coğrafyalarında meydana geldi; dahası yanbaşımızda, Rojava’da, emperyalistlerin Ortadoğuda uzun yıllar önce kurdukları statüko çözülmeye giderken bir devrim gerçekleşti. Böyle bir süreçten geçerken Ekim Devrimi’nin ayaklanma, devrim, ulusal sorun, anayasa gibi siyasal sorunlara ürettiği yanıtların önemi toplumsal kabarışı devrime taşımak ve devrimi muzaffer kılmak isteyenler için daha da arttı.

2000’li yıllar boyunca solun gündemine Seattle’den başlayan küreselleşme karşıtı hareket ve Latin Amerika’daki kitle hareketini düzen sınırları çerçevesine hapseden (en iyi örneği olarak Chavez’in öne çıkarıldığı) sol iktidarlar damga vurmuştu. Bu hareketlerin emperyalistlerin tekerine çomak soktuğu tespitleri yapılırken bu tespitleri 21.yy sosyalizminin inşa edildiğine vardırırlar da oldu. Bu süreç boyunca KÖZ kendiliğinden hareketlerin ve düzenin açmazlarının reddetmese de hala emperyalizm ve proleter devrimler çağında olduğumuzun ve devrimci önderlik boşluğunun yakıcı bir sorun olarak önümüzde durduğunun altını çizdi.

2011 yılına gelindiğinde ise “Arap Baharı” olarak adlandırılan ayaklanma dalgası herkesin dikkatini üzerine çekti. Devrimci bir önderlik olmaksızın kitle hareketinin hakim sınıfın ve emperyalistlerin şu ya da bu kesimine yedekleneceği KÖZ tarafından vurgulandı. Nitekim bu sürecin seyri de beklendiği şekilde oldu.

Solun bir kısmı “Arap Baharı”nda ortaya çıkan görkemli kitle hareketine methiyeler dizmekle meşgulken KÖZ’ün sıklıkla altını çizdiği, 30 yıldan beri yaşanan “Kürt Baharı” ise meyvesini Rojava Devrimi’yle verdi. KÖZ’ün arkasında duran komünistler bu gelişmeyi ilk andan itibaren devrim olarak nitelermekte tereddüt etmediler, KÖZ batı Kürdistan’da yaşanan bu gelişmeyi devrim olarak tanımlayan ilk akım oldu. Daha sonra PKK’nin böyle bir terminolojiyi benimsemesiyle de sol içinde Rojava’daki gelişmeleri devrim olarak tanımlamak yaygın hale geldi.

Bununla birlikte Rojava Devrimi’nden söz edenlerle Ekim Devrimi’ni rehber edenlerin aynı dili konuştuklarını düşünmemek gerekir. Rojava’yı bir devrim olarak niteleyenlerin önemli bir kısmı Ekim Devrimi’nden haberdar değildirler yahut onu referans almamaktadırlar. Yine aynı kesim içerisinde yer alan önemli bir azınlık da Rojava Devrimi’ni Ekim Devrimi’nin bir alternatifi olarak sunmaktadırlar. Yirmi birinci yüzyılın devrimi olan Rojava Devrimi 20 yüzyılın en büyük devrimi olan Ekim Devrimi’ni ve onun sonucunda oluşan proletarya diktatörlüğünün hatalarını tekrarlamayan, onu aşan özgürlükçü bir devrim olarak sunulmaktadır. Buna karşılık Rojava Devriminden bu şekilde söz edenlerin damgasını vurduğu bir siyasal iklimde “yolumuz Ekim Devrimi’nin yoludur” diyenler savunmacı bir refleksle Ekim Devrimi ölçek alındığında Rojava’da bir devrimin gerçekleşmemiş olduğunu iddia etmektedirler. Halbuki Ekim Devrimiyle Rojava Devrimi’nin ortak bir devrim paydasında buluştuklarını tespit etmek, Ekim Devrimi’nin, Rojava Devrimi’nin karşı karşıya olduğu tehlikelere karşı hangi devrimci yanıtları üreterek onu aşan bir devrim haline geldiğini anlamının ön koşuludur.

Ekim Devrimi’ne baktıkları zaman işçilerin hayat standartlarının yükselmesini, sosyal haklarının ilerlemesini görenler Rojava devrimine baktıkları zaman da yaşananın bir iktidar sorunu olduğunu gözden kaçırıyorlar. Elbetteki devrimin önünü açtığı bütün toplumsal ilerlemeler, örneğin Rojava’da kadınların devrimden sonra hayatın her alanında en önde olmaları kıymetlidir. Fakat Ekim Devrimi’nin asıl gösterdiği iktidarın kimde olduğunun, egemenlik meselesinin belirleyici olduğudur. Ekim devrimiyle Rojava Devrimini buluşturan ortak payda tam da bu egemenlik sorunudur. Her iki durumda da “siyasal egemenlik kimde?” sorusunun yanıtı değişmiştir. Ekim Devriminde işçi ve köylü kitleleri çarın elinden egemenliği alıp kendi egemenlik organları olan şuraları, daha bilindik deyimlerle Sovyetleri yaratmıştır. Aynı şekilde Rojava’da Esad’ın egemenliği kalmamıştır, Rojava’da yaşananları devrim yapan da budur. Düne kadar kimlik kağıtları bile olmayan Kürt kitlelerinin kantonlar aracılığıyla egemen olup

olamayacağı ise önümüzdeki dönemdeki siyasal mücadeleyle belirlenecektir.

Egemenlik sorununu Ekim Devrimi’ni Rojava Devrimi ve diğer bütün devrimlerle buluşturan payda olarak tanımlamak Ekim devriminin bu devrimleri nasıl aşacağını anlaşılmasını da sağlayacaktır. Ekim devrimi döneminin tek devrimi değildir. Ama dönemin diğer devrimlerinden farklı olarak muzaffer bir devrimdir. Orta Avrupa ülkelerindeki devrimler karşı devrimci güçlerce ezildi. Rusya’da ise Ekim Devrimi, Şubat Devrimi’nde iktidarı alamamış İşçi Köylü Asker Sovyetlerinin egemenlik bildirgesi oldu. Ekim Devrimi’nin başarısı nesnel koşulların bir hediyesi ya da tesadüf değildir; komünist bir partinin siyasal önderliğinin eseridir. Elbette Rojava Devrimi’nin tayin edici aşamasını simgeleyen, bölgede Kürdistan bayrağının dikilmesi de bir önderliğin –bunun komünist bir önderlik olmadığını unutmamak kaydıyla- sonucudur. Ancak bu devrimin zaferle sonuçlanıp sonuçlanmadığı ise henüz belli değildir. Bu bakımdan, akıbeti henüz netleşmemiş olsa da, Rojava Devrimi komünist bir partinin önderlik ederek muzaffer kıldığı Ekim Devrimi’ne değil komünist devriminin önderliğinden yoksun Şubat Devrimi’ne benzemektedir. Demek ki Rojava Devrimi’nin zaferini isteyenlerin Ekim Devrimi’nden çıkarmaları gereken ilk ders Ekim Devrimi’ne önderlik eden partinin bugün Rojava’nın en acil ihtiyacı olduğu gerçeğidir.

Ekim Devrimi’nden çıkarılacak ikinci ders ise egemenliğin nasıl korunacağına ilişkindir. Bolşeviklerle Kautsky’nin temsilcisi olduğu merkezci akımlar arasındaki temel ayrım devrim için bir ayaklanmanın gerekli olup olmadığına ilişkin değildi. Sovyetlerin bir ayaklanmadan sonra da varlıklarını bir iktidar organı olarak sürdürüp sürdürmeyeceğine ilişkin idi. Kautsky Sovyetlerin ayaklanma sırasındaki varlığına itiraz etmiyor ancak ayaklanmadan sonra egemenliğin tekrardan parlamento aracılığıyla sürdürülmesi gerektiğini savunuyordu. Bolşevikler ise sovyetleri sadece bir ayaklanma organı olarak değil bir iktidar organı olarak ele alıyorlardı. Bu görüşün arkasında da hiç şüphesiz Sovyetlerde egemen olan silahlı emekçilere siyasal önderlik edebilecek bir partinin varlığına özgüven yatıyordu. Bugün de Rojava’da karşı devrimci kuşatmayla karşı karşıya bulunan rejimin önünde duran temel sorun egemenliğin kantonlardaki silahlı emekçiler aracılığıyla mı yoksa sınıflı toplumun devlet biçimlerinin şu ya da bu türüyle mi sürdürüleceğidir. Emekçileri bürokratik devlet aygıtının idari mekanizmaları yönetmek yerine onları siyasal olarak seferber edebilecek bir devrimci parti yaratma-

dan bu soruya Bolşeviklerle aynı yanıtı vermek mümkün değildir.

Rojava’daki devrim kendine özgü bir deneyim değildir. Önümüzdeki dönem farklı coğrafyalarda karşımıza çıkacak olan ayaklanma ve devrimlerin bir habercisidir. Aynı zamanda devrimcilerin hangi çetin görevlerle yüzyüze olduğunun yanbaşımızda duran bir örneğidir. Ekim Devrimi’nin dersleriyle kuşanmadan bu görevlerin üstesinden gelmek de mümkün değildir.

20.yüzyıl tarihine damgasını vuran Ekim devrimi olduysa 21.yüzyılın tarihine damga vurma iddiasında olanların da Ekim Devrimi’nin derslerini hakkıyla çıkarmaları, güncel politik meselelere de bu bilinçle yaklaşmaları elzemdir. Bu panelleri düzenlemekteki muradımız da bu dersleri muhataplarıyla tartışmak ve bir ayaklanmalar yüzyılı olacak olan çağımızı bir muzaffer devrim çağı yapmanın yolunu döşemektir.

2009 yılından bu güne dek Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti (2009), Ekim Devrimi Sosyalist Devrim mi Demokratik Devrim mi? (2010), Ekim Devrimi’nin 93. Yıldönümünde Türkiye’de Anayasa Tartışmaları ve Referandum (2010), Ekim Devrimi ve Parti (2011), Ekim Devrimi, Şovenizm ve Sosyal Şovenizm (2011), Ekim Devrimi Ortadoğu ve Savaş (2012), Ekim Devrimi ve Troçkizm (2012), Ekim Dersleri ile Gezi Ayaklanması (2013), Ekim Devrimi Işığında Rojava Devrimi (2013), Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın Yüzüncü Yılında Kürdistan ve Filistin Sorunu (2014) ve Solun Parçalı Durumunda Birleşik Mücadele ve Devrimci Parti İhtiyacı (2014) panellerini örgütledik. Bu yıl ise Ekim Devrimi’nin 98. Yıldönümünde Ekim Devrimi Tartışmalarını yapmaya devam edeceğiz. Ekim Devrimi Tartışmaları – 2015 etkinlikleri kapsamında yaşadığımız coğrafyanın siyasal sorunlarına Ekim Devrimi’nin dersleri ışığında bakmamızı mümkün kılacak paneller düzenlemek kaygısıyla Ekim Devrimi ve Rejim Krizi ve Ekim Devrimi’nin Savaş ve Barış Hakkında Öğrettikleri konularını ele alacağız.

Elinizde bulunan kitapta ise 2009, 2010 ve 2011’de yıllarında düzenlediğimiz Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti, Ekim Devrimi Sosyalist Devrim mi Demokratik Devrim mi?, Ekim Devrimi’nin 93. Yıldönümünde Türkiye’de Anayasa Tartışmaları ve Referandum, Ekim Devrimi ve Parti ve Ekim Devrimi, Şovenizm ve Sosyal Şovenizm panellerinin derlemesi yer alıyor. Diğer panellerin deşifrelerini ise ayrı bir cilt olarak basacağız.

Köz Kitapları

Fotoğraflar Ekim Devrimi

Ekim Devrimi Tartışmaları 2009-2011

Yakında basılacak kitapta 2009, 2010 ve 2011’de yıllarında düzenlediğimiz “Ekim Devrimi ve İki Cumhuriyet: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti”, “Ekim Devrimi Sosyalist Devrim mi Demokratik Devrim mi?”, “Ekim Devrimi’nin 93. Yıldönümünde Türkiye’de Anayasa Tartışmaları ve Referandum”, “Ekim Devrimi ve Parti ve Ekim Devrimi”, “Şovenizm ve Sosyal Şovenizm” panellerinin derlemesi yer alıyor.